

บทที่ 5

ระบบคิดของสังคมที่สะท้อนผ่านตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา

ในส่วนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอประเด็นต่างๆในสังคมที่ถูกสะท้อนผ่านตัวละครหญิง และเรื่องราวทั้งหมดในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงนิทรา โดยจะอธิบายผ่านทฤษฎีสตรีนิยมแนววิพากษ์ และทฤษฎีสำนึกวัฒนธรรมศึกษาแห่งอังกฤษ (ทฤษฎีสำนึกเบอร์มิงแฮม) ประกอบกัน เพื่อให้เข้าใจระบบคิดของสังคมตามหลักวิชาการให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยประเด็นต่างๆมีดังนี้ 1. ชนชั้นทางสังคม/การแบ่งแยกสีผิวและชาติพันธุ์ 2. อำนาจและความงาม 3. บทบาทความเป็นแม่ และ 4. มิติเรื่อง 'เพศ' ของผู้หญิง

1. ชนชั้นทางสังคม / การแบ่งแยกสีผิวและชาติพันธุ์

ชนชั้นทางสังคม หรือตามหลักการของทฤษฎีโครงสร้างนิยมเรียกว่า การสร้างความสัมพันธ์แบบขั้วตรงข้าม (binary oppositions) ซึ่งหมายความว่า ความหมายของสิ่งหนึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการแยกขั้วความสัมพันธ์เชิงตรงกันข้ามกับสิ่งอื่น เช่น เรา/เขา ชาว/ดำ รวย/จน ดี/เลว ฝรั่งเศส/ไทย เป็นต้น และเมื่อจำแนกความสัมพันธ์แล้ว ก็จะเริ่มมีการจัดวางลำดับคุณค่าเอาไว้ว่าจะอะไรดีกว่า อะไร เช่น เราดีกว่าเขา รวยดีกว่าจน ฝรั่งเศสดีกว่าไทย เป็นต้น ซึ่งในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลานั้น สิ่งที่สามารถอธิบายประเด็นนี้ได้ค่อนข้างชัดเจนที่สุดก็คือ *รองเท้าแก้ว* ที่ยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างแทบทุกเรื่อง เพื่อนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการพิสูจน์ตัวตนของตัวละครเอก แต่จะถูกดัดแปลงให้แตกต่างกันไปตามความคิดของผู้สร้าง เนื่องจากตัวละครเอกอย่างซินเดอเรลลา มักถูกมองเป็นเพียงสาวใช้ในบ้าน ไม่มีสิทธิเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง เธอจึงมีสถานะไม่ต่างจาก 'ทาส' ในความคิดของแม่เลี้ยง แต่สิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้เธอหลุดพ้นจากสถานะความเป็นทาสรับใช้ของแม่เลี้ยง ตามขนบของเทพนิยายสำนวนของชาร์ลส์ แปร์โรลต์ได้ ก็คือ *รองเท้าแก้ว* ซึ่งก็ยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella ค.ศ.1997* ที่ยังคงสร้างให้มีบรรยากาศคล้ายกับในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ จึงทำให้เห็นว่า จากผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยถูกกดขี่ข่มเหง แต่เมื่อได้สวมรองเท้าแก้วที่มีขนาดพอดีกับเท้าเธอแล้ว เธอก็กลับกลายเป็นเจ้าหญิงและได้เข้าพิธีวิวาห์กับเจ้าชายทันที ในทำนองเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella ค.ศ.1989* ซึ่งสร้างจากเทพนิยายสำนวนของพี่น้อง

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

ตระกูลกริมม์นั้น สิ่งที่ช่วยพิสูจน์ตัวตนของซินเดอเรลลากลบกลายเป็น *รวงเท้าทอง* ที่ทำให้ซินเดอเรลลาหลุดพ้นจากสภาพทาสรับใช้แม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสอง ซึ่งแม้ว่าแม่เลี้ยงจะพยายามหาหนทางให้ลูกของเธอได้เป็นเจ้าของ โดยการบังคับให้ลูกเคียนส้นเท้าของตัวเองออก เพื่อที่จะได้แต่งงานกับเจ้าชาย แต่ท้ายสุดแล้ว สถานภาพที่สูงส่งอย่างเช่นเจ้าหญิงนั้น ก็ไม่ได้มีไว้สำหรับผู้หญิงทุกคน ดังนั้น ลูกสาวทั้งสองของแม่เลี้ยงจึงยังจำเป็นต้องรอคอยเจ้าชายของพวกเขาต่อไป

ในทัศนะของชาร์ลอตต์ เพอร์คินส์ จิลแมน (Charlotte Perkins Gilman) นักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยาย ทั้งยังเป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคมด้วยนั้น เธอมองว่า ในสังคมแบบทุนนิยมนี้มนุษย์เพศหนึ่ง (ซึ่งก็คือผู้หญิง) จะถูกทำให้เป็นเพศที่ต้องพึ่งพิงทางเศรษฐกิจกับมนุษย์อีกเพศหนึ่ง (ผู้ชาย) ด้วยเหตุนี้ ในทางเศรษฐศาสตร์ ผู้หญิงจึงมักถูกจัดให้เป็นทาสที่ช่วยใครไม่ได้แม้แต่ตนเอง (helpless slavery) ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998 นั้น ตัวละครเอกอย่างดาเนียลซึ่งก็มีสถานะไม่ต่างไปจากทาส กลับสามารถปลดปล่อยตัวเองออกมาจากการถูกนายจ้างกดขี่และลวนลามได้ด้วยตัวเธอเอง ทั้งๆที่แท้จริงแล้ว เธอเองก็มีชาติกำเนิดที่ไม่ได้ด้อยไปกว่าคนอื่น พ่อของเธอมีตำแหน่งเป็นถึงชนชั้นอัศวิน (Sir) ส่วนแม่ของเธอก็เป็นหญิงชนชั้นสูง แต่หลังจากที่พ่อของเธอเสียชีวิตลง เธอจึงถูกตัวละครร้ายผู้เป็นแม่เลี้ยงปฏิบัติกับเธอเหมือนเป็นทาสรับใช้ ทั้งยังขายเธอให้กับพ่อค้าผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งอีกด้วย และด้วยความที่ตัวละครเอกต้องเติบโตมาโดยไม่มีพ่อและแม่ที่รักเธออย่างแท้จริง ดังนั้น คนที่เธอรู้สึกผูกพันเหมือนเป็นครอบครัวของเธอมากที่สุดก็คือ คนรับใช้ในบ้าน ผู้ซึ่งคอยเลี้ยงดูและช่วยเหลือเธอมาตั้งแต่เล็กจนโต จนเมื่อวันหนึ่ง หนึ่งในพวกเขากำลังถูกขายให้ไปเป็นทาสยังเมืองอื่น ดาเนียลจึงตัดสินใจปลอมตัวเป็นหญิงชนชั้นสูงเพื่อไปไถ่ตัวทาสคนนั้นกลับมา เธอยกข้อความในหนังสือยูโทเปีย (Utopia) ที่เธออ่านมันตั้งแต่เล็กจนโตหลังจากที่ได้รับเป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อ มาพูดให้เจ้าชายได้ฟัง ใจความสำคัญของข้อความนั้นกล่าวถึง การที่ผู้นำไม่ส่งเสริมให้คนมีการศึกษาทำให้คนเหล่านั้นต้องหันไปเป็นอาชญากร หลังจากนั้น ผู้นำก็จับอาชญากรเหล่านั้นมาลงโทษโดยไม่ทันได้มองว่า แท้ที่จริงแล้ว อาจเป็นเพราะตัวผู้นำเองที่สร้างอาชญากรเหล่านั้นขึ้นมาจากการไม่ส่งเสริมให้คนได้รับการศึกษาที่เท่าเทียมกัน ซึ่งในความเห็นของดาเนียลนั้น เธอมองว่าทาสไม่ได้อยากเกิดมาเพื่อที่จะเป็นทาส แต่สังคมรอบข้างที่ปฏิบัติกับพวกเขาเหล่านั้นเองที่ตอกย้ำสถานะความเป็นทาสให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ในทำนองเดียวกับทัศนะของ อี พี ธอมป์สัน (Edward P. Thomson) นักวิชาการชาวอังกฤษ ผู้เป็นทั้งนักประวัติศาสตร์และนักเคลื่อนไหวรณรงค์สันติภาพ ทั้งยังนับว่าเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์แบบชนชั้นล่างอีกด้วย ซึ่งเขาได้ย้ำไว้ในงานเขียนเรื่อง *The Making of the English Working Class* ว่า ‘ชนชั้น’ ไม่ใช่ ‘วัตถุ’ (a ‘thing’) แต่เป็นความสัมพันธ์และประสบการณ์ทางสังคมที่หล่อหลอมมาจากประวัติศาสตร์ ซึ่งจากทัศนะดังกล่าวนี้ จึงได้กลายมาเป็นพื้นฐานสำคัญให้นักวัฒนธรรมศึกษารุ่นหลังได้พัฒนาขึ้นเป็นแนวคิดเรื่อง

อัตลักษณ์ (identity) และการแบ่งเขาแบ่งเรา ('Us' vs. 'Them') ในเวลาต่อมา นอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังทำให้ผู้ชมเห็นความสำคัญของหญิงสาวอย่างดาเนียล ตัวละครเอกที่สู้ชีวิตด้วยความเข้มแข็งและอดทน จนสามารถเอาชนะใจเจ้าชายและได้ขึ้นสู่อำนาจตำแหน่งเจ้าหญิง ด้วยการสร้างให้ดาเนียลเป็นหนึ่งในหญิงสาวที่ถูกขนานนามว่า 'ซินเดอเรลลา' โดยมีสัญลักษณ์ หรือสมบัติประจำตระกูลเป็น รองเท้าแก้วและชุดราตรี ซึ่งถูกส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จนมาถึงยุคศตวรรษที่ 18 เรื่องราวของซินเดอเรลลาที่มีชื่อว่าดาเนียล จึงได้ถูกถ่ายทอดผ่านตัวละครพระราชนิแมร์มาสู่ตัวละครพี่น้องตระกูลกริมม์ เพื่อให้เรื่องราวชีวิตของซินเดอเรลลาในยุคนั้นได้ถูกบันทึกไว้เป็นเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาอีกเวอร์ชันหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีชีวิตลำบากตรากตรำอย่างซินเดอเรลลา ไม่ได้เป็นผู้หญิงที่อ่อนแอและต้องการการปกป้องจากเจ้าชายเสมอไป

ในภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978 ซึ่งใช้นักแสดงสัญชาติแอฟริกัน-อเมริกันทั้งหมดนั้น ประเด็นเรื่องการแบ่งแยกสีผิวได้ถูกนำเสนอไว้อย่างชัดเจน แม้โดยรวมจะทำให้รู้สึกตลกขบขันไปกับบุคลิกของซินดี้ ตัวละครเอกที่ซาบซึ้งกับทุกสถานการณ์อย่างมากเกินความจริง แต่เมื่อลองมองให้เข้าใจความรู้สึกของคนผิวดำที่ต้องทำงานในประเทศของคนผิวขาวแล้ว จึงทำให้เราเห็นความจริงอย่างหนึ่งว่า แม้แต่อาชีพพนักงานเปิดประตูหน้าโรงแรม ก็เป็นอาชีพที่มีเกียรติมาก ในความคิดของคนผิวดำในยุคนั้น เห็นได้จากการที่พ่อของซินดี้พยายามปิดบังซารา ภรรยาใหม่ โดยนำอาชีพนี้มาเป็นข้ออ้าง เพื่อไม่ให้ซารารู้ว่า แท้จริงแล้วตนมีอาชีพเป็นเพียงพนักงานบริการในห้องน้ำชาย (men's room attendant) ของโรงแรม และสิ่งที่น่าสังเกตรว่านั่นก็คือ การที่ภาพยนตร์สร้างให้พ่อของซินดี้ต้องคอยอยู่ใต้อาณัติของซารา แม่เลี้ยงของซินดี้ อยู่เสมอ ซึ่งอาจเป็นเพราะ ในความเป็นจริงนั้น ผู้หญิงผิวดำมักมองว่า พวกเขา กำลังถูกเอาเปรียบทั้งเรื่องเพศและสีผิว ซึ่งในทัศนะของสตรีนิยมของกลุ่มคนผิวดำ (black feminism) นั้นอธิบายว่า ขบวนการต่อสู้ของผู้หญิงมักจำกัดอยู่แค่ในเฉพาะกลุ่มของผู้หญิงผิวขาว ชนชั้นกลาง และเป็นชาวตะวันตกเท่านั้น ทั้งๆที่ในความเป็นจริงแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงผิวดำ ชนชั้นอื่น และอยู่ในประเทศโลกที่สามก็ดำรงอยู่เช่นกัน ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากกลุ่มผู้หญิงผิวขาวชาวตะวันตก ดังปรากฏในงานเขียนของเบลล์ ฮุกส์ (Bell Hook) เรื่อง Ain't I a Woman?: Black Women and Feminism (1981) ที่สนใจสานการต่อสู้เรื่องสีผิว ชนชั้น และเพศภาวะเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งช่วยชี้ให้เห็นว่า ในการทำความเข้าใจเรื่องเพศภาวะนั้น จำเป็นต้องพิจารณาคบคู่ไปกับตัวแปรทางสังคมวัฒนธรรมอื่นๆด้วย เช่น อายุ ศาสนา ชนชั้น ชาติพันธุ์ และอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ จึงอาจเป็นไปได้ว่า ตัวละครซาราในภาพยนตร์เรื่องนี้คงทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงในฐานะผู้หญิงผิวดำคนหนึ่งในสังคมที่อยากให้เห็นทั้งผู้ชายผิวดำ ผิวดำ และคนทั่วไปได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ในใจของพวกเขาก็เป็นได้ และแม้ว่าตัวละครเอกอย่างซินดี้และตัวละครร้ายอย่างซารา จะมีเหตุให้ต้องบาดหมางกันตั้งแต่เริ่มเรื่อง แต่ท้ายสุดแล้ว ซาราก็กลับ

ยอมช่วยซินดีเลี้ยงลูกด้วยความเต็มใจ ทั้งๆที่ซินดีก็ไม่ได้เลือกที่จะแต่งงานกับนายทหารหนุ่มรูปงาม ผู้มีฐานะมั่นคงซึ่งสามารถจะดูแลซินดีและครอบครัวของซาร่าให้อยู่สุขสบายได้ แต่ซินดีกลับเลือก จะแต่งงานกับไมเคิล เพื่อนช่างห้อง ผู้ซึ่งกำลังตกงานและเพิ่งสมัครเข้าไปเป็นทหาร นั่นก็เพราะ ซาร่าอาจมองว่า ถึงอย่างไรเสีย ซินดีก็เป็นผู้หญิงผิวสีเดียวกันกับเธอก็เป็นได้

ในช่วงศตวรรษที่ 18 กลุ่มสตรีนิยมแนวเสรีนิยม (Liberal feminism) เริ่มก่อตัวขึ้น โดยได้รับ อิทธิพลมาจาก แมรี โวลล์สโตนคราฟท์ ซึ่งจุดยืนที่สำคัญของสตรีนิยมกลุ่มนี้มองว่า สังคมปัจจุบัน มีพัฒนาการที่ก้าวหน้ามากขึ้น มีเสรีภาพและมีการใช้เหตุผลมากขึ้น แต่ทว่า บทบาทของผู้หญิง กลับไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย ทั้งในทางเศรษฐกิจและการเมือง เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการ เปลี่ยนแปลงเรื่อง บทบาท/สิทธิ/โอกาส ของผู้หญิงให้เพิ่มขึ้นด้วย เช่น การขยายโอกาสทาง การศึกษา การลดทอนอคติทางเพศ (gender prejudice) การส่งเสริมสิทธิทางกฎหมายและการเมือง การเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง ฯลฯ นอกจากนี้ กลุ่มสตรีนิยม แนวเสรีนิยมยังมองว่า สังคมที่ดีนั้นต้องประกอบขึ้นด้วย ความเสมอภาค (equality) เสรีภาพ (freedom) และภราดรภาพ (fraternity) ซึ่งหากผู้ชายมีเงื่อนไขทั้งสามนี้ฉันใด ผู้หญิงก็พึงมีได้ เช่นกันฉันนั้น ในทำนองเดียวกับที่ภาพยนตร์เรื่อง Ella Enchanted ค.ศ.2004 เลือกที่จะสร้างให้ ตัวละครเอกอย่างแอลล่ามีคุณสมบัติที่ต่างไปจากซินเดอเรลลาในเรื่องอื่นๆ เช่น การได้เข้าศึกษา ในมหาวิทยาลัยประจำเมือง การได้เป็นทูตเยาวชนไปทำร่วมศึกษาวิถีชีวิตของพวกออร์ค ซึ่งเป็น หนึ่งในพวกอมนุษย์ที่ถูกผู้นำของเธอรุกรานดินแดนที่อาศัย นอกจากนี้ แอลล่ายังแสดงออกอย่าง ชัดเจนว่า เธอต่อต้านกฎหมายการแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ ด้วยการร่วมกับเพื่อนสนิทต่างเชื้อชาติของเธอ ชูป้ายประท้วงเซอร์เอดการ์ให้หยุดรุกรานพวกออร์ค หยุดรุกรานที่ดินทำกินของพวกยักษ์ และหยุด ปฏิบัติกับพวกเอลฟ์เหมือนเป็นสัตว์เลี้ยงสำหรับความบันเทิง เป็นต้น และที่น่าสนใจว่านั่นก็คือ การที่ภาพยนตร์เลือกที่จะสร้างให้แอลล่าต้องออกเดินทางไปทำภารกิจ โดยมีหนังสือเป็นเพื่อน ร่วมเดินทาง ทุกครั้งที่เธอเกิดข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลบางอย่าง เธอก็จะเปิดหนังสือที่สามารถ พูดยึดตอบกับเธอได้ ทั้งยังแสดงภาพประกอบให้เธอเห็นได้ด้วยเช่นกัน คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า "ความรู้คืออภุชา ตำราคืออาวุธ" และท้ายที่สุดแล้ว เจ้าชายชาร์ม็อง พระเอกของเรื่อง จึงได้เห็น ความจริงถึงสิ่งที่แอลล่าพยายามต่อสู้มาโดยตลอด จากที่เขาเคยคิดว่ายักษ์เป็นเผ่าพันธุ์ที่ดุร้าย กลับกลายเป็นว่ามนุษย์เองที่เป็นฝ่ายรุกรานและจับยักษ์มาเป็นทาส หรือพวกเอลฟ์ ที่ถูกมองว่า เป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำได้เพียงการร้องรำทำเพลง แต่แอลลาก็กลับแนะนำให้เจ้าชายได้รู้จักเอลฟ์หนุ่ม เพื่อนของเธอ ที่มีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักกฎหมาย แต่ด้วยความที่เขาเป็นแค่เอลฟ์ จึงไม่มี สิทธิได้เข้าเรียนเช่นมนุษย์ทั่วไป ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ภาพยนตร์จะจบเรื่องราวลงด้วยการ ให้เจ้าชายยกเลิกกฎหมายการแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ ทำให้ทั้งเอลฟ์ ออร์ค และยักษ์ มีสิทธิในการ ใช้ชีวิตเท่าเทียมเสมอภาคกับมนุษย์ ซึ่งทั้งหมดนี้คงต้องยกความชอบให้กับแอลล่า ตัวละครเอก

ของภาพยนตร์ ที่ยึดมั่นในอุดมการณ์ความเสมอภาคและสามารถต่อสู้จนประสบความสำเร็จ หรืออย่างในปีเดียวกัน ภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story ค.ศ.2004 ก็ได้นำเสนอให้เห็น ความปรารถนาของซินเดอเรลลาอย่าง แชม มอนโกเมอรี ตัวละครเอกที่ยอมอดทนทำงานให้กับ แม่เลี้ยงใจร้าย เพื่อเก็บเงินเป็นค่าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่พ่อของเธอหวังจะให้ลูกได้เข้าเรียน ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตในเวลาต่อมา และแม้ว่าแชมจะถูกใช้งานทั้งที่บ้านและร้านอาหาร (เดิมเป็น ร้านของพ่อแชม แต่ถูกแม่เลี้ยงยึดครองไปและปรับปรุงร้านใหม่) อีกทั้งยังถูกสังคมดูถูกเธอว่าเป็นแค่สาวเสิร์ฟ (diner girl) ในร้านอาหาร แต่สุดท้าย แชมก็สามารถเอาชนะความกดดันต่างๆ เหล่านั้นมาได้... ในภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง ฉากหนึ่งที่แชมรู้สึกท้อแท้และร้องไห้หนักที่สุดก็คือ ฉากที่แชมถูกเปิดโปงตัวตนที่แท้จริงของเธอต่อหน้าเพื่อนๆ ทั้งโรงเรียน เธอถูกหัวเราะเยาะว่าเป็นแค่เด็กเสิร์ฟในร้านอาหาร และขณะที่เธอนอนร้องไห้อยู่ในห้อง แม่เลี้ยงก็ทำจดหมายปฏิเสธ รับเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมาให้แชม แล้วทิ้งจดหมายตอบรับเข้าเรียน ซึ่งเป็นจดหมายฉบับจริง ลงในถังขยะ จากสาเหตุทั้ง 2 สิ่ง ที่ทำให้แชมต้องร้องไห้เสียใจนี้ จึงทำให้เราเห็นว่า ในสังคม ยุคหนึ่งนั้น หนึ่งในบรรดาอาชีพที่เคยถูกสังคมดูถูกว่าด้อยต่ำ ก็คือ สาวเสิร์ฟ แต่ในขณะเดียวกัน การได้ศึกษาเล่าเรียนในสิ่งตนสนใจ ก็กลับเป็น 'ความฝันสูงสุด' สำหรับสาวเสิร์ฟอย่างแชม และแม้ว่า แม่เลี้ยงจะอธิบายให้แชมฟังว่า การที่คนเราต้องเรียนก็เพื่อจะได้มีความรู้ เพื่อที่จะได้ มีงานทำ แต่ในเมื่อแชมมีงานเสิร์ฟอยู่แล้ว แชมก็ไม่จำเป็นต้องเรียนก็ได้... แต่ถึงกระนั้น แชมก็ยังคงยอมก้มหน้าก้มตาทำงานตามที่แม่เลี้ยงสั่งต่อไป พร้อมกับแบ่งเวลาออกไปเรียนด้วย ในเวลาเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะสาวเสิร์ฟอย่างแชม อาจไม่ได้อยากเกิดมาเป็นสาวเสิร์ฟตั้งแต่แรก แต่ด้วยสถานภาพที่ถูกแม่เลี้ยงมอบให้มาตั้งแต่เล็กจนโต บวกกับสิ่งที่สังคมรอบข้างปฏิบัติกับเธอ จึงทำให้เธอต้องดิ้นรนเพื่อที่จะได้หลุดพ้นจากสถานภาพสาวเสิร์ฟตามความคิดของสังคมก็เป็นได้ คล้ายกันกับข้อความในหนังสือยูโทเปีย ที่ดาเนียล ตัวละครเอกจากในภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ค.ศ.1998 หยิบมาพูดไว้ว่า ทาสไม่ได้อยากเกิดมาเพื่อที่จะเป็นทาส... นั่นเอง

2. อำนาจและความงาม

หากเราพูดถึง 'อำนาจ' ในอดีตเรามักนึกถึงภาพของผู้ชายกำลังยื่นสั่งการบางอย่างให้อีกฝ่ายต้องทำตาม ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงในฐานะภรรยา ลูก และคนรับใช้ หรือแม้จะเป็นผู้ชายด้วยกันก็ตาม แต่ภาพของผู้ที่ยืนกุมอำนาจในอดีต มักจะยังคงถูกสร้างให้อยู่ที่ 'เพศชาย' ซึ่งในทัศนะของ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) นักวิชาการชาวฝรั่งเศสผู้วิเคราะห์อำนาจ ในฐานะกลยุทธการควบคุมรูปแบบความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์นั้น อำนาจไม่ได้มีลักษณะของการกดอารมณ์ (repression) เอาไว้เท่านั้น (เช่น การห้าม การปิดกั้น) แต่ยังมีด้านของการสร้าง (creation) ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อำนาจในการสร้างสิ่งที่เรียกว่า ความรู้ (knowledge)

และความจริง (truth) ซึ่งหมายความว่า ใครก็ตามที่มีอำนาจ มักเป็นผู้สร้างความรู้/ความจริง และสามารถเผยแพร่ความรู้/ความจริงนั้นผ่านการรับรู้ของผู้คนได้ แต่อย่างไรก็ดี อำนาจในสังคมมิได้มีลักษณะเป็นการกระทำทางเดียว แต่เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นแบบสองทางกลับไปกลับมา (dialectic) ขณะที่ในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ดนั้น อำนาจกลับถูกสร้างให้อยู่ที่ 'ราชินีแม่มด' ตัวละครร้ายของเรื่องซึ่งมักมีกระบวนการบริหารอำนาจ (the exercise of power) ด้วยการมองตัวละครเอกอย่างสโนว์ไวท์ผ่านทางกระจกวิเศษ และสาเหตุที่ราชินีแม่มดมักจะต้องใช้อำนาจอยู่เสมอก็เพราะ 'ความงาม' ที่เธอพยายามรักษามันไว้ให้อยู่กับเธอแต่เพียงผู้เดียว จนเมื่อเธอเริ่มรู้สึกว่า เธอกำลังจะสูญเสียมันไปเป็นแน่แล้ว ราชินีแม่มดจึงต้องใช้อาวุธไม้ตายอย่าง *แอปเปิ้ลอาบยาพิษ* มาจัดการกับสโนว์ไวท์ เพื่อให้ผู้คนรอบข้างเห็นว่า *อำนาจและความงามยังคงอยู่กับเธอตลอดเวลา*

กระบวนการใช้อำนาจของราชินีแม่มดในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์นั้นถูกดัดแปลงให้มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ในอดีต ราชินีแม่มดจากในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1987 ยังคงมีลักษณะการใช้อำนาจเป็นการกระทำทางเดียว เช่น การออกคำสั่งนายพรานให้พาสโนว์ไวท์ไปฆ่าในป่า การออกคำสั่งกับกระจกวิเศษเพื่อให้ได้คำตอบว่าเธอยังคงงามที่สุดในปฐพีหรือไม่ หรือการใช้เวทมนตร์ ซึ่งเป็นอำนาจอย่างหนึ่งของเธอ โดยปลอมตัวเป็นแม่ค้าขายของต่างๆนานาเพื่อไปจัดการสโนว์ไวท์ให้ถึงแก่ชีวิต หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1992 นั้น ลักษณะการใช้อำนาจของราชินีแม่มดยังคงใกล้เคียงกับภาพยนตร์ในปี ค.ศ.1987 แต่สิ่งที่เพิ่มเข้ามาก็คือ การใช้อำนาจความงามช่วยชวนให้ตัวละครอัศวินดำ หรือคนแคระคนที่ 8 ยอมทำตามคำสั่งของเธอ และด้วยความรักที่อัศวินดำมีต่อราชินี เขาจึงยอมทรยศเพื่อนคนแคระคนอื่นๆ ด้วยการฆาตกรรมติดต่อกับหัวหน้าคนแคระ และตัดสินใจไขลานควบคุมกระจกวิเศษโดยพลการ เพื่อปิดบังความจริงไม่ให้ราชินีรู้ว่าเธอไม่ใช่คนที่งามที่สุด เพราะเขาไม่อยากจะเห็นเธอต้องเสียใจนั่นเอง

ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 นั้น หญิงชนชั้นสูงอย่างเลดี้ คลอเดีย กลับมองว่า สิ่งที่จะทำให้เธอมีอำนาจในการปกครองบ้านและมัตใจสามี ก็คือความงาม ความโดดเด่น และลูก ดังนั้น เธอจึงต้องพึ่งยาเสน่ห์มาตลอดชีวิตการแต่งงาน 9 ปี เพื่อให้เธอได้มีลูกกับสามีสมดังใจ แต่แล้ววันหนึ่ง ลิลลี่ ลูกเลี้ยงของเธอ ก็กลับเป็นสาเหตุทำให้เธอแท้งลูกกะทันหัน อีกทั้งเมื่อเธอลองมองดูตัวเองในกระจกก็พบว่า เธอกำลังแก่ลง เธอกำลังไม่เหลือทั้งความสาว ความสวย และลูก ยิ่งไปกว่านั้น สามีของเธอยังหันไปสนใจลิลลี่ ลูกสาวคนเดียวของเขามากขึ้นกว่าแต่ก่อน ด้วยเหตุนี้ เลดี้ คลอเดียจึงนำเอาพลังอำนาจทั้งหมดที่เธอมีออกมาใช้ เพื่อที่จะรักษาตำแหน่งนายหญิงของบ้านเอาไว้ ทั้งการพึ่งพาไสยศาสตร์มนต์ดำในการชุบชีวิตลูกตามที่กระจกวิเศษแนะนำ การทำพิธีกรรมเพื่อจัดการลิลลี่ให้ถึงแก่ชีวิต รวมทั้งการผูก

ดวงวิญญาณไว้กับกระจกพิเศษเพื่อให้เธอได้มีอำนาจมนต์ดำมากขึ้น ซึ่งในยุคศตวรรษที่ 12-16 หรือที่ในโลกตะวันตกเรียกว่า ยุคมืด (Dark Age) นั้น เป็นยุคที่มีการก่อตัวของชนชั้นกรรมกร และการสถาปนาอำนาจของคริสต์ศาสนา ด้วยเหตุนี้ วิธีคิดและโลกทัศน์แบบเพศชายจึงเข้าครอบงำสังคมโดยส่วนใหญ่ ดังนั้น ขบวนการของผู้หญิงในยุคนี้จึงเป็นการต่อสู้กับอำนาจของคริสตจักร โดยผ่านลัทธิ 'แม่มด' (witch) หรือเป็นกลุ่มผู้หญิงนอกรีตและเบี่ยงเบนออกไปจากระบบองค์ความรู้ และลัทธิศาสนาของผู้ชาย ด้วยเหตุดังกล่าว กลุ่มนักบวชจึงต้องสร้างปฏิบัติการ 'ล่าแม่มด' (witch hunt) ขึ้นมา เพื่อกวาดล้างบรรดาผู้หญิงนอกรีตเหล่านี้ อย่างเช่นการจับพวกเธอไปเผา หรือทรมาน ฯลฯ ซึ่งการที่ต้องทำเช่นนี้ ก็เพื่อป้องกันผู้หญิงคนอื่นๆไม่ให้เข้าสู่ลัทธิดังกล่าวและทำลายฐานความรู้ของผู้หญิง เพื่อให้องค์ความรู้ทางศาสนาและวิทยาศาสตร์ของผู้ชายได้เข้ามาแทนที่ ดังนั้น ประเด็นเรื่องศาสนาจึงถูกส่งผ่านมายังภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยถ่ายทอดผ่านตัวละครคนแคะทั้งเจ็ดที่กลายเป็นชายนอกรีตทั้ง 7 ผู้ซึ่งมีความเชื่อทางศาสนาต่างจากคนส่วนใหญ่ จึงต้องหนีมาใช้ชีวิตอย่างหลบๆซ่อนๆอยู่ในป่า และหนึ่งในนั้นก็คือ วิล พระเอกผู้ซึ่งมีปมปวดร้าวในจิตใจอันเกิดจากการที่ต้องเห็นแม่และน้องของเขาถูกจับเผาทั้งเป็น เพราะถูกเข้าใจผิดคิดว่าพวกเธอเป็นแม่มด เขาจึงเคียดแค้นชิงชังลัทธิแม่มดมากกว่าคนอื่นๆ ฉะนั้นในตอนท้ายเรื่อง วิลจึงตัดสินใจตามมาช่วยลิลลี่ต่อสู้กับเลดี้ คลอเดีย... ในภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเห็นว่า อำนาจของตัวละครร้ายอย่างเลดี้ คลอเดีย ล้วนมาจากไสยศาสตร์มนต์ดำที่ช่วยเสริมเสน่ห์ความงามให้กับเธอ ในฉากหนึ่ง เธอใช้มันควบคุมปีเตอร์ นายแพทย์หนุ่มผู้จบการศึกษาจากฝรั่งเศส ซึ่งเป็นคู่มั่นคู่มายของลิลลี่ เธอจับปีเตอร์ด้วยริมฝีปากที่แต่มีเสน่ห์เอาไว้ จากนั้นเธอก็บอกให้เขาหาตัวลิลลี่ให้พบแล้วพากลับมาหาเธอ แต่ท้ายที่สุด นายแพทย์หนุ่มก็กลับถูกมือปริศนาผลักตกจากปราสาทลงมาเสียชีวิตคาที่ เหลือเพียงวิลและลิลลี่ที่ยังคงต้องเผชิญกับอำนาจมืดอยู่ในปราสาท ซึ่งบทสรุปของเรื่องราวหน้าเวทนานี้ จบลงที่ เลดี้ คลอเดีย กลับตายในสภาพที่มีเศษกระดูกมากมายพุ่งเข้ามาปักที่ใบหน้า พร้อมกับโดนเผาทั้งเป็นตามแบบฉบับการล่าแม่มด แต่ผู้ที่สามารถปฏิบัติการกำจัดแม่มดครั้งนี้ได้สำเร็จ กลับไม่ใช่กลุ่มนักบวชของคริสตจักร หรือพระเอกอย่างวิล แต่เป็นลิลลี่ ฮอฟแมน ตัวละครเอกหญิงผู้สูงศักดิ์ที่มาพบรักกับชายผู้ต่ำต้อยอย่างวิลนั่นเอง

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) นักเขียนนวนิยายและนักคิดคนสำคัญของกลุ่มสตรีนิยม ผู้ซึ่งมีอิทธิพลกับนักสตรีนิยมแนวสุดขีดอย่างมาก ได้เสนอทัศนะเกี่ยวกับสังคมแบบปิตาธิปไตย (patriarchy) ไว้ว่า ในสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงมักจะมีสภาพที่ตกเป็น 'เหยื่อ' เสมอ และที่สำคัญ ลักษณะสังคมเช่นนี้ไม่ได้เพียงกดขี่ทางเพศกับสตรีเท่านั้น แต่ยังมีกระบวนการสร้างความต้องการ / ความเกลียด / ความกลัว บางอย่างให้กับผู้หญิงอีกด้วย เช่น ผู้หญิงจะถูกทำให้เกิดความต้องการที่จะมีใครสักคน (อาทิ สามีหรือชายคนรัก) มีความ

เกลียดการถูกแก่งแย่ง และมีความกลัวที่จะต้องสูญเสีย ในทำนองเดียวกับ เลดี้ คลอเดีย ตัวละครร้ายในภาพยนตร์ เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 ที่กล่าวไปข้างต้น หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007 ที่แม้จะดัดแปลงเค้าโครงเรื่องให้มีความทันสมัยมากขึ้น โดยการให้อาวุธขึ้นสำคัญอย่างแอปเปิ้ลอาบยาพิษกลับมาในรูปแบบไวรัสแมคบุค (MacBook) และทำให้บรรยากาศโดยรวมของภาพยนตร์เน้นไปในแนวตลกขบขัน แต่ตัวละครร้ายอย่าง ราเชล วิชเบิร์น ก็ยังคงแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เธอกลัวการสูญเสียอำนาจในสภามหาวิทยาลัย กลัวสูญเสียตำแหน่งความนิยมอันดับ 1 ในเว็บไซต์ HOT or NOT (เว็บไซต์จัดอันดับความนิยมในมหาวิทยาลัย) และเกลียดคนที่มีคุณสมบัติความเป็นผู้หญิงไม่ตรงกับที่สิ่งเธอเป็น ซึ่งคนที่ทำให้ราเชลรู้สึกแบบนี้ก็คือ ซิดนีย์ ไวท์ ตัวละครเอกของเรื่อง ผู้ซึ่งมีความใฝ่ฝันอยากจะทำมาอยู่ในสโมสรนักศึกษาหญิงเพื่อเจริญรอยตามแม่ของเธอ แต่ที่นั่นกลับเต็มไปด้วยผู้หญิงผมสีบลอนด์ สงวนกิริยาท่าทางแบบกุลสตรี ทานแต่ผักสลัดและอาหารลดความอ้วนทุกมื้อ ทั้งยังให้ปฏิบัติภารกิจหาผู้ชายมาออกเดท เพื่อเป็นการพิสูจน์ตัวเองว่าผู้หญิงอย่างพวกเธอมีคุณสมบัติเหมาะพอที่จะเป็นพรรคพวกของราเชล วิชเบิร์นหรือไม่ ในขณะที่ซิดนีย์ไวท์ กลับทำได้เพียง ทานเนื้อ เบคอนและอาหารที่ให้พลังงานทุกเช้า พาผู้ชายขี้โรคคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาชายเดิมทั้ง 7 ที่มีภักถุมองเป็นตัวตลกของมหาวิทยาลัยมาร่วมภารกิจหาคู่เดท อีกทั้งเธอยังอัธยาศัยใจเป็นที่ยกย่องของไทเลอร์ ปรินซ์ พระเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นอดีตแฟนของราเชลอีกด้วย... ในยุคที่ทฤษฎีมาร์กซิสต์เริ่มพัฒนาจากสายคลาสสิกไปสู่สายมาร์กซิสต์ใหม่ (neo-Marxist) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากนักวิชาการ อาทิ อันโตนิโอ กรัมสซี และหลุยส์ อัลตุสเซร์นั้น กลุ่มสตรีนิยมแนวมาร์กซิสต์ (Marxist feminism) ซึ่งสนใจศึกษาเรื่อง 'เพศภาวะ' (gender) ได้ตั้งคำถามขึ้นว่า จิตสำนึกและอุดมการณ์ทางเพศนั้นถูกสร้างผ่านภาษาและสื่อต่างๆอย่างไร หรืออย่างอุดมการณ์ทางเพศที่อยู่ในโฆษณาทางโทรทัศน์นั้น ก็ชวนให้เกิดคำถามที่ว่า ผู้หญิงแบบใดบ้างที่จะประสบความสำเร็จในระบบทุนนิยม หรืออาจจะต้องเป็นผู้หญิงสวย หน้าขาว ไม่มีสิ่วฝ้า ผอม และแต่งตัวทันสมัย ฯลฯ จึงจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและชีวิตโดยรวม

ด้วยความที่สาวผมน้ำตาลอย่างซิดนีย์ ไวท์ มีบุคลิกที่แตกต่างไปจากสาวผมบลอนด์อย่างราเชล วิชเบิร์น ทั้งความห้าว ลุย เป็น แต่ก็กล้าแสดงออก จึงทำให้ความนิยมของราเชลลดลงเรื่อยๆ โดยมีซิดนีย์ขึ้นมาแทนที่ ด้วยเหตุนี้ ราเชลจึงจำเป็นต้องแก่งแย่งไม่รับซิดนีย์เข้าเป็นสมาชิกสโมสรนักศึกษาหญิง เพื่อประกาศให้ทุกคนรู้ว่า เธอยังคงมีอำนาจเหนือคนอื่นๆในที่นี้อยู่ ทั้งอำนาจในตำแหน่งประธานสภานักศึกษา และในตำแหน่งประธานสโมสรนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัย ตั้งแต่นั้นมา ซิดนีย์ ไวท์ จึงเริ่มเคลื่อนไหวเพื่อลงสมัครชิงตำแหน่งประธานสภานักศึกษาแข่งกับราเชล โดยมีชายเดิมทั้ง 7 ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอ และไทเลอร์ ปรินซ์ ชายคนรักคอยช่วยเหลือ เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า แม้เธอจะมีผมสีน้ำตาล ไม่ได้ทานอาหารลดความอ้วน

มีเพื่อนเป็นชายเดิม 7 คน และมีบุคลิกก้าวเป็นต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ แต่เธอก็สามารถก้าวขึ้นมา ยืนอยู่ตำแหน่งเดียวกับราเชลได้

ซิดนีย์ ไวท์ ใช้อำนาจการเป็นผู้สมัครตำแหน่งประธานสภานักศึกษาลงไปสำรวจชีวิต ความเป็นอยู่ของนักศึกษาทุกกลุ่มในมหาวิทยาลัยจนเอาชนะใจนักศึกษาส่วนใหญ่ได้ ส่วนราเชล กลับไปใช้งบประมาณในการสร้างตึก และตกแต่งบริเวณทางเดินตามความชอบส่วนตัวของเธอ โดยไม่คำนึงถึงความสุขของคนส่วนมาก สุดท้าย เธอจึงต้องยื่นร้องไห้โดยวายเป็นกับการสูญเสียครั้งนี้ ท่ามกลางสายตาของผู้หญิงมากมายที่เคยยกยอปอปั้นเธอมาตลอด เพราะมันทำให้เธอไม่เหลือ ทั้งอำนาจและความงามอยู่ในมือ คล้ายกันกับ*ราชินีเคลเมนเทียนนา* ตัวละครร้ายในภาพยนตร์ เรื่อง *Mirror Mirror* ค.ศ.2012 ที่หลงใหลทั้งอำนาจและความงาม จนถึงกับต้องขูดรีดเงินทองเอา จากราษฎรในเมืองของเธอ เพียงเพื่อนำเงินมาจับจ่ายซื้อของใช้ส่วนตัว เสริมความงาม และ จัดงานรื่นเริง โดยที่เธอไม่เคยดูแลทุกข์สุขของชาวเมืองเหล่านั้นเลย จนเมื่อเธอเริ่มตระหนักว่า ประเทศของเธอกำลังจะล้มละลาย เพราะไม่มีเงินหมุนเวียน เธอจึงคิดหาทางออกด้วยการ แต่งงานกับเจ้าชายจากประเทศเพื่อนบ้านเพื่อยกฐานะให้กลับมารุ่งเรืองดังเดิม แต่แล้วเมื่อความ ชั่วร้ายของราชินีถูกเปิดเผย จากการที่เจ้าหญิงสโนว์ไวท์ ตัวละครเอกของเรื่อง ลักลอบออกจากวัง เพื่อมาตรวจดูชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมือง เธอจึงได้รู้ว่าราชินีเคลเมน แม่เลี้ยงของเธอ หลอกเก็บ ภาษีจากชาวเมือง โดยให้มหาดเล็กโกหกว่าจะนำเงินไปป้องกันประเทศจากปีศาจร้าย และ หลังจากทีสโนว์ไวท์ประกาศกร้าวกับราชินีเคลเมนว่า เธอจะต่อสู้เพื่อชิงบัลลังก์ของพ่อเธอกลับคืน มาให้ได้ ราชินีจึงสั่งให้มหาดเล็กพาสโนว์ไวท์ไปฆ่าทันที... ขณะที่ในทัศนะของสตรีนิยมแนวหลัง สมัยใหม่ (Postmodern feminism) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) สตรีชาวฝรั่งเศส ผู้เป็นทั้งนักเขียน นักปรัชญา และนักเคลื่อนไหวทางสังคม มองว่า เพศภาวะไม่เพียงแต่เป็นการประกอบสร้างขึ้นทางสังคมวัฒนธรรมเท่านั้น หากแต่เป็นกระบวนการ จำแนก 'ความเป็นเรา' (us) กับ 'ความเป็นอื่น' (them/otherness) ซึ่งในขณะที่ผู้ชายมักถูกสร้าง ความหมายว่าตนคือ 'ความเป็นเรา' ผู้หญิงก็มักถูกนิยามว่าเป็น 'ความเป็นอื่น' หรือเป็น 'เพศที่ไม่ใช่ผู้ชาย' และเป็น 'เพศที่ไม่อดทน / บอบบาง / ไร้สาระ / ไร้เหตุผล / อ่อนแอ / ขาดความเป็น ผู้นำ...' ฯลฯ ผลจากการกำหนดนิยามดังกล่าว จึงทำให้ผู้ชายมีฐานะเป็นองค์ประธาน (subject) ที่สามารถกำหนดความเป็นไปต่างๆในสังคมได้ ขณะที่ผู้หญิงกลับไม่สามารถยืนหยัดได้ด้วยตนเอง แต่ในทางกลับกัน 'ความเป็นอื่น' ในภาพยนตร์เรื่องนี้กลับตกอยู่ที่ ตัวละครเจ้าชายอัลคือต พระเอกของเรื่อง ที่แม้ว่าจะมีทั้งเงินทองและรูปโฉมงดงาม แต่ภาพยนตร์กลับสร้างให้เขาต้องถูก คนแคะระทั้งเจ็ดดักปล้นตั้งแต่ต้นเรื่อง จนต้องเข้าเฝ้าราชินีเคลเมนด้วยสภาพเปลือยท่อนบน เหลือเพียงกางเกงขั้วในตัวเดียว ทำให้ราชินีเคลเมนได้โอกาสแสดงอำนาจความเป็นหญิงอย่าง เต็มที่ โดยการโลมเลียเจ้าชายอัลคือตด้วยสายตาของความหื่นกระหายอย่างลึมตัว นอกจากนี้

เขายังถูกราชินีเคลเมนหลอกให้ดื่มยาเสน่ห์ puppy love จนมีอาการคล้ายสุนัขติดเจ้าของ ด้วยเหตุที่ราชินีต้องการจะแต่งงานกับเจ้าชายเพราะยกฐานะของบ้านเมืองนั่นเอง

ขณะที่เจ้าชายอัลค็อดในสภาพที่โดนยาเสน่ห์ กำลังตามติดราชินีเคลเมนอยู่นั้น ตัวละครเอกอย่างสโนว์ไวท์ก็ได้แสดงให้เห็นมิติของ 'ความเป็นเรา' อย่างชัดเจน ทั้งความเป็นผู้นำ เข้มแข็ง มีเหตุมีผล และมีความอดทน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากความกดดันในชีวิตที่เธอได้รับจากผู้หญิงอย่างราชินีเคลเมนที่ทั้งไร้เหตุผล เห็นแก่ตัว และใช้อำนาจในทางที่ผิด จึงทำให้สโนว์ไวท์ที่เคยอ่อนแออย่างเธอต้องฝึกฝนวิชาใจจากคนแคะทั้งเจ็ด ทั้งการขี่ดาบ การต่อสู้ตัวต่อตัว การฝึกสายตา และขี่ม้า จนในที่สุด สโนว์ไวท์ก็ตัดสินใจบุกไปชิงตัวเจ้าชายอัลค็อด ชายที่เธอรัก ออกจากงานแต่งงาน และ 'จุมพิช' ถอนยาเสน่ห์ให้เจ้าชาย อีกทั้งยังปล้นทรัพย์จากเหล่าแขกชนชั้นสูงที่มาร่วมงาน เพื่อนำมาแจกจ่ายให้ชาวเมืองที่กำลังอดอยากอีกด้วย และด้วยความรักที่สโนว์ไวท์มีต่อเจ้าชาย และเหล่าเพื่อนคนแคะของเธอ ในตอนท้ายเรื่อง เธอจึงตัดสินใจชิงพวกเขาไว้ในบ้านคนแคะ แล้วออกมาต่อสู้กับปีศาจที่ถูกราชินีควบคุมไว้เพียงลำพัง (ร่างจริงของปีศาจคือพระราชินีถูกราชินีเคลเมนสาป)... จากที่กล่าวมา นอกจากเราจะได้เห็นมิติของอำนาจในการสร้างสโนว์ไวท์ให้แข็งแกร่งทัดเทียมกับผู้ชายแล้ว ลักษณะการใช้อำนาจของราชินีก็ยิ่ง 'บีบ' ให้คนแคะทั้งเจ็ดถูกสร้างให้มีบุคลิกที่แข็งแกร่งขึ้นตามไปด้วย ด้วยการใช้ 'ซาปริงลม' ต่อขา เพื่อให้สามารถยึดติดตัวได้ ทำให้พวกเขาเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วกว่าคนทั่วไป จากที่ตอนต้นเรื่องพวกเขาเคยถูกเจ้าชายอัลค็อดหัวเราะเยาะว่าเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ คงไม่สามารถทำอันตรายใครได้ อีกทั้งในอดีต พวกเขาเคยถูกราชินีเคลเมนขับไล่ออกจากเมืองเพียงเพราะพวกเขามีบุคลิกที่ต่างจากคนทั่วไป ดังนั้น ความอัดอั้นเหล่านี้จึงอาจเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมให้พวกเขาต้องเข้มแข็งและหมั่นฝึกฝนตัวเอง เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตได้ทัดเทียมกับคนที่มีร่างกายสมบูรณ์ทุกประการก็เป็นได้... และท้ายที่สุด แอปเปิ้ลอาบยาพิษ ซึ่งถือเป็นอำนาจสูงสุดท้ายที่ราชินีเคลเมนเหลืออยู่ ก็กลับมากอยู่ในมือของเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ ผู้ซึ่งแสดงออกอย่างชัดเจนว่า เธอรู้เท่าทันแผนการของราชินี แม้ว่าราชินีจะอยู่ในสภาพหญิงชราแล้วก็ตาม อีกทั้ง สโนว์ไวท์ยังได้เชื่อมแอปเปิ้ลชิ้นหนึ่งให้ราชินี พร้อมกับเตือนให้เธอรู้ว่า ถึงเวลาที่เธอต้องยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว

ในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 20 สำนักเบอร์มิงแฮมได้สนใจวิเคราะห์ การผลิต/การผลิตซ้ำทางวัฒนธรรม (cultural production/reproduction) มากกว่าที่จะดูตัวผลผลิตทางวัฒนธรรม (cultural product) เพียงอย่างเดียว กล่าวคือ ถ้าจะศึกษากรณีวัฒนธรรมใดๆแล้ว นักวิชาการสำนักนี้จะเห็นทั้งด้านที่หยุดนิ่ง และด้านที่เคลื่อนไหวของวัฒนธรรมในเวลาเดียวกัน ซึ่งแนวคิดส่วนหนึ่งของสำนักเบอร์มิงแฮมนั้น ได้อิทธิพลมาจากสำนักแฟรงค์เฟิร์ต (The Frankfurt School) ที่ได้สร้างแนวคิดเรื่องอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม (culture industry) ขึ้นมา เพื่อเชื่อมโยงคำว่า 'วัฒนธรรม' (culture) ให้เข้ากับระบบการผลิตทางเศรษฐกิจแบบใหม่ที่เป็น 'อุตสาหกรรม' (industry)

โดยเชื่อว่า ผลงานของสื่อมวลชนสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นเพลง วิทยุ หนังสือพิมพ์ หรือภาพยนตร์ ต่างล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องมือสำคัญที่กลุ่มผู้ปกครองใช้ควบคุมจิตสำนึกของประชาชน ทั้งนี้ ในขณะที่นักคิดสำนักวัฒนธรรมและอารยธรรมอย่างอาร์โนลด์และลีอาวิส เชื่อว่า วัฒนธรรมมวลชนจะทำลายอำนาจความชอบธรรมของผู้ปกครอง แต่สำนักแฟรงค์เฟิร์ตกลับเห็นแย้งว่า นอกจากวัฒนธรรมมวลชนจะไม่ทำลายหรือทำลายอำนาจของผู้ปกครองได้แล้ว ยังกลับช่วยเป็น กลไกเสริมสร้างและค้ำจุนรักษาอำนาจดังกล่าวไว้อีกด้วย และเป็นที่น่าสังเกตว่า ในปี ค.ศ.2012 ที่ภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ออกฉายนั้น ภาพยนตร์อีกหนึ่งเรื่องที่เข้าฉายในเวลาไล่เลี่ยกัน ก็คือ Snow White and the Huntsman ซึ่งถูกดัดแปลงให้เป็นภาพยนตร์แนวแอคชั่น ผจญภัย แต่ยังคงเล่าเรื่องราวผ่านเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์เช่นเดียวกันกับ Mirror Mirror หากแต่ชนวนเหตุที่ทำให้ ราชนีราเวนน่า ต้องการที่จะยึดครองบัลลังก์กษัตริย์ของพระราชินี พระบิดาของเจ้าหญิง สโนว์ไวท์นั้น กลับถูกนำเสนอให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ด้วยความหลังฝังใจของราชนีที่ต้องการเห็นภาพ ผู้หญิงในหมู่บ้านของเธอถูกกองทหารของผู้ปกครองเมืองเข้ามารุกราน จุดคร่าผู้หญิงไปกระทำ ชำเรา ก่อนที่จะถูกฆ่าทิ้งไม่ต่างจากสัตว์ และหนึ่งในผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อนั้นก็คือ แม่ของเธอเอง ตั้งแต่นั้นมา ราเวนน่าจึงจดจำคำสอนของแม่ไว้ในจิตสำนึกของเธอมาตลอดว่า *“ความงามเท่านั้นที่จะนำมาซึ่งอำนาจ... ด้วยเลือดของหญิงงามที่สุด อำนาจจะยังคงอยู่ แต่ด้วยเลือดของ หญิงที่งามที่สุดก็สามารถทำลายอำนาจนั้นลงได้”* ด้วยเหตุแห่งความแค้นจากการถูกขี้ที่ฝังแน่น อยู่ในใจราเวนน่านี้เอง จึงทำให้เราได้ภาพของราชนีราเวนน่าในวันพิธีแต่งงาน ค่อยๆหันกลับมา มองเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ในวัยเด็กที่เดินตามหลังเธอมา ด้วยสายตาเย็นชาและหวาดระแวง เพราะ ในวันนั้น ราเวนน่าสังเกตเห็นว่า บรรดาแขกผู้มาร่วมงานต่างพากันจ้องมองสโนว์ไวท์และยิ้มชื่นชม ในความน่ารักของเด็กหญิง แทนที่จะเป็นเธอ ผู้เป็นเจ้าสาวที่กำลังจะเข้าพิธีอภิเษกกับพระราชินี... ตั้งแต่นั้นมา ราชนีราเวนน่าจึงเฝ้าถามกระจกวิเศษ ทุกวันว่าเธอยังเป็นหญิงที่งามที่สุดหรือไม่ จนเมื่อเธอได้คำตอบว่า สโนว์ไวท์นั้นงามกว่าหลายเท่าตัว แต่หากราชนีได้ครอบครองหัวใจของ สโนว์ไวท์ ราชนีก็จะเป็นหญิงที่งามที่สุดตลอดกาล...

ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน ตั้งแต่การล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี ค.ศ.1956 เป็นต้นมา โดยเฉพาะช่วงทศวรรษที่ 1960 ประวัติศาสตร์การต่อสู้ของผู้หญิงยุคใหม่ ในโลกตะวันตกก็เริ่มปรากฏให้เห็นมากขึ้น เกิดขบวนการการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้หญิง เช่น การเรียกร้องโอกาสที่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย หรือมีการเคลื่อนไหวของแนวคิดสิทธิสตรี (women's right) ขึ้น ซึ่งในทัศนะของกลุ่มสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (Radical feminism) ที่ค่อนข้าง ปฏิเสธสังคมแบบชายเป็นใหญ่อย่างมากนั้น ได้ให้เหตุผลว่า เนื่องจากในโลกของสื่อที่ความเป็น เพศชายเข้ามากำหนดความเป็นเพศหญิง จิตสำนึก (consciousness) กับตัวตน (subjectivity) ของผู้หญิงจะถูกทำให้แยกออกจากกัน แม้มันจะจิตใจ ผู้หญิงอาจจะมีอารมณ์บางประการ

แต่สังคมก็จะบอกว่า ด้วยความเป็นหญิง เธอจะไม่สามารถบรรลุความต้องการในจิตสำนึกของเธอได้ ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman นั้น ไม่เพียงแต่ตัวละครร้ายอย่างราชินีราเวนน่า และตัวละครเอกอย่างเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ จะไม่แสดงให้เห็นว่า พวกเธอกำลังอยู่ในสังคมที่มีชายเป็นใหญ่ แต่พวกเธอยังแสดงอำนาจความเป็นใหญ่ในตัวของพวกเธอให้ผู้อื่นได้ประจักษ์อย่างเปิดเผย โดยเฉพาะตัวละครเอกอย่างเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ที่กลับถูกสร้างให้แข็งแกร่งเกินชาย หลังจากที่เธอฟื้นขึ้นจากความตาย (ด้วยจูบของนายพรานหนุ่ม) เธอก็เดินออกมายังนอกปราสาทแล้วเริ่มพูดปลุกใจเหล่าทหารและชาวบ้านให้ร่วมต่อสู้ไปกับเธอ จนทำให้ทุกคนในคืนนั้นลุกขึ้นส่งเสียงให้ร้องแสดงความกล้าหาญออกมาพร้อมกัน แล้วในวันรุ่งขึ้น ภาพของเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ก็ถูกกลบเลือนหายไป แต่กลับกลายเป็นภาพของ แม่ทัพหญิงสโนว์ไวท์ เข้ามาแทนที่ เธอสวมเกราะ ซีม้า จับดาบ นำทัพเหล่าทหารมุ่งหน้ามายังปราสาทเพื่อต่อสู้กับราชินีราเวนน่า ขณะเดียวกันก็ยังต้องคอยหลบหลีกภูตกว่าพันดอกที่พุ่งมาจากบนท้องฟ้า และแม้เธอจะถูกเพื่อนร่วมรบเตือนให้ถอยทัพกลับก่อนเพราะคนแคระยังเปิดประตูเมืองไม่ได้ แต่สโนว์ไวท์ก็ยังยืนยันหนักแน่นว่าเธอจะไปให้ถึงที่สุด และไม่กั๊กใจที่ต่อมา ประตูเมืองจึงค่อยๆ เปิดขึ้น...

ในยุคนั้น ผู้หญิงเคยถูกสร้างภาพสรุปเหมารวมไว้ว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ บอบบาง ไร้เหตุผล ขี้โอ้อวด เจ้าอารมณ์ เจ้าน้ำตา ต้องพึ่งพาผู้ชาย ฯลฯ แต่จากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ดังที่กล่าวไปนั้นกลับทำให้เห็นว่า ภาพสรุปเหมารวมของผู้หญิงในเวลานี้กำลังจะเปลี่ยนไป แต่สิ่งที่ยังคงอยู่กับผู้หญิงไม่มีวันเปลี่ยนก็คือ *ความงาม และอายุขัย* ฉะนั้น ภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างส่วนมากที่ยังคงดำเนินเรื่องในบรรยากาศของเทพนิยาย จึงมักนำเสนอให้เห็นความสำคัญของความงามที่มีต่อผู้หญิง สิ่งที่ได้มาและสิ่งที่เสียไป ซึ่งท้ายสุดแล้ว ภาพยนตร์ส่วนมากก็มักเลือกที่จะจบบทสรุปเรื่องราวชีวิตของราชินีแม่มดด้วยความตายในสภาพหญิงชรา และภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 นี้ก็เช่นเดียวกัน

ขณะที่ตัวละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 นั้น กระบวนการการใช้อำนาจของตัวละครร้ายกลับไม่ได้ทำเพื่อความงาม แต่เป็นเพราะความแค้นจากการต้องสูญเสียคนรักอันเกิดจากความไร้เดียงสาของตัวละครอย่างสโนว์ไวท์ในวัยเด็ก จึงทำให้ *ราชินีเรจิน่า* เรียนรู้ที่จะใช้เวทมนตร์เพื่อการแก้แค้นเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ และเพื่อให้เธอไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจของใครา แม่ของเธอไปตลอดชีวิต ซึ่งด้วยความที่ละครเรื่องนี้ดำเนินเรื่องสลับไปมาระหว่างโลกเทพนิยายและโลกมนุษย์ จึงทำให้เราได้เห็นบทบาทของตัวละครหญิงในหลายมิติอย่างชัดเจน โดยเฉพาะตัวละครร้ายอย่างเรจิน่าที่ถูกนำเสนอให้เห็นทั้งด้านที่โหดเหี้ยมและปวดร้าว ในโลกเทพนิยายนั้น เธอคือราชินีเรจิน่า ผู้สั่งสมความแค้นที่มีต่อเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ในวัยเด็กมาเป็นเวลานาน จนวันหนึ่ง เมื่อเธอมีโอกาสได้รู้จักกับ ‘อำนาจเวทมนตร์’ เธอจึงเริ่มใช้มันระบายความแค้น ด้วยการส่งสโนว์ไวท์มายังโลกมนุษย์ และพาลส่งคนอื่นๆ ที่ติดกับสโนว์ไวท์ลงมาด้วย

เพียงเพื่อให้เธอได้กดขี่ข่มเหงคนเหล่านี้ไม่ได้พบความสุขในชีวิต เช่นเดียวกับที่เธอเคยประสบมา ส่วนตัวเธอเองนั้น กลับมีชีวิตที่สุขสบายในบ้านหลังใหญ่ มีตำแหน่งเป็นนายกเทศมนตรีของเมือง และมีลูกชายที่น่ารัก จนกระทั่งเมื่อ ตัวละครเอกอย่างเอ็มม่า สวอน ปรากฏตัวขึ้นในฐานะแม่ผู้ให้กำเนิดเฮนรี่ ลูกชายบุญธรรมของเธอ และในฐานะผู้รักษาการตำแหน่งนายอำเภอ จึงทำให้เรจิน่าเริ่มหวาดระแวงถึงสิ่งต่างๆที่กำลังจะตามมา รวมทั้งความกลัวที่ว่า คำสาปอาจถูกทำลายลง จนทำให้ชาวเมืองจดจำเรื่องราวในโลกเทพนิยายได้เช่นกัน... ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ ถึงแม้จะมีตัวละครอื่นๆจากเทพนิยายหลากหลายเรื่องเข้ามามีบทบาทในแต่ละตอน แต่โดยหลักแล้ว ทั้งเอ็มม่า สวอน, แมรี่ มาร์กาเรต หรือสโนว์ไวท์ และเรจิน่า มิลส์ หรือราชินีเรจิน่า ต่างก็ถูกดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์ด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งขณะที่ในโลกเทพนิยายนั้น ราชินีเรจิน่ามีอำนาจเวทมนตร์ สำหรับบันดาลสิ่งๆที่ต้องการ แต่ในโลกมนุษย์ที่แม้จะไม่มีเวทมนตร์ เรจิน่าก็กลับมี อำนาจความเป็นนักการเมืองท้องถิ่น ในการบันดาลทุกสิ่งๆที่ต้องการเช่นกัน เรจิน่าเริ่มคุกคามเอ็มม่าด้วยการสั่งให้เจ้าของโรงแรมไล่เอ็มม่าออกจากห้องพัก จากนั้นเธอก็หลอกให้เอ็มม่าไปขอเอกสารสำคัญจากหมอปประจำตัวของลูกชายของพวกเขา แล้วเรจิน่าก็สั่งให้หมอแจ้งความจับเอ็มม่าข้อหาบุกรุกและขโมยเอกสารลับ ขณะที่เอ็มม่าต้องนอนในคุกอยู่หลายคืน เรจิน่าก็ถือโอกาสมาข่มขู่ให้เอ็มม่าออกไปจากเมืองก่อนที่เธอจะทำอะไรร้ายแรงกว่านี้

ทางด้านสโนว์ไวท์ในโลกเทพนิยายนั้น บทบาทของเธอถูกปรับเปลี่ยนให้คล้ายกันกับสโนว์ไวท์ในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ผสมผสานกับ Snow White and the Huntsman ที่มีทั้งความแข็งแกร่ง หัวเหวี่ยง และมีวิชาใจรสำหรับหาเลี้ยงชีพ สโนว์ไวท์ตัดสินใจส่งเอ็มม่าในวัยทารกมายังโลกมนุษย์เพื่อปกป้องลูกจากคำสาป ขณะที่ในโลกมนุษย์ เอ็มม่าและแมรี่ มาร์กาเรต (สโนว์ไวท์) กลับเป็นเพื่อนสาวที่ติดอกกันเสมอมา แมรี่ให้เอ็มม่าย้ายเข้ามาอยู่กับเธอ เพราะเข้าใจในหัวของคนเป็นแม่อย่างเอ็มม่าที่อยากจะได้ลูกๆสักคน หลังจากนั้น พวกเธอก็เริ่มถูกเรจิน่าคุกคามชีวิตมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งในฉากหนึ่ง เอ็มม่า สวอน และเรจิน่า มิลส์ ถึงกับปล่อยหมัดแลกกัน ด้วยเหตุที่เรจิน่าหึงหวงนายอำเภอหนุ่มที่ไปหลงรักเอ็มม่า จนถึงขั้นขอยุติความสัมพันธ์กับเธอ ส่วนผู้หญิงอย่างเอ็มม่า สวอนก็ไม่สามารถอยู่เฉยให้ถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียวได้ เธอจึงปล่อยหมัดสวนเข้าที่หน้าของนายกเทศมนตรีเรจิน่าด้วยเช่นกัน หลังจากนั้น นายอำเภอ ก็หัวใจวายเสียชีวิตลงกะทันหัน เอ็มม่าจึงขึ้นมารับราชการแทนนายอำเภอ แต่ก็กลับถูกนายภรรยาเรจิน่าปลดกลางอากาศ จนเธอต้องเรียกร้องให้มีการจัดการเลือกตั้งขึ้น แต่เธอก็ยังไม่วายถูกเรจิน่าปล่อยข่าวจาวลงหน้าหนังสือพิมพ์ โดยสั่งการผ่านบก.คนสนิทของเธอ ว่าเอ็มม่าเคยถูกจับขังคุกข้อหาลักขโมย จนต้องคลอดลูกในคุกด้วยวัยเพียง 18 ปี... ส่วนแมรี่ มาร์กาเรต ที่แสนอ่อนโยนนั้น ก็กลับถูกเรจิน่าสร้างหลักฐานเท็จ เพื่อยัดข้อหาฆาตกรรมหาหญิงสาวคนหนึ่งให้แมรี่ หลังจากที่แมรี่กลายเป็นมือที่สามระหว่างผู้ตายกับสามี และนี่จึงเป็นโอกาสให้เรจิน่าได้แก้แค้น

สโนว์ไวท์ (แมรี มาร์กาเรต) พันที ด้วยการทำให้แมรีตกเป็นจำเลยสังคม ถูกมองด้วยสายตาถูกเหยียดหยาม แต่ในที่สุดความจริงก็เปิดเผย เพราะหญิงสาวผู้ตายนั้น แท้จริงแล้วยังมีชีวิตอยู่... เรื่องราวความบาดหมางระหว่างเอ็มมา เรจิน่า และแมรี ได้ยุติลงชั่วคราว หลังจากที่เรจิน่าตัดสินใจนำอาวุธไม้ตายของเธอ ซึ่งก็คือ *แอปเปิ้ลอาบยาพิษ* มาจากโลกเทพนิยาย แล้วนำมาทำพายแอปเปิ้ล (อาบยาพิษ) หวังจะให้เอ็มมากิน แต่ผลกรรมครั้งนี้กลับไปตกอยู่ที่ เฮนรี่ ลูกชายผู้ซึ่งพยายามพิสูจน์ให้เอ็มมาเห็นความจริงเรื่องคำสาปในเมือง ซึ่งเขาได้อ่านจากหนังสือนิทานเรื่อง Once Upon A Time... จากเรื่องราวทั้งหมด จึงทำให้เราเห็นว่า ผู้หญิงอย่างเรจิน่าไม่ได้ใช้อำนาจไปเพื่อแลกกับความงาม แต่กลับเป็นเพราะเธอต้องการความรักจากคนรักและลูกชายของเธอ ขณะที่เอ็มมา สวอน ซึ่งแม้จะอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ได้สูงส่งเท่ากับเรจิน่า แต่เธอก็พยายามทำหน้าที่ของเธอในฐานะนายอำเภอหญิง และแม้ผู้คอยดูแลลูกอยู่ห่างๆให้ดีที่สุด (ดังจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป)

เรย์มอนด์ วิลเลียมส์ (Raymond William, 1921-1988) นักวิชาการผู้บุกเบิกการวางรากฐานการศึกษาสื่อและวัฒนธรรมร่วมสมัยได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทแรก *วัฒนธรรมที่มีชีวิตอยู่ (lived culture)* หมายถึง วัฒนธรรมทุกอย่างที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง และในสถานที่หนึ่ง และเฉพาะคนที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาและสถานที่นั้นเท่านั้น ที่จะเข้าถึงหรือสัมผัสกับวัฒนธรรมดังกล่าวได้ ส่วนประเภทที่สองคือ *วัฒนธรรมที่ได้รับการบันทึกไว้ (recorded culture)* อันได้แก่ บางส่วนเสียของวัฒนธรรมที่มีชีวิตอยู่ในกลุ่มแรก และได้รับการบันทึกหรือผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดต่อกันมา หรือวิลเลียมส์เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า *วัฒนธรรมแห่งยุคสมัย (culture of the period)* ตัวอย่างเช่น ในขณะที่นิทานพื้นบ้านของไทยมีอยู่มากมายหลายเรื่อง แต่ด้วย 'ประเพณีในการเลือกสรร' ทำให้เหลือเพียงนิทานพื้นบ้านบางเรื่องเท่านั้นที่ได้รับการผลิตเป็นการ์ตูนโทรทัศน์ เช่น สุดสาคร ไกรทอง สังข์ทอง และแก้วหน้าม้า ในทำนองเดียวกับประเพณีการเลือกสรรเทพนิยายตะวันตก ที่ในความเป็นจริงนั้น มีเทพนิยายอยู่มากมายหลายเรื่องหลายสำนวน แต่กลับมีเทพนิยายเพียงบางเรื่องเท่านั้นที่ได้รับการผลิตเป็นภาพยนตร์การ์ตูน หรือถูกนำมาผลิตซ้ำในรูปแบบภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ และในบรรดาเทพนิยายเหล่านั้นก็คือ ซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา ซึ่งในความคิดของนักทฤษฎีสัญวิทยา เชื่อว่า ภาษาประกอบสร้างความหมายให้กับสิ่งต่างๆรอบตัวโดยผ่านสิ่งที่เรียกว่า สัญณะ (sign) และคำถามที่ตามมาจากนักวัฒนธรรมศึกษาก็คือ หากสัญญณะเกิดขึ้นจากการประกอบสร้างขึ้นมาเป็นกระบวนการทางสังคม แล้วใครที่มีอำนาจในการเข้าไปกำกับ / ผลิต / แพร่กระจาย / นิยามความหมายของสัญญณะนั้นๆ และทำไมเขาจึงประกอบสร้างความหมายเอาไว้เช่นนั้น คล้ายกันกับที่เรย์มอนด์ วิลเลียมส์ได้ย้ำว่า ทุกครั้งที่เราวิเคราะห์เรื่องกระบวนการผลิต/ผลิตซ้ำทางวัฒนธรรม โดยผ่านประเพณีการเลือกสรรแล้ว ต้องถามเสมอว่า มีวัฒนธรรมอะไรบ้าง

ที่ถูกคัดเลือกเพื่อสืบทอดเอาไว้ กระบวนการคัดเลือกนั้นทำอย่างไร และทำไมวัฒนธรรมดังกล่าว จึงได้ผ่านการผลิตซ้ำเอาไว้ ซึ่งวิลเลียมส์มองว่า นั่นก็เพราะ วัฒนธรรมมักเกี่ยวโยงกับคนและชีวิตของผู้คนที่สอดแทรกอยู่ในนั้น ฉะนั้นในแต่ละกลุ่มสังคม ผู้คนจึงต่างก็ถักทออารมณ์/ความคิด/วิถีชีวิต/แบบแผนค่านิยม/ความรู้สึกร่วมกันบางอย่าง ที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่ม และกลายเป็นวัฒนธรรมแห่งยุคสมัย (culture of period) ของพวกเขาเหล่านั้นเอง และทุกครั้งที่เราวิเคราะห์ตัวบท (text) ในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นบทกวี นวนิยาย ละคร เพลง หรือภาพยนตร์ สิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ในระดับลึกใต้ตัวบทเหล่านั้นก็คือ โครงสร้างแห่งความรู้สึก (structure of feeling) ซึ่งเหมือนเป็นการทำความเข้าใจวัฒนธรรมในฐานะประสบการณ์ร่วม (shared experience) ของทั้งผู้ผลิตและผู้เสพผลงานทางวัฒนธรรมดังกล่าวด้วย และในขณะเดียวกัน นักทฤษฎีสัญญาวิทยาก็ยังมองว่า หากความหมายหนึ่งๆ (หรือวัฒนธรรมหนึ่งๆ ในความหมายของวิลเลียมส์) ถูกประกอบสร้าง (construct) ขึ้นมาได้ ความหมายนั้นก็สามรถถูกรื้อถอน (deconstruct) และประกอบสร้าง (reconstruct) ขึ้นใหม่ (reconstruct) ได้เช่นกัน ในทำนองเดียวกับที่ซีโมน เดอ โบวัวร์ เชื่อว่า เราจะรับรู้ว่า ผู้หญิง/ผู้ชาย เป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับ ชุดความหมายหลัก หรือ มายาคติ (myth) ที่สังคมติดตั้งให้กับเรานั้นเอง

3. บทบาทความเป็นแม่

ในบทความเรื่อง "For Whom the Shoes Fit: Cinderella in the Hands of Victorian Illustrators and Writers" โดยบอนนี่ คัลเลน (Bonnie Cullen) นักประวัติศาสตร์ศิลปะผู้เชี่ยวชาญด้านความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับเนื้อหา ได้กล่าวไว้ว่า ในระยะแรก เทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาของชาร์ลส์ แปรโรลด์ มิได้รับความนิยมมากนัก จนมาถึงสมัยวิกตอเรีย ช่วง ค.ศ. 1837-1901 ซินเดอเรลลาของชาร์ลส์ แปรโรลด์กลับได้รับความนิยมมากกว่าเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาเรื่องอื่นๆ เนื่องจากตัวละครเอกซินเดอเรลลาของชาร์ลส์ แปรโรลด์ เป็นสื่อในการนำเสนอภาพความเป็นหญิง (femininity) ในอุดมคติของสมัยวิกตอเรียได้เป็นอย่างดี ซินเดอเรลลาของชาร์ลส์ แปรโรลด์ มีลักษณะตรงตามผู้หญิงในอุดมคติของสมัยวิกตอเรีย ซึ่งมีความเป็นแม่ศรีเรือนสูง ยินดีเสียสละตนเองเพื่อปฏิบัติหน้าที่ภรรยาและแม่อย่างดีที่สุด

ภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ค.ศ.2007 เป็นภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยจัดให้อยู่ในกลุ่มของภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา แม้ว่าตัวละครเอกอย่างจิสเซล จะถูกสร้างให้มีบุคลิกลักษณะของตัวละครเอกจากเทพนิยายทั้งสามเรื่องผสมผสานกันอยู่ ได้แก่ ซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงนิทรา แต่ด้วยลักษณะภายนอกของตัวละครที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัด ทั้งชุดแต่งงานสีขาวที่เธอสวมอยู่หลังจากที่เธอหลุดออกมาจากโลกเทพนิยาย ทั้งลักษณะการร้องรำทำเพลงขณะทำงานบ้านไปพร้อมกับฝูงสัตว์ รวมถึงการตัดเย็บชุดจากผ้าผ่านสี่ฟ้า

ซึ่งเป็นสิ่งที่คล้ายกับเป็นสัญลักษณ์ของซินเดอเรลลา จึงชวนให้เรานึกถึงตัวละครซินเดอเรลลา มาเป็นอันดับหนึ่ง และยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อโรเบิร์ต พระเอกของเรื่อง พูดยกับจิสเซลในทำนองที่ว่า เธอกำลังรอการมาของเจ้าชายชาร์มมิ่ง (พระเอกในเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา) และทั้งหมดนี้ จึงทำให้เราได้เห็นซินเดอเรลลาในโลกเทพนิยายออกมาโลดแล่นอยู่ในโลกชีวิตจริง ซึ่งแม้จิสเซล จะมีบุคลิกแบบเจ้าหญิงในเทพนิยายตลอดช่วงต้นเรื่อง เนื่องจากในโลกเทพนิยายซึ่งเป็นภาพ การ์ตูนสองมิตินั้น จิสเซลและตัวการ์ตูนตัวอื่นๆล้วนมีชีวิตที่ดำเนินไปตามขนบของการ์ตูนดิสนีย์ ที่เมื่อเจ้าหญิงได้พบกับเจ้าชายแล้ว เรื่องราวก็จะจบลงอย่างมีความสุข (happy ending) แต่หลังจากที่จิสเซลถูกตัวละครร้ายอย่างราชินีนาวิสฆ่าลัทธิตกลงมายังโลกชีวิตจริงแล้ว เธอจึงเริ่ม เรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นมนุษย์มากยิ่งขึ้น ทั้งการทำงานอาหาร การไปทำงาน การซื้อป๊อปปิ้ง การออกเดท และความรู้สึกต่างๆของมนุษย์ที่สัมผัสไม่ได้ด้วยภาพการ์ตูนสองมิติ เช่น โกรธ เศร้า เสียใจ น้ำตาไหล และความรู้สึกพิเศษเมื่อได้สัมผัสตัวโรเบิร์ต ซึ่งเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อจริงๆ ต่างจากตัวการ์ตูนเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดในเทพนิยาย และที่สำคัญ ด้วยความน่ารักสดใส อ่อนโยน และเป็นศรีเรือนของจิสเซล จึงทำให้มอร์แกน ลูกสาวของโรเบิร์ต เกิดหลงใหลในความเป็น 'จิสเซล' อย่างมาก เพราะขณะที่โรเบิร์ตพยายามปลุกฝังให้ลูกอยู่กับโลกแห่งความจริง และไม่ส่งเสริมให้ลูกเชื่อเรื่องความสุขแบบเทพนิยาย (ทั้งยังซื้อหนังสือรวมสุภาพสตรีผู้ทรงอิทธิพลให้ลูก) แต่ด้วยวัยของมอร์แกน เด็กหญิงจึงยังคงมีความสุขอยู่กับการสร้างห้องส่วนตัวให้มีบรรยากาศแบบเทพนิยาย และแสดงความไม่พอใจเล็กน้อยเมื่อพ่อของเธอบอกว่ากำลังจะแต่งงานใหม่กับแนนนี่ แฟนสาวซึ่งเป็นหญิงเก่งและแกร่งในสายตาโรเบิร์ต แต่กลับดูดูดันและน่ากลัวในความคิดของเด็กหญิงมอร์แกน...

ในช่วงยุคแรกของทฤษฎีสตรีนิยมสายมาร์กซิสต์ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีมาร์กซิสต์สายคลาสสิก (classic Marxism) นั้น ฟรีดริช เองเกิลส์ (Friedrich Engels, 1820-1895) นักวิชาการคนสนิทของคาร์ล มาร์กซ์ ได้เสนอมุมมองไว้ว่า การเอาเปรียบและกดขี่ผู้หญิงและเด็ก เป็นกระบวนการชุดีรูปแบบแรกและพื้นฐานที่สุดที่กลุ่มผู้ปกครอง/นายทุน กระทำระหว่างกัน นอกจากนี้ นักวิชาการสายนี้ยังสนใจวิเคราะห์การกดขี่ผู้หญิงผ่านงานบ้าน (housework) เนื่องจากภายใต้ระบบทุนนิยม ผู้หญิงมักจะอยู่ในครอบครัวในฐานะของ 'แม่และเมีย' โดยมีงานหลักคืองานบ้าน อันเป็นงานที่ได้รับการตีความว่า 'ไม่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่ม' ... สำหรับในภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ค.ศ.2007 ดังที่ได้กล่าวไปนั้น ตัวละครเอกอย่างจิสเซลก็ยังคงแสดงให้เห็นว่า เธอมีทั้งความเป็นแม่และเมียในความคิดของโรเบิร์ตและมอร์แกน รวมทั้งผู้ชมอย่างเรา เพราะด้วยความที่จิสเซลชอบทำงานบ้าน ทำอาหาร และเล่นนันทนาการให้มอร์แกนฟังก่อนนอน จึงไม่น่าแปลกใจหากโรเบิร์ตจะยินดีต้อนรับจิสเซลเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของบ้าน ในฐานะภรรยาของเขาและแม่ของมอร์แกน เพราะโรเบิร์ตเองก็ปรารถนาจะให้ลูกสาวของเขาเติบโตมาโดยมีแม่คอยเลี้ยงดูอย่างอบอุ่น

ส่วนจิเซลที่ถึงแม้ในช่วงแรกจะดูใส่ชื่อบริสุทธิ์เกินจะอยู่ในโลกแห่งความจริง แต่เธอก็สามารถปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในโลกอันเสื่อมโทรมของมนุษย์ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ และที่สำคัญ จิเซลยังแสดงให้เห็นว่าเธอไม่ใช่เจ้าหญิงในเทพนิยายที่อ่อนแอ ต้องรอคอยความช่วยเหลือจากเจ้าชาย แต่กลับเป็นตัวเธอเองที่ถอดรองเท้าส้นสูงทิ้ง แล้วจับดาบปืนขึ้นไปช่วยชีวิตโรเบิร์ตมาจากตัวละครร้ายได้สำเร็จ และถึงแม้ว่า งานบ้านที่เธอทำให้กับโรเบิร์ตและมอร์แกนทุกๆ วันนั้น จะไม่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มหรือผลกำไรใดๆ แต่เธอไม่เคยแสดงความรู้สึกท้อใจที่ต้องทำ นั่นก็เพราะเธอทำด้วยความเต็มใจ ความสุข และความรักที่เธอมีให้กับครอบครัวของเธอ และโรเบิร์ตเองก็ไม่เคยแสดงกิริยาข่มขู่ให้จิเซลต้องทำอะไรด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ อีกสิ่งหนึ่งที่ปรากฏให้เห็นในตอนจบเรื่องก็คือภาพของจิเซล โรเบิร์ต และมอร์แกน กำลังช่วยกันทำงานในร้านเสื้อผ้าของจิเซล ซึ่งเป็นเสื้อผ้าสไตล์สวยงามแบบเจ้าหญิงในเทพนิยายอย่างที่เป็ตัวตนของจิเซล แต่นี่ก็เป็นการยืนยันให้เห็นว่า เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป แม้หญิงสาวอย่างจิเซลจะยังคงมีบทบาทในครอบครัวในฐานะของแม่และเมีย แต่ขณะเดียวกัน หญิงสาวอย่างจิเซลก็สามารถเป็นนักธุรกิจหญิง หรือเจ้าของห้องเสื้อที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับครอบครัวได้ในเวลาเดียวกัน และหลังจากนั้น ภาพก็ตัดกลับไปทีจิเซล โรเบิร์ต และมอร์แกน กำลังวิ่งเล่นกันในบ้านอย่างมีความสุข เป็นการจบเรื่องราวลงแบบ happy ending ตามแบบฉบับ ของเทพนิยาย อย่างที่จิเซลพยายามจะบอกโรเบิร์ตว่า ลองเปิดใจเชื่อในวลีที่ว่า มีความสุขชั่ววันจนิรันดร์ (happily ever after) อีกสักครั้ง เพราะสิ่งเหล่านี้ยังคงมีอยู่จริง เพียงแต่คุณอาจจะเพิ่งสัมผัสมันได้เท่านั้นเอง

ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 ซึ่งดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงยุคกลาง (Middle Age) หรือ ยุคมืด (Dark Age) ปกครองโดยอำนาจของคริสตจักร และตามมาด้วยชนชั้นขุนนาง หรือที่เรียกว่า ระบบฟิวดัล (ศักดินาสวามิภักดิ์) นั้น ผู้หญิงอย่างเลดี้ คลอเดีย ซึ่งจัดว่าเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้หญิงนอกรีตที่มาจากลัทธิ 'แม่มด' อันเป็นขบวนการต่อต้านอำนาจของคริสตจักร จึงยังคงได้รับการต้อนรับจากข้าทาสบริวารในบ้านของลอร์ด เฟรดเดริกสามีของเธอ 'ไม่ค่อยดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะจากลิลลี่ ฮอฟแมน ลูกสาวคนเดียวของลอร์ด เฟรดเดริก ดังนั้น เลดี้ คลอเดีย จึงพยายามวางตัวเป็นนายหญิงของบ้านด้วยความโอ้อ้อมอารีย์ และพยายามปฏิบัติหน้าที่ภรรยาของสามี และแม่ (เลี้ยง) ของลิลลี่ให้ดีที่สุด ขณะเดียวกัน ด้วยสัญชาตญาณความเป็นหญิง สิ่งเดียวที่จะทำให้เธอมีความสุขก็คือ การได้มีลูก ซึ่งเหมือนเป็นโซ่ทองคล้องใจของเธอและสามี ช่วยให้ชีวิตคู่ของเธอยืนยาวมากขึ้น เพราะเลดี้ คลอเดีย รู้อยู่แก่ใจว่าตลอดระยะเวลา 9 ปีที่เธอแต่งงานกับลอร์ด เฟรดเดริกนั้น สามีของเธออาจไม่ได้รักและหลงเธอด้วยใจจริง แต่อาจเป็นเพราะฤทธิ์ยาเสน่ห์ที่เธอใช้มันมาตลอด จึงทำให้เธอยังคงรักษาสถานภาพนายหญิงของบ้านไว้ได้ จนเมื่อเธอตั้งครรภ์และอยู่ในช่วงใกล้คลอด ก็กลับมีเหตุอันเกิดจากลิลลี่ ลูกเลี้ยงของเธอ ที่ทำให้เธอรู้สึกถูกลดความสนใจจากครอบครัวไปจนหมด

โดยเฉพาะสามีของเธอ ทั้งๆที่เธอเองก็เป็นถึงนายหญิงของบ้าน และกำลังจะมีทายาทให้กับเขา ด้วยเหตุนี้ เลดี้ คลอเดียจึงซื้อมา จาน 'แท่ง' ลูก และตั้งแต่นั้นมา เธอก็เริ่มเสียสติและพรวดเพื่อหาแต่ลูกของเธอ... ในทัศนะของกลุ่มสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (Radical feminism) ซึ่งมีจุดยืนหลักอยู่ว่า ระบบทุนนิยมไม่ได้กตัญญูต่อผู้หญิงเอาไว้ เพราะไม่ว่าจะเป็นยุคก่อนทุนนิยม ยุคทุนนิยม หรือยุคหลังทุนนิยม ผู้หญิงก็ล้วนถูกกดขี่ผ่านระบบบิดาธิปไตย หรือชายเป็นใหญ่ ด้วยกันทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ต้องล้มล้างลัทธิชายเป็นใหญ่ลงเสียก่อน จึงจะปลดปล่อยผู้หญิงจากพันธนาการต่างๆไปได้ โดยสตรีนิยมกลุ่มนี้ได้อธิบายการกดขี่ไว้ประการหนึ่งว่า การกดขี่ผู้หญิงจะกระทำผ่าน *ความเป็นแม่ทางชีวภาพ (biological motherhood)* ซึ่งเริ่มต้นมาจากการนิยามผู้หญิงว่า 'เพศที่คลอดลูกได้' ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ การปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นแม่ให้กับสตรี ดังกรณีของตัวละครผีแม่ที่อยู่ในภาพยนตร์ไทยหลายเรื่อง ที่ได้สะท้อนให้เห็นการรังสรรค์จิตสำนึกความเป็นแม่เอาไว้ แม้ว่าผู้หญิงจะเสียชีวิตกลายเป็นวิญญาณไปแล้วก็ตาม ในทำนองเดียวกับภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งแม้เลดี้ คลอเดีย จะสูญเสียชีวิตไปแล้ว แต่ด้วยจิตสำนึกความเป็นของเธอ ทำให้เธอตัดสินใจเก็บซากศพลูกเอาไว้วันแล้ววันเล่า จนเธอได้คำแนะนำจากจิตวิญญาณของเธอในกระจกผีที่บอกให้เธอใช้เลือดของลอร์ด เฟรดเดริก มาทำพิธีชุบชีวิตให้ลูก เธอจึงรีบทำตามทันที

ตัวละครเลดี้ คลอเดียในภาพยนตร์เรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า ด้วยสายใยของแม่ที่เธอมีต่อลูก เธอยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้ชีวิตลูกคืนมา แม้จะต้องฆ่าลิลลี่ ลูกเลี้ยงของเธอ (เพราะเธอคิดว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสม) หรือต้องฆ่าคนรับใช้ทุกคนในบ้านแล้วสะกดดวงวิญญาณให้มาสดมมนตร์ทำพิธีให้เธอ เธอก็ลงมือทำโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม นั่นก็เพื่อให้เธอได้ชีวิตลูกคืนมา และขณะเดียวกัน เธอก็กลับแสดงความรักต่อสามีด้วยอาการของคนเสียสติ ทั้งยังจับเขามัดมือและเท้า แล้วลากเข้าไปยังห้องทำพิธี ผูกตัวเขาไว้ด้านหลังของพระเยซู จากนั้นเธอก็กรีดเลือดเขาใส่อ่างแล้วนำมาอาบให้ซากศพลูก... เลดี้ คลอเดีย มีความสุขมากหลังจากที่เธอได้ยินเสียงลูกร้อง เธออุ้มลูกกลับมายังห้องนอน โดยปล่อยสามีไว้ในห้องทำพิธีในสภาพที่ขาดสติ แต่หลังจากนั้น ลิลลิก็บุกเข้ามาช่วยพ่อของเธอ แล้วจึงตามมาจัดการกับเลดี้ คลอเดีย และแม้ว่าลิลลี่จะพยายามเตือนสติแม่เลี้ยงของเธอให้เห็นความจริง แต่คลอเดียก็ยังคงยืนยันว่า ตราบใดที่ลูกของเธอยังอยู่ในห้องนี้ ลูกก็จะมีชีวิต ขณะที่ลิลลิก็ยังคงยืนยันว่า ลูกของคลอเดียในตอนนี้มีสภาพไม่ต่างจาก 'ซอมบี้' ที่ไม่มีทั้งเลือดเนื้อและจิตใจ เมื่อได้ยินดังนั้น คลอเดียจึงตรงเข้าไปบีบคอลิลลี่ แต่ระหว่างนั้น เธอก็กลับได้ยินเสียงลูกร้องขึ้น ท่ามกลางกองไฟที่เริ่มลุกไหม้ในห้อง คลอเดียจึงหันกลับไปหาตัวลูก และทำยที่สุด เธอก็ถูกลิลลี่ใช้มีดฆาตแทงที่กระจกซึ่งมีดวงจิตส่วนหนึ่งของเธอสติดยอยู่ ทำให้กระจกแตกกระจายจนเศษกระจกพุ่งไปปักที่ใบหน้าของ เลดี้ คลอเดีย และในที่สุด เธอก็ถูกไฟคลอกตายไปพร้อมกับลูกในสภาพที่สยดสยอง

ส่วนในละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 นั้น จากที่ได้เคยกล่าวทิ้งท้ายไว้ในประเด็นเรื่องอำนาจและความงาม ถึงสาเหตุที่ตัวละครเอก เอ็มมา สวอน ยอมที่จะเสี่ยงชีวิตอยู่ในเมืองต่อไปเพื่อที่จะได้อยู่ใกล้เฮนรี่ ลูกชายแท้ๆของเธอ ซึ่งในประเด็นนี้ต้องขอเล่าย้อนไปถึงอดีตอันแสนเจ็บปวดที่กลายเป็นความคิดฝังหัวเอ็มมาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต ว่าเธอถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ที่ข้างถนน แล้วจึงมีคนเก็บเธอมาส่งที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทำให้เธอไม่มีโอกาสได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่อบอุ่นจากพ่อแม่ที่แท้จริง เอ็มมาเติบโตมาด้วยการตระเวนไปที่ต่างๆ ด้วยรถที่เธอขโมยมา เพื่อไปขโมยของตามร้านสะดวกซื้อ จนวันหนึ่ง เธอมีโอกาสร่วมกับชายหนุ่มผู้ซึ่งมีไลฟ์สไตล์การชีวิตไม่ต่างจากเธอ ทำให้ในเวลาไม่นาน ทั้งสองก็กลายเป็นโจรคู่รักที่ตำรวจหลายท้องที่ต่างต้องการตัว แม้เอ็มมาและแฟนของเธอจะมีความสุขอยู่ระยะหนึ่ง แต่การต้องใช้ชีวิตอย่างหลบๆซ่อนๆในแต่ละวัน จึงทำให้เอ็มมาเริ่มรู้สึกเหนื่อยและคิดวางแผนอนาคตมากขึ้น ขณะที่พวกเขาตกลงกันว่า จะเก็บเงิน เลิกหากินด้วยวิธีการนี้ แล้วกลับไปสร้างครอบครัวกันเสียๆในเมืองเล็กๆ แฟนหนุ่มของเอ็มมาก็กลับถูกจับเข้าคุก และในเวลาต่อมาเอ็มมาก็พบกับชะตากรรมเดียวกัน เธอถูกจับเข้าคุกในวัย 18 ปีโดยที่เธอไม่รู้ตัวว่ากำลังตั้งครมภ์ ดังนั้น เธอจึงกลายเป็นคุณแม่ที่ต้อง 'คลอดลูกในคุก' และต้องตัดสินใจส่งลูกไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เพราะเธอหวังจะให้ลูกมีชีวิตที่ดีกว่าเธอ ในละครฤดูกาลที่ 1 ตอนที่ 4 เอ็มมาเคยบอกกับแอสลีย์ (ซินเดอเรลลาในโลกเทพนิยาย) วัย 19 ปี ที่กำลังท้องแก่ใกล้คลอดว่า อย่าเก็บคำพูดคนรอบข้างมาบั่นทอนจิตใจตัวเอง จนทำให้หมดกำลังใจที่จะเลี้ยงลูกในเมื่อแอสลีย์สามารถเลี้ยงลูกเองได้ เพราะหากเธอเลือกได้ เธอก็อยากจะเลี้ยงลูกด้วยตัวเอง อยากจะทำหน้าที่แม่ให้ดีที่สุด และให้ลูกเติบโตขึ้นเป็นคนที่ดีในสังคมโดยมีเธอคอยประคับประคอง

หลังจากที่ออกจากคุก เอ็มมาก็ใช้ชีวิตโดยลำพังมาตลอด 28 ปี ด้วยอาชีพผู้พิทักษ์ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (a bail bonds person) จนเมื่อเด็กชายเฮนรี่วัย 10 ปี มาเคาะประตูห้องเธอขณะที่เธอกำลังจะกัมเปาเค้กวันเกิดก้อนเล็กๆที่เธอซื้อให้ตัวเอง เฮนรี่บอกเธอว่าเขาเป็นลูกของเธอ และเธอก็เป็นลูกสาวของสโนว์ไวท์กับเจ้าชายชาร์มมิ่ง ตามเรื่องราวในหนังสือนิทาน Once Upon A Time ที่เขานำมาด้วย นอกจากนั้น เฮนรียังขอให้เอ็มมากลับไปยังเมืองสตอริ์บุคกับเขา เพื่อไปแก้คำสาปให้กับชาวเมืองที่ถูกเรจิน่า แม่เลี้ยงของเขา หรือราชินีเรจิน่าในโลกเทพนิยายส่งมายังโลกมนุษย์ เพื่อแก้แค้นสโนว์ไวท์... เอ็มมาไม่เชื่อเฮนรี่แม้แต่น้อย แต่ด้วยความเป็นห่วงเด็กชาย เธอจึงขับรถพาเฮนรี่กลับไปส่งที่สตอริ์บุค

ทางด้านสโนว์ไวท์ในโลกเทพนิยาย หลังจากที่เธอแต่งงานกับเจ้าชายชาร์มมิ่งแล้ว เธอก็เริ่มกังวลถึงคำสาปที่เรจิน่าเคยข่มขู่เธอมาตลอด เธอและเจ้าชายชาร์มมิ่งจึงพยายามหาหนทางปกป้อง เอ็มมา ลูกในครรภ์ของเธออย่างเต็มที่ เพราะผลของคำสาปของเรจิน่านั้นอาจทำให้เธอและทุกคนต้องติดอยู่ในโลกมนุษย์อย่างไม่มีความสุขไปตลอดชีวิต ซึ่งหากเอ็มมาโดนคำสาป

ไปด้วย ก็อาจจะต้องมีชะตากรรมเดียวกัน จนกระทั่งเมื่อตัวละครตัวหนึ่งได้บอกวิธีแก้คำสาปให้กับ สโนว์ไวท์และเจ้าชาย ทั้งสองจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเอมม่า เพราะเอมม่าคนเดียวเท่านั้น ที่จะสามารถกลับมาแก้คำสาปให้กับเธอและชาวเมืองทุกคนได้ ดังนั้น หลังจากที่เอมม่าคลอด ออกมาเพียงไม่กี่นาที สโนว์ไวท์ผู้เป็นแม่จึงต้องตัดใจปล่อยให้เจ้าชายชาร์มมิ่งอุ้มลูกผ่านทวาร ของเรจิน่า เพื่อส่งเอมม่าเข้าไปในตู้ไม้พิเศษที่จะส่งมายังโลกมนุษย์ เดิมที ทั้งหัวหน้านางฟ้า และมิตรสหายของสโนว์ไวท์กับเจ้าชาย ต่างลงความเห็นกันว่า จะต้องส่งสโนว์ไวท์กับลูกในท้อง ไปยังโลกมนุษย์ด้วยกัน เพราะเด็กแรกเกิดนั้นจำเป็นต้องมีแม่คอยเลี้ยงดู และตู้ไม้ก็ไม่สามารถ ส่งคนไปได้เพียง 2 คนเท่านั้น แต่แล้วเมื่อสโนว์ไวท์กลับต้องคลอดลูกก่อนกำหนด เอมม่าจึงถูก ส่งมาเพียงลำพัง โดยมีเด็กชายพินอคคิโอ (ถูกพ่อแอบส่งลงมาล่วงหน้า เพราะกลัวว่าร่างกายจะ กลับไปเป็นไม้อีก) คอยดูแลและได้รับความช่วยเหลือให้ไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ส่วนราชีเนเรจิน่านั้น ด้วยความที่เธอถูกโครา ผู้เป็นแม่ เลี้ยงดูมาด้วยการบีบบังคับให้ ทำตามใจแม่มาโดยตลอด ตั้งแต่เล็กจนโต เรจิน่าจึงมักไม่เคยมีอิสระในการคิดหรือทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง ซึ่งทุกครั้งที่เรจิน่าเริ่มออกความเห็น หรือแสดงอาการต่อต้านแม่ เธอก็มักจะถูกโครา ใช้เวทมนตร์รังตัวให้ลอยขึ้น จนเรจิน่าไม่สามารถขยับทำอะไรได้เลย และแม้กระทั่งการตัดสินใจ แต่งงาน เรจิน่ากลับถูกแม่ตบตกลงแต่งงานกับพระราชินี พระบิดาของสโนว์ไวท์ โดยไม่ถาม ความเห็นของเธอแม้แต่น้อย เพราะแท้จริงแล้ว ขณะนั้นเรจิน่ากำลังแอบคบหาอยู่กับดาเนียล ชายเลี้ยงม้าในบ้านของเธอ และเธอก็คิดว่าดาเนียลนั้นคือรักแท้ของเธออย่างแน่นอน แต่แล้ว ดาเนียลก็กลับถูกแม่ของเธอควักหัวใจออกมาต่อหน้า ทำให้ดาเนียลสิ้นใจตายทันที โดยโครา ได้ให้เหตุผลกับเรจิน่าว่า ที่แม่ต้องทำเช่นนี้ก็เพราะอยากให้ลูกได้ในสิ่งที่ดีที่สุด นั่นก็คือ อำนาจ นั่นเอง และตั้งแต่นั้นมา เรจิน่าก็ไม่เคยมีความสุขอีกเลย เธอจึงพยายามคิดหาวิธีให้แม่ของเธอ ออกไปให้ไกลจากชีวิตเธอให้มากที่สุด รวมทั้งคิดหาวิธีแก้คำสาปสโนว์ไวท์ไปในเวลาเดียวกัน ด้วยเหตุที่เด็กหญิงเป็นสาเหตุทำให้ดาเนียลต้องตายนั่นเอง... เรจิน่าใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์อย่าง มีความสุข เพราะเธอมีตำแหน่งเป็นถึงนายกเทศมนตรีของเมือง เธออยู่ในบ้านหลังใหญ่ มีนายอำเภอหนุ่มที่คอยให้ความสุขแก่เธออย่างลับๆ และที่สำคัญ เธอมี *เฮนรี่* ลูกชายที่เธอรับ เป็นบุตรบุญธรรมตั้งแต่เด็กชายอยู่ในวัยแบเบาะ เรจิน่าเลี้ยงดูเฮนรี่อย่างดี ทั้งให้การศึกษา ให้ของเล่นที่ทันสมัย ทั้งอาหารการกินที่หรูหรา และห้องนอนที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย แต่เฮนรี่กลับไม่ได้รู้สึกอบอุ่นกับความรักของเรจิน่า เด็กชายแสดงออกอย่างชัดเจนว่า เขาต้องการ เอมม่า เพราะเอมม่าเป็นแม่ของเขา ขณะที่เอมม่าเองก็พยายามรักษาระยะห่างระหว่างเธอกับลูก ด้วยความเกรงใจเรจิน่า แต่แล้วเรจิน่าก็กลับเริ่มข่มขู่เธอให้ออกไปจากเมืองและออกไปจากชีวิต ของเฮนรี่ ทั้งยังใช้วิธีการใส่ร้ายป้ายสีเธอต่างๆ นานา เพื่อหวังให้เฮนรี่มองเอมม่าว่าเป็นคนไม่ดี แต่ถึงนับวัน เอมม่าก็เริ่มรู้สึกถึงความอันตรายของเรจิน่า จึงทำให้เธอเริ่มเป็นห่วง ลูก มากขึ้น

ซึ่งเธอเองก็ยอมรับว่า ทุกๆครั้งที่เธอได้อยู่กับเฮนรี่ เธอรู้สึกมีความสุขมาก และเธอก็อยากมีส่วนช่วยให้ลูกเติบโตมาเป็นคนดีและมีชีวิตที่ดี ดังนั้น เธอจึงตัดสินใจประกาศต่อหน้าเรจิน่าว่า เธอจะขอลูกของเธอคืน ทางด้านเรจิน่าจึงใช้วิธีการพูดถึงเรื่องสภาพความเป็นอยู่ระหว่างเธอกับเอ็มมา โดยการสะกิดแผลในใจของเอ็มมาว่า ผู้หญิงอย่างเอ็มมาไม่มีทางที่จะให้สิ่งที่เธอให้กับลูกได้ ทั้งโรงเรียนที่ดี บ้านหลังใหญ่โต คอมพิวเตอร์ อาหารชั้นดีครบทั้ง 3 มื้อ และอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งเมื่อเอ็มมาได้ฟังดังนั้น เธอจึงตัดสินใจจะไปจากเมือง แต่เรจิน่าก็ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น เธอเนาแอปเปิ้ลอาบยาพิษจากโลกเทพนิยาย มาทำพายแอปเปิ้ล แล้วแสร้งทำที่เป็นแสดงน้ำใจ หวังให้เอ็มมากินพายแอปเปิ้ลระหว่างทางกลับออกจากเมือง แต่เรจิน่าก็ไม่สำเร็จ เพราะผู้เคราะห์ร้ายในครั้งนี้นักกลายเป็นเฮนรี่ ลูกชายของพวกเขา ที่พยายามขอร้องให้เอ็มมาเชื่อเรื่องคำสาปที่เขาพูด จนต้องตัดสินใจกินพายแอปเปิ้ลเข้าไป และแล้วเฮนรี่ก็ล้มลงสลบไป

หลังจากเกิดเรื่องเลวร้ายนี้ขึ้น เรจิน่าจึงยอมรับสารภาพว่า เรื่องราวในหนังสือนิทานเกี่ยวกับคำสาปที่เฮนรี่เล่า นั้นเป็นเรื่องจริง และเธอก็พยายามหาทางกำจัดเอ็มมาโดยตลอด เพราะเธอไม่อยากจะสูญเสียเฮนรี่ไป ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้เห็นภาพของแม่บุญธรรมอย่างเรจิน่า และแม่บังเกิดเกล้าอย่างเอ็มมา จำต้องสงบศึกกันชั่วคราว แล้วหันมาจับมือกันหาหนทางช่วยเหลือลูกชายของพวกเขา แต่ในเวลาต่อมา เฮนรี่ก็หมดลมหายใจลง เอ็มมาและเรจิน่าเสียใจมากที่หาหนทางช่วยลูกไว้ไม่ได้ เอ็มมาจึงก้มลงจูบหน้าผากของเฮนรี่เป็นการรำลึก แต่แล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น เพราะสิ่งที่ช่วยคืนชีวิตให้กับเฮนรี่ได้ก็คือ true love kiss หรือจูบแห่งรักจากแม่ นั่นเอง ซึ่งสิ่งนี้เองที่ช่วยแก้คำสาปให้กับเมืองสตอริ์บุคได้ด้วย หลังจากนั้น เอ็มมาและสโนว์ไวท์ (แมรีมาร์กาเร็ต) จึงได้ปรับความเข้าใจกันในฐานะแม่ลูก และนั่นก็ทำให้เอ็มมาได้รู้ว่า สโนว์ไวท์เจ็บปวดเพียงใดที่ต้องส่งเธอมายังโลกมนุษย์ เพราะมันเป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่เธอต้องส่งเฮนรี่ไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเช่นกัน... แต่เรื่องราวก็ไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ เพราะหลังจากที่เฮนรี่ฟื้นขึ้น เรจิน่าก็ยังคงใช้เวทมนตร์ข่มขู่ให้ชาวเมืองกลัวในอำนาจของเธอ เพียงเพื่อต้องการกดดันให้เฮนรี่กลับบ้านไปกับเธอ... ในฉากหนึ่งนั้น เรจิน่าพบว่าเฮนรี่พยายามจะปีนหน้าต่างนอนหนีเธอไป เธอจึงเสกให้กิ่งไม้พันตัวเฮนรี่ไว้ หลังจากที่ทั้งเธอและเฮนรี่ใจเย็นลง เธอจึงบอกลูกว่า เธอจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างและจะสอนเวทมนตร์ให้กับลูกด้วย แต่เฮนรี่กลับมีท่าที่เย็นชา พร้อมกับตอบไปว่า *ไม่จำเป็น เพราะผมไม่อยากเป็นเหมือนแม่...* ด้วยประโยคนี้ของเฮนรี่ จึงทำให้ความทรงจำอันแสนเจ็บปวดของเรจิน่ากลับมาอีกครั้ง เธอนึกถึงวันหนึ่งที่เธอกำลังขี่ม้าหนีออกมาจากปราสาทก่อนวันแต่งงานเพียง 2 วัน แต่แล้วโคราก็ตามมาเสกกิ่งไม้พันตัวเรจิน่าไว้ โคราพยายามพูดเกลี้ยกล่อมให้ลูกเห็นข้อดีของการได้เป็นราชินี นอกจากนั้นเธอยังยื่นข้อเสนอว่าจะสอนเวทมนตร์ให้กับลูกอีกด้วย เรจิน่าจึงตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชากลับไปว่า *ไม่จำเป็น เพราะเธอไม่อยากเป็นเหมือนแม่* ซึ่งเป็นประโยคเดียวกับที่เฮนรี่ตอบเธอเมื่อครูนี้นั่นเอง

4. มิติเรื่อง 'เพศ' ของผู้หญิง

ในขณะที่การศึกษาเรื่อง *ภาพ* ตามหลักภาษาศาสตร์เดิมนั้น เชื่อในทฤษฎีแบบ *ภาพสะท้อน* (reflectionism) ที่ว่า ความจริงเคยมีอยู่/มีอยู่แล้ว และภาพ/การสื่อสาร ก็คือ กระจกส่องให้เราเห็นความจริงนั้น จนกระทั่งต่อมา สจวร์ต ฮอลล์ (Stuart Hall) นักวิชาการผู้มีบทบาทในการขับเคลื่อนและเผยแพร่แนวคิดวัฒนธรรมศึกษา จึงได้พัฒนาทฤษฎีดังกล่าวให้กลายเป็นทฤษฎีเรื่อง *ภาพตัวแทน* (representation) ที่เชื่อว่า ความจริงไม่ได้ดำรงอยู่ แต่ขึ้นอยู่กับกระบวนการประกอบสร้างขึ้นมาจากคนและสังคม นอกจากนี้ในแง่ของการประกอบสร้างภาพตัวแทนแล้ว Chris Barker (2000) ยังได้ตั้งข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า เมื่อถึงระดับของการตีความหรือรับรู้ภาพตัวแทนแล้ว ผู้คนที่อยู่ในบริบททางสังคมซึ่งแตกต่างกัน จะทำความเข้าใจความหมายของภาพตัวแทนเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากภาพตัวแทนนั้นมีส่วนสัมพันธ์กับประสบการณ์ตรง (direct experience) ของผู้รับสาร อย่างเช่นในภาพยนตร์เรื่อง *The Sleeping Beauty* ค.ศ.2010 ซึ่งนำเสนอให้เห็นความปรารถนาบางประการของตัวละครเอกอย่างอนาสตาเซีย ผู้ซึ่งถูกนางฟ้าฝ่ายมืดสาปให้ต้องเสียชีวิตในวัย 16 ปี แต่ได้รับการแก้คำสาปจากการนางฟ้าฝ่ายดีให้หลับไปตอนอายุ 6 ปี แล้วตื่นขึ้นมาตอนอายุ 16 ปี โดยระหว่างที่หลับไปเป็นเวลา 100 ปีนั้น ก็ให้อนาสตาเซียใช้เวลาช่วงวัยเด็กที่ท่องเที่ยวไปในความฝันด้วย ซึ่งระหว่างที่เธออยู่ในความฝันนั้น คนที่ทำให้เธอรู้สึกผูกพันมากที่สุดก็คือ ปีเตอร์ เด็กชายผู้ซึ่งอาศัยอยู่กับแม่เพียงลำพัง ในระยะแรกอนาสตาเซียรู้สึกอบอุ่นมากที่มีปีเตอร์คอยดูแล จนกระทั่งปีเตอร์ได้พบกับเจ้าหญิงหิมะ เขาก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองโตขึ้น และไม่ต้องการให้ใครมายุ่งวุ่นวายกับชีวิตของเขา หลังจากนั้น เขาก็หลงใหลในมนต์เสน่ห์ของเจ้าหญิงมากขึ้นทุกวัน จนในที่สุดเขาก็หนีออกจากบ้านไป ตั้งแต่นั้นมาอนาสตาเซียจึงเริ่มออกเดินทางไปในความฝัน ด้วยความปรารถนาที่ว่า เธอจะต้องตามหาปีเตอร์ให้พบ... ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เพียงแต่จะพยายามสะท้อนให้เห็นชีวิตในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของตัวละครหลายๆตัว เช่น ปีเตอร์ เจ้าหญิงใจร อนาสตาเซีย และโจฮัน แต่ภาพยนตร์ยังพยายามประกอบสร้างตัวละครเอกอย่างอนาสตาเซียให้เป็นภาพตัวแทนของ *ผู้หญิงที่อ่อนต่อโลก* เพราะหลังจากที่เธอตื่นขึ้นมาในโลกยุคปัจจุบันและได้พบกับโจฮัน ที่ยืนอยู่ข้างเตียงของเธออย่างไม่มีที่มาที่ไป เธอก็กลายเป็นผู้หญิงหัวโบราณในความคิดของโจฮันทันที ด้วยความที่อนาสตาเซียยังคงสวมคอร์เซ็ทรัดรูปร่างให้ได้สัดส่วนเหมือนผู้หญิงในสมัยโบราณ ทั้งบุคลิกอันสดใสร่าเริง จนดูชื่อบริสุทธิ์ และกริยาท่าทางรักนวลสงวนตัวของเธอ จึงทำให้โจฮันเผลอหลุดปากบอกอนาสตาเซียในทำนองที่ว่า ให้เธอเลิกทำตัวเหมือนตัวหญิงอยู่ในปราสาทที่ต้องมีคนรับใช้คอยห้อมล้อมเสียที เพราะยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว แต่อนาสตาเซียก็ยังยืนยันเสียงแข็งว่า เธอคือเจ้าหญิงที่ถูกสาป จึงจำเป็นต้องหลับไปร้อยปี แต่ตอนนี้เธอตื่นขึ้นมาแล้ว...

ในช่วงศตวรรษที่ 18 แมรี โวลล์สโตนคราฟต์ ได้แสดงทัศนะให้เห็นมิติของการกดขี่ผู้หญิงไว้ว่า ไม่เพียงแต่ผู้หญิงจะเป็นเพศที่ขาดสิทธิและโอกาส หากแต่ระบบการศึกษายังเป็นสถาบันที่ปิดกั้นไม่ให้ผู้หญิงได้แสดงเหตุผล และสร้างความรู้ได้เต็มที่ นอกจากนี้ การให้ผู้หญิงเงินต้องห่อเท้า หรือการให้ผู้หญิงชนชั้นสูงในยุโรปต้องสวมคอร์เซ็ทรัดเอว เพื่อให้รูปร่างได้สัดส่วน ยังเป็นการกดขี่ผู้หญิงทางวัฒนธรรมอีกด้วย ดังนั้น ด้วยประสบการณ์ชีวิตของโวลล์สโตนคราฟต์ เธอจึงให้ข้อสรุปว่า วิธีเดียวที่จะปลดปล่อยผู้หญิงได้ ต้องอาศัยการต่อต้านการกดขี่ด้านต่างๆ ต่อสตรีเพศที่กระทำทั้งโดยผู้ชายและสังคมนั่นเอง ซึ่งจากภาพยนตร์เรื่อง *The Sleeping Beauty* ค.ศ.2010 ที่ได้กล่าวไปนั้น ในฉากหนึ่ง โจฮันได้ถามอนาสตาเซียอย่างอดไม่ได้ว่า เธอทนอยู่ในสภาพอย่างนี้ได้ยังไง (กับการที่ต้องสวมคอร์เซ็ทรัดเอวอยู่ตลอดเวลา) อนาสตาเซียจึงตอบกลับไปว่า มันเป็นเรื่องที่เลียดไม่ได้ ความงามมักต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดเสมอ

แม้อนาสตาเซียจะยังคงพยายามรักษารูปร่างนิยมในยุคสมัยของเธอ แต่ด้วยความผูกพันที่เธอมีต่อปีเตอร์ เธอจึงยอมให้โจฮันที่มีหน้าตาคล้ายคล้ายปีเตอร์ค่อยๆ ปลดกระดูกคอของเธอที่ละเม็ด จนในที่สุด ทั้งสองก็มีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่ได้ป้องกัน อนาสตาเซียในวัย 16 ปีพยายามขอให้โจฮันพาเธอออกไปอยู่กับเขา ในสังคมของเขา แต่โจฮันวัย 18 ปี กลับปฏิเสธ เพราะเขามองว่า โลกภายนอกที่เขาอยู่นั้นโหดร้ายเกินไปสำหรับอนาสตาเซีย (เพราะขณะที่อนาสตาเซียยังคงมีความสุขกับชีวิตวัยเด็กที่ถูกภาพยนตร์สถาปไว้ให้เห็นในปราสาท แต่โจฮันกลับใช้เวลาในโลกของเขาไปกับการนั่งดูหนังเรอเล็กซ์กับเพื่อนสาว ทั้งยังกอดจูบกันอย่างนัวเนีย โดยมีเพื่อนอีกคู่หนึ่งทำลักษณะเดียวกันอยู่ข้างๆ)... ท้ายสุดแล้ว เรื่องราวจึงจบลงที่ โจฮันกลับมาหาอนาสตาเซียที่ปราสาทอีกครั้ง แต่กลับพบเพียงชุดคอร์เซ็ทสีขาวของหญิงสาวถอดวางอยู่บนเตียง และหลายวันต่อมา ขณะที่โจฮันซึ่งจี้กรยานกลับจากโรงเรียน เขาก็พบอนาสตาเซียในชุดสีดำ ผมดัดสั้น ใส่รองเท้าส้นสูงทันสมัย กำลังเดินอยู่กลางถนนอย่างสบายๆ แม้โจฮันจะเรียกเธอ แต่เธอก็ไม่สนใจ จนเมื่อโจฮันพาเธอไปคุยที่คอนโดแห่งหนึ่ง เขาจึงได้รู้ว่าอนาสตาเซียกำลังตั้งครมภ์ ทั้งคู่มีปากเสียงกันที่อนาสตาเซียหนีออกมาโดยไม่บอกเขา ทั้งยังจะตั้งชื่อลูกโดยไม่ถามเขา หลังจากนั้น ทั้งสองก็มีอะไรกันอีกครั้งหนึ่ง...

การที่ภาพยนตร์สร้างให้นางฟ้าฝ่ายมืดมอบความตายให้อนาสตาเซียตั้งแต่วัยแรกเกิด ว่าเด็กคนนี้ต้องตายตอนอายุ 16 ปีนั้น ไม่ได้หมายความว่านางฟ้าองค์นี้มีความแค้นกับเด็ก หรือพ่อแม่ของเด็ก แต่เป็นเพราะมนุษย์เรามักหนีความตายไปไม่พ้น ขณะที่นางฟ้าฝ่ายมืดสาปให้ตัวละครเอกต้องตายในช่วงอายุดังกล่าว แต่ขณะเดียวกัน นางฟ้าฝ่ายมืดก็คือ ผู้ที่ตัดสายสะดือให้ตัวละครเอกตั้งแต่แรกเกิดเช่นกัน ดังนั้น ตัวละครนางฟ้าฝ่ายมืดนี้จึงเหมือนเป็นสัญลักษณ์ของการเวียนว่ายตายเกิด เมื่อเธอตัดสายสะดือของเด็กทารก ก็เหมือนเป็นการส่งให้ชีวิตหนึ่งเกิดขึ้น แต่เมื่อถึงเวลาอันสมควร ชีวิตดังกล่าวนี้ก็ต้องดับไปตามกาลเวลา แต่อีกด้านหนึ่ง นางฟ้าฝ่ายดี

ทั้งสามก็มองว่า การตายตอนอายุ 16 ปีนั้นยังเร็วเกินไปสำหรับมนุษย์ เพราะในช่วงวัยดังกล่าว นั้นเหมือนเป็นช่วงรอยต่อระหว่างวัยเด็กมาสู่วัยรุ่น ดังนั้น มนุษย์ในวัยนี้จึงต้องเริ่มที่จะปรับตัว และใช้ชีวิตอยู่ในสังคมภายนอกมากขึ้น อย่างที่ภาพยนตร์ได้พยายามนำเสนอให้เห็นว่า เมื่อยุคสมัย เปลี่ยนไป วัฒนธรรมการใช้ชีวิตของผู้คนก็เปลี่ยนตามไปด้วย แต่ด้วยความ 'ไม่รู้' ของอนาสตาเซีย เธอจึงกลายเป็น 'เหยื่อ' ของวัฒนธรรมการใช้ชีวิตในยุคสมัยนั้น เพราะถึงแม้ว่าเธอกับใจอันจะ ยับยั้งช่างใจไว้ไม่ได้ แต่หากเธอรู้จักวิธีป้องกัน เธอก็อาจจะไม่ต้องอยู่ในภาวะการตั้งครรภ์ ก่อนวัยอันควร แต่ด้วยสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อนาสตาเซียจึงจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อเรียนรู้ ที่จะใช้ชีวิตอยู่ในโลกของใจอัน ก็เพื่อลูกของพวกเขานั่นเอง

นอกจากนี้ อีกมิติหนึ่งของผู้หญิงที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์เรื่องนี้ก็คือ *ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (homosexuality)* จากตัวละครเจ้าหญิงใจร ซึ่งเป็นเพื่อนในวัยเด็กและ ในความฝันของอนาสตาเซีย แต่สำหรับเจ้าหญิงใจรนั้น อนาสตาเซียมีสถานะเหมือนเป็น 'ของรัก' ของเธอ จนเมื่ออนาสตาเซียตื่นขึ้นในโลกปัจจุบัน เจ้าหญิงใจรในวัยสาวก็กลับปรากฏตัวขึ้นใน ปรasaทอีกครั้ง เธอเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้อนาสตาเซียฟัง ว่าเธอรู้สึกสนุกกับการใช้ชีวิตที่ ผ่านมามาก เธอเริ่มนอนกับผู้ชายตั้งแต่อายุยังน้อย และไม่เคยนับจำนวนอีกเลยตั้งแต่นั้นมา แต่แล้วเธอก็เริ่มรู้สึกเบื่อชีวิตแบบนั้น เธอจึงเริ่มหันมาสนใจผู้หญิงด้วยกัน ซึ่งเธอก็อยากให้ออนาสตาเซียได้ลองสัมผัสความรู้สึกแบบเดียวกันกับเธอ และด้วยความอยากรู้ของอนาสตาเซีย เธอจึงได้ลองมีเพศสัมพันธ์กับเจ้าหญิงใจรด้วยเช่นกัน ซึ่งในทัศนะของกลุ่มสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (Radical feminism) นั้นมองว่า ผู้หญิงถูกกดขี่ขูดรีดบนพื้นฐานความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ (heterosexuality) เท่านั้น กล่าวคือ ภายใต้ความสัมพันธ์เช่นนี้ ผู้หญิงจะถูกกระทำจากผู้ชาย เพราะไม่ว่าผู้ชายจะดีหรือเลวเพียงใด ก็ต้องให้ผู้หญิงเลือกไว้เป็นคู่ครองหนึ่งคน และในเวลา เดียวกัน สังคมจะทำให้ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกลายเป็นความเบี่ยงเบน (deviance) และ ความรู้สึกผิด (guilt) ในสังคม เช่น ชายที่เป็นเกย์ หรือหญิงที่เป็นเลสเบียนจะรู้สึกว่า ตนมีความผิด ที่ไม่ทำตามบรรทัดฐานทางเพศของสังคม และไม่สามารถแสดงความรักของตนในที่สาธารณะได้ ขณะที่จุดยืนสำคัญอีกด้านหนึ่งของสตรีนิยมแนวสุดขั้วก็คือ *การปฏิบัติกรกระทำอันรุนแรงต่อสตรี (violence against women)* ทั้งกาย วาจา ใจ และสัญญา (หรือโลกของสื่อต่างๆ) นอกจากนี้ ทัศนะอีกประการหนึ่งของกลุ่มสตรีนิยมแบบสุดขั้วก็คือ *การต่อต้านการสร้างผู้หญิงให้เป็นวัตถุทางเพศ (women as sex objects)* ซึ่งในบรรดาภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัย เลือกมานั้น ภาพยนตร์เรื่อง *Sleeping Beauty* ค.ศ.2011 ได้นำเสนอมิติเรื่องเพศของผู้หญิง ในประเด็นนี้ชัดเจนและรุนแรงที่สุด โดยการเล่าเรื่องราวผ่านชีวิตของหญิงสาวที่ชื่อ ลูซี่ ตัวละครเอก ผู้ซึ่งหมดเวลาแต่ละวันไปกับการทำงาน เพื่อจ่ายค่าเช่าเรียน ค่าเช่าห้อง ค่ากินค่าอยู่ และบางวัน เธอก็จะซื้ออาหารและของใช้ไปเยี่ยมเพื่อนชายคนหนึ่ง ซึ่งกำลังป่วยอยู่ในชั้นโคม่า... ลูซี่เป็น

หญิงสาวที่เย็นชา เหมินเฉยต่อทุกสิ่งรอบตัว ใช้ชีวิตแบบกร้านโลก ดังนั้น งานที่เธอทำจึงมีทั้งธรรมดาและไม่ธรรมดา เพราะในบางวัน ลูซี่จะต้องเป็นผู้รับการทดลองให้นักศึกษาแพทย์ (ด้วยการสอดสายยางลงไปในห้องคอแล้วจับเวลา) แล้วจึงไปเป็นพนักงานถ่ายเอกสารในออฟฟิศแห่งหนึ่ง บางวันเธอจะไปทำงานในร้านกาแฟ และในบางคืนเธอก็จะไปขายบริการในผับ (โดยจะเสพยาเป็นบางวันตามคำชักชวนของเพื่อน) จนกระทั่งวันหนึ่ง ลูซี่ตัดสินใจรับจ้างทำงานรูปแบบพิสดารชนิดหนึ่ง จึงทำให้เธอได้พบกับประสบการณ์รูปแบบใหม่ในชีวิต เพราะในครั้งแรก ลูซี่ต้องไปเสิร์ฟอาหารโดยใช้เพียงชุดชั้นใน ส่วนผู้ร่วมงานคนอื่นๆก็กลับใส่เพียงสายรัดสีดำซึ่งปิดเพียงอวัยวะเพศเอาไว้ และขณะที่ลูซี่กำลังเสิร์ฟเหล้า เธอก็กลับถูกลูกค้าคนหนึ่งแก้งัดขาจนทำขูดเกล้าหล่นแตก

ในครั้งต่อมา ลูซี่ต้องดื่มยานอนหลับ แล้วเปลือยกายนอนนิ่งๆอยู่บนเตียงเป็นเวลา 2-3 ชั่วโมง หลังจากนั้นจะมีลูกค้ารายหนึ่งเข้ามาใช้บริการ แต่กฎของธุรกิจมีอยู่ว่า ห้ามสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในห้องคลอดของหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง ในครั้งแรก ชายชราคนหนึ่ง ผู้ซึ่งหมดเวลาชีวิตไปกับการทำงานจนไม่มีเวลาสังสรรค์กับครอบครัวและเพื่อนฝูง เขาเข้ามาลูบไล้ลูซี่แล้วกลับไปบนตัวของเธอ และเมื่อเขามาใช้บริการอีกครั้งหนึ่ง เขาก็เลือกที่จะจับชีวิตลงบนเตียงนี้ ครั้งที่สอง ชายสูงวัยคนหนึ่ง ศีรษะล้าน ตีตบหูรี และมีรสนิยมทางเพศที่รุนแรง เขาพยายามตบหน้าลูซี่ เอบุหรือจีโบหู เลียใบหน้า ต่ำทอ แล้วเขามีอวัยวะเข้าไปในปากของลูซี่เพื่อปลุกอารมณ์ทางเพศของตัวเอง แต่ก็กลับทำไม่สำเร็จ ส่วนครั้งที่สาม ชายชราผอมยาว ลักษณะคล้ายนักกังฟู เขาลูบลูซี่แล้วเดินไปมาด้วยความภูมิใจ แต่เพียงครู่เดียว เขาก็ทำลูซี่หล่นลงบนเตียงจนไกลไปอยู่บนพื้น เขาพยายามออกแรงดึงลูซี่ขึ้นมาบนเตียง แต่ก็ไม่มีแรงมากพอ จึงได้แต่นั่งเหนี่ยวหอบ... วันหนึ่ง เพื่อนชายที่ร้านกาแฟชวนให้ลูซี่ลองเสพยาตัวหนึ่งที่เขาเพิ่งได้มา แต่ลูซี่ปฏิเสธเพราะวันรุ่งขึ้นเธอจะต้องไป 'ทำงานนอนหลับ' แต่แล้ว เมื่อเธอถูกเพื่อนหยอกว่า คงกลัวความตาย เธอจึงตอบกลับไปทันทีว่า "กลัวความตายเป็นคำโกหกข้อที่หนึ่ง" จากนั้น เธอก็สิ้นยาเข้าไปตามด้วยเหล้าไม่ผสมน้ำ และในคืนนั้น เธอก็ลงไปว่ายน้ำในแม่น้ำกับเพื่อนของเธออย่างมีความสุขและด้วยฤทธิ์ยาในร่างกายของลูซี่ที่ตกค้างอยู่จนเกินขนาด ทั้งยาเสพติด แอลกอฮอล์ และยานอนหลับ จึงทำให้เมื่อลูซี่มาทำงานนอนหลับ เธอจึงมีอาการหลับลึกจนหัวใจหยุดเต้นชั่วขณะ นายจ้างของเธอตกใจมากที่ลูซี่ไม่ตื่นตามเวลา จึงรีบต้องเข้าไปผายปอดให้ทันที ลูซี่ตื่นขึ้นด้วยอาการคล้ายคนสำลักน้ำ แล้วเมื่อเธอเอื้อมมือไปแตะชายชราที่นอนอยู่ข้างๆ เธอก็กรีดร้องออกมาอย่างคนเสียสติ เมื่อรู้ว่าเขาเสียชีวิตไปแล้ว

แม้ภาพยนตร์จะพยายามทำให้ลูซี่ดูเป็นผู้หญิงที่เย็นชา เก็บกด ไม่สนใจสิ่งรอบตัว และไม่ค่อยใส่ใจดูแลตัวเอง แต่ในฉากงานศพของเบิร์ตแมน เพื่อนสนิทของเธอ เธอกลับแสดงให้เห็นว่า เธอยังคงนึกถึงชีวิตคู่ การแต่งงาน และการมีครอบครัวอยู่ ด้วยการที่เธอออกปาก

ขอเพื่อนชายคนหนึ่งแต่งงานอย่างกะทันหัน โดยไม่ถามไถ่ชีวิตของเขาแม้แต่บ่อย ดั่งนั้น เธอจึงถูกปฏิเสธทันที เพราะเพื่อนชายคนนั้นมีภรรยาแล้ว อีกทั้งเขายังแนะนำลูซี่ให้มีมารยาทอย่างเช่นภรรยาของเขาบ้าง จึงทำให้ลูซี่หน้าเหวอไป... ทั้งหมดที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากการที่ลูซี่ต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวมาตลอด ส่วนแม่ของเธอก็มีอาการติดแอลกอฮอล์ขั้นเรื้อรัง และหาเลี้ยงชีพด้วยการดูดวงทางโทรศัพท์ จึงทำให้แม่มีรายได้ไม่มากพอที่จะเลี้ยงดูเธอ ดั่งนั้นความสัมพันธ์ระหว่างลูซี่และแม่จึงไม่อบอุ่นเท่าที่ควร และนี่จึงเป็นสาเหตุให้ลูซี่ต้องทำงานทุกอย่างที่เธอสามารถทำได้ โดยไม่เคยห่วงสุขภาพตัวเอง ทั้งๆที่เธอเองก็อยู่ตัวคนเดียว แต่กลับเลือกทำงานที่มีความเสี่ยงสูง ทั้งการต้องสอดส่ายยางเข้าช่องคอ การเสพยาพร้อมกับดื่มเหล้า เพื่อไปขายบริการ การไปเสิร์ฟอาหารโดยใส่เพียงชุดชั้นใน และการดื่มยานอนหลับ แล้วไปนอนเปลี่ยกายนึงๆ 2-3 ชั่วโมงโดยที่ไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง จนท้ายที่สุด เธอก็เกือบตายไป เพราะการใช้ชีวิตอย่างความประมาทของตัวเอง และแม่เธอก็บอกกับเพื่อนว่า กลัวความตายเป็นคำโกหกข้อที่หนึ่ง แต่เมื่อเธอตื่นขึ้นมาพบว่ามีคนตายนอนอยู่ข้างๆ เธอก็กลับกรี๊ดร้องออกมาอย่างบ้าคลั่งโดยไม่มีเหตุผล พร้อมกับมองนายจ้างที่กำลังนั่งร้องไห้เหมือนกับเธอ ด้วยสายตาที่มีแต่คำถาม ซึ่งอาจเป็นคำถามที่ว่า เพราะเหตุนี้ใช่ไหมที่นายจ้างไม่อนุญาตให้เธอแอบติดกล้องดูเข็มในห้องนอนเมื่อครั้งที่เธอมาขออนุญาต หรืออาจเป็นคำถามที่ว่า ทำไมนายจ้างถึงปล่อยให้เขาเลือกจะจบชีวิตด้วยวิธีนี้ หรืออาจจะเพราะ ลูซี่กำลัง กลัว ที่ต้องนอนกับคนตายทั้งคืน เพราะหากนายจ้างไม่ผายปอดช่วยชีวิตเธอไว้ เธอก็คงมีสภาพไม่ต่างจากชายชราที่นอนอยู่ข้างๆนี้ ซึ่งแม้ว่า สิ่งเหล่านี้จะเป็นเพียงธุรกิจอย่างหนึ่ง แต่ทุกครั้งภาพของลูซี่ปรากฏอยู่ในห้องนอน เธอก็กลับมีสภาพไม่ต่างจากตุ๊กตาตัวหนึ่ง หรืออาจจะเพียงสิ่งช่วยระบายอารมณ์ทางเพศของชายสูงวัยคนที่ 2 หรืออาจจะเพียง วัตถุทางเพศ อย่างที่นักสตรีนิยมแนวสุดขีดได้นิยามไว้เท่านั้น โดยภาพรวมแล้ว ดูเหมือนว่าภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.2011 จะนำเสนอให้เห็นการใช้ชีวิตของตัวละครเอกอย่าง ลูซี่ ที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสังคมที่มีค่าครองชีพสูง ทั้งยังเลือกทำงานที่ต้องเอาชีวิตและร่างกายเข้าไปเสี่ยง แต่กลับไม่ค่อยดูแลสุขภาพและความปลอดภัยของตัวเอง จนมีเหตุให้เกือบต้องเสียชีวิตจากการทำงาน ในขณะที่ชายชราทั้งสามคนซึ่งเป็นลูกค้าของลูซี่ก็กลับถูกนำเสนอให้เห็นปัญหาสำคัญของผู้ชายก็คือ ภาวะการเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ เพราะแม้ว่าชายทั้งสามคนจะมีบุคลิกที่บ่งบอกไลฟ์สไตล์แตกต่างกันไป แต่ด้วยอายุที่มากขึ้นและสังขารที่ร่วงโรย จึงทำให้พวกเขาไม่สามารถใช้ชีวิตให้มีประสิทธิภาพได้ตามใจต้องการ ดั่งนั้น นี่จึงอาจเป็นข้อคิดเตือนใจให้ผู้หญิงหันมาใส่ใจดูแลตัวเองมากขึ้น เพราะแม้ว่าผู้หญิงบางคนจะได้แต่งงานมีครอบครัว แต่ก็ไม่จำเป็นว่า สามีจะต้องเป็นฝ่ายดูแลภรรยาไปจนชั่วชีวิต หรือผู้หญิงบางคนอาจจะสร้างทางเลือกอื่นไว้ ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ที่เธอจะต้องดูแลทั้งสุขภาพกายและสุขภาพใจของตัวเอง

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ ได้แบ่งปัญหำนำวิจัยออกเป็น 3 ข้อ คือ 1) กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ 2) การสร้างตัวละครหญิงในภาพยนตร์ และ 3) ระบบคิดของสังคมที่สะท้อนผ่านตัวละครหญิงในภาพยนตร์ ดังนั้นผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยโดยการอธิบายตอบปัญหำนำวิจัยแต่ละข้อตามลำดับ ดังนี้

ปัญหำนำวิจัยข้อที่ 1 กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา มีลักษณะอย่างไร

1) **โครงเรื่อง** ในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่าง ส่วนมากจะดำเนินเรื่องตามขนบของภาพยนตร์ทั่วไป แบ่งเป็นช่วงต้นเรื่อง กลางเรื่อง และจบเรื่อง โดยยึดตามหลักองค์ประกอบของโครงเรื่องซึ่งประกอบไปด้วยการเริ่มเรื่อง (Exposition) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) ชันภาวะวิกฤต (Climax) ชันภาวะคลี่คลาย (Falling Action) และการยุติเรื่องราว (Ending) โดยภาพยนตร์มักนิยมนวางภาวะวิกฤตไว้หลังจากช่วงกลางเรื่อง แล้วจึงค่อยๆ เพิ่มอารมณ์ความน่าติดตามให้กับภาพยนตร์จนถึงจุดคลี่คลายและการยุติของเรื่องราว ซึ่งภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ส่วนมากมักถูกสร้างให้จบลงแบบสุขนานุกรรม (happy ending) เพื่อช่วยเติมเต็มอารมณ์ให้ผู้ชมมีความสุขหลังจากที่ได้ชมภาพยนตร์ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978, Enchanted ค.ศ.2007, Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997, Sydney White ค.ศ.2007, Mirror Mirror ค.ศ.2012 และ Sleeping Beauty ค.ศ.1987 เป็นต้น ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 และ Sleeping Beauty ค.ศ.2011 กลับเลือกที่จะวางชันภาวะวิกฤตไว้ในตอนจบเรื่อง แต่ก่อนหน้านั้นจะใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบราบเรียบให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของแต่ละฉาก จนมาถึงเหตุการณ์ในตอนจบเรื่องที่ทำให้ผู้ชมรู้สึกตื่นเต้นไปกับภาพยนตร์มากที่สุดในการทำงานเดียวกันทั้งสองเรื่อง

ส่วนในละครโทรทัศน์ หรือทีวี่ซีรีส์ (TV Serie) ในฤดูกาลที่ 1 นั้น โดยรวมจะดำเนินเรื่องเพื่อนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครเอก ตัวละครรอง และตัวละครร้ายเป็นหลัก แต่จะนำเสนอเรื่องราวของตัวละครอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามาในตอนย่อยๆ ซึ่งในแต่ละตอนย่อยนั้นจะเล่าเรื่องราวในโลกเทพนิยายสลบกับโลกมนุษย์ โดยชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครเอก ตัวละครรอง และตัวละครร้าย กับตัวละครอื่นๆ และจะดำเนินเรื่องในแต่ละตอนย่อยให้จบลงในตอนนั้นๆ แต่โดยรวมแล้ว ผู้ชมจะยังสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวที่มีความเกี่ยวข้องกันได้อยู่

2) **แก่นเรื่อง** จากภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงเค้าโครงเรื่องมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา ส่วนมากมักนำเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับชนชั้นทางสังคม กับ ความรักที่แท้จริง เช่นใน

ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.2000, Ever After: A Cinderella Story ค.ศ.1998, Ella Enchanted และ A Cinderella Story ค.ศ.2004 ด้วยเช่นกัน ส่วนในกลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงเรื่องราวมาจาก เทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์ ส่วนมากนำเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจกับความงาม อย่างเช่นใน ภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997, Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007, Mirror Mirror ค.ศ.2012 และ Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 ด้วยเช่นกัน ส่วนในละครโทรทัศน์ชุด Once Upon A Time นั้นนอกจากประเด็นเรื่องอำนาจแล้ว ละครยังนำเสนอให้เห็นแก่นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวเพิ่มเข้ามาด้วย ส่วนภาพยนตร์ที่ดัดแปลงเค้าโครงเรื่องมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา นั้น ภาพยนตร์แต่ละเรื่องต่างนำเสนอ แก่นเรื่องที่ต่างกันออกไป โดยภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.1987 ได้ชี้ให้เห็นถึงความ หายนะที่เกิดจากความอยากรู้อยากเห็นของตัวละครเอก ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 กลับนำเสนอในประเด็นเรื่องการรู้ไม่เท่าทันโลกของวัยรุ่นทั้งหญิงและชาย ในขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.2011 กลับเลือกสะท้อนให้เห็นชีวิตของหญิงสาว ที่หมดเวลาแต่ละวันไปกับการทำงานโดยไม่คำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของตัวเอง จนทำให้ เกือบต้องจบชีวิตลงจากการทำงานรูปแบบพิสดารชนิดหนึ่ง

3) ความขัดแย้ง ในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา ความขัดแย้ง ระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครร้าย มักเกิดจากการที่ตัวละครร้ายพยายามกดขี่ เอารัดเอาเปรียบ ตัวละครเอกที่ไม่มีทางสู้ เพื่อหวังจะให้ตัวละครเอกตกอยู่ใต้อำนาจของตน เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978 หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการครอบครองสมบัติเงินทอง สุภาพนางสังคม และชายอันเป็นที่รัก ทั้งยังพยายามกีดกันตัวละครเอกไม่ให้มีสิทธิได้รับสิ่งเหล่านี้ เช่นในภาพยนตร์ เรื่อง Cinderella ค.ศ.1989, Cinderella ค.ศ.1997, Ever After: A Cinderella Story ค.ศ.1998, Cinderella ค.ศ.2000, Ella Enchanted ค.ศ.2004 และ A Cinderella Story ค.ศ.2004 โดยเฉพาะในภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ค.ศ.2007 นั้น เพื่อที่จะรักษาบัลลังก์อำนาจเอาไว้ ตัวละครร้ายจึงถึงกับต้องหมายเอาชีวิตตัวละครเอกที่แสนอ่อนโยนและใสซื่อบริสุทธิ์เลยทีเดียว นอกจากนี้ ภาพยนตร์ในยุคหลังยังนิยมสร้างให้ตัวละครเอกมีความขัดแย้งกับสังคมภายนอก เช่น การสร้างให้ตัวละครเอกมีฐานะทางสังคมที่ต่างจากคนอื่น เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ค.ศ.1998 และ A Cinderella Story ค.ศ.2004 หรือการสร้างให้ตัวละครเอก มีคำสาปติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ทำให้ต้องเชื่อฟังคำสั่งของผู้อื่นเสมอ เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Ella Enchanted ค.ศ.2004 หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ค.ศ.2007 ที่สร้างให้ตัวละครเอก ถูกส่งมาจากโลกเทพนิยาย ทำให้มีบุคลิกที่แตกต่างจากคนทั่วไป จึงมักถูกสังคมมองว่าเป็นตัวตลก

ส่วนในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับ คนแคระทั้งเจ็ดนั้น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกและตัวละครร้ายมักเกิดจากการที่ตัวละครร้าย

อิจฉาวิชาในความงามของตัวละครเอก เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1987 และ Snow White ค.ศ.1992 ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 นั้น นอกจากประเด็นเรื่องความงามแล้ว ตัวละครร้ายยังมีความแค้นฝังลึกในจิตใจอันเนื่องมาจากการที่ตัวละครเอกดึงความสนใจของรอบข้างไปจากเธอ จนทำให้เธอช็อคและแท้งลูก จึงเป็นเหตุให้ตัวละครร้ายเริ่มเสียสติและคิดเอาชีวิตตัวละครเอก ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Sydney White ค.ศ.2007 และ Mirror Mirror ค.ศ.2012 นั้น นอกจากตัวละครร้ายจะอิจฉาวิชาในความงามของตัวละครเอกแล้ว ตัวละครยังต้องการรักษาอำนาจในการปกครองคนหมู่มาก รวมทั้งฐานะทางสังคมด้วย ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 ตัวละครร้ายไม่เพียงแต่ริษยาในความงามของตัวละครเอก และต้องการรักษาบัลลังก์อำนาจเอาไว้เท่านั้น แต่ตัวละครยังหมายเอาหัวใจของตัวละครเอกเพื่อให้ตนมีความงามเป็นอมตะอีกด้วย ส่วนในละครโทรทัศน์ชุด Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 นั้น ความขัดแย้งที่เป็นสาเหตุหลักของเรื่องเกิดจากความแค้นของตัวละครร้ายที่มีต่อตัวละครองในวัยเด็ก จนกลายเป็นความอาฆาตที่พาลทำให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องต้องเดือดร้อนไปด้วย รวมทั้งตัวละครเอกที่ยังอยู่ในวัยทารกด้วยเช่นกัน ส่วนตัวละครเอกและตัวละครร้ายนั้นมักขัดแย้งกันด้วยเรื่องบทบาทความเป็นแม่ และการแข่งขันกันด้วยอำนาจการเมืองท้องถิ่น

ส่วนในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา นั้น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกและตัวละครร้ายในภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.1987 เกิดจากการที่ตัวละครร้ายไม่ได้รับเชิญจากพระราชินีให้มางานฉลองวันเกิดปีแรกของตัวละครเอก คล้ายกันกับในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 นั้น ตัวละครร้ายกลับกำหนดช่วงอายุที่ต้องตายให้ตัวละครเอกตั้งแต่แรกเกิด โดยไม่ปรากฏสาเหตุของความแค้นใดๆ ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.2011 กลับไม่มีความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่นๆ แต่จะมีเพียงความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ ทั้งของตัวละครเอกที่ต้องทำงานหาเงิน และตัวละครอื่นๆ ที่ล้วนมีปมปัญหาในจิตใจแตกต่างกันไป

4) **ตัวละคร** ภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทุกเรื่องใช้ตัวละครเอกหญิงในการดำเนินเรื่อง โดยภาพยนตร์ที่ยังคงเค้าโครงเรื่องไว้ตามขนบของเทพนิยายหรือภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.1989, Cinderella ค.ศ.1997, Snow White ค.ศ.1987 และ Sleeping Beauty ค.ศ.1987 นั้น ตัวละครเอกและตัวละครร้ายจะยังคงเป็นตัวละครมิติเดียว โดยตัวละครเอกมักถูกสร้างให้เป็นหญิงสาวใสซื่อบริสุทธิ์ มองโลกในแง่ดี จนต้องเสียรู้ให้ตัวละครร้ายอยู่เสมอ ทางด้านตัวละครร้ายก็มักถูกสร้างให้แสดงความร้ายกาจอย่างไม่มีเหตุผลด้วยเช่นกัน ส่วนภาพยนตร์ที่มีการดัดแปลงเค้าโครงเรื่องให้ต่างไปจากขนบของเทพนิยาย หรือภาพยนตร์การ์ตูน

ของวอลท์ ดิสนีย์นั้น ทั้งตัวละครเอกและตัวละครร้ายต่างถูกสร้างให้เป็นตัวละครหลายมิติ ทำให้มีความเป็นมนุษย์มากขึ้น เผยให้เห็นทั้งด้านที่อ่อนแอและเข้มแข็ง โดยตัวละครเอกมักเป็นหญิงสาวที่มีจิตใจเข้มแข็ง กล้าพูดกล้าทำ แต่ต้องเผชิญมรสุมชีวิตอันเกิดจากการกระทำของตัวละครร้าย ส่วนตัวละครร้ายในภาพยนตร์ส่วนมากมักเป็นหญิงวัยกลางคน มีความทะเยอทะยาน เห็นแก่ตัว และอาฆาตพยาบาท เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998, *Cinderella* ค.ศ.2000, *Enchanted* ค.ศ.2007, *Snow White: A Tale of Terror* ค.ศ.1997, *Mirror Mirror* ค.ศ.2012 และละครโทรทัศน์ชุด *Once Upon A Time* ค.ศ.2011-2012 ด้วยเช่นกัน

ในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลานั้น ตัวละครที่มักปรากฏในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทุกเรื่องก็คือ *ตัวละครแม่เลี้ยง* ซึ่งมีบทบาทเป็นตัวละครร้ายของเรื่อง ส่วนในภาพยนตร์บางเรื่องมีการปรับบทบาทของตัวละครร้ายให้มีความแปลกใหม่ เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 ที่แม้ตัวละครแม่เลี้ยงจะยังคงมีบทบาทอยู่ในเรื่อง แต่ตัวละครร้ายที่แท้จริงกลับกลายเป็นลูกสาวคนโต ผู้ซึ่งคอยสร้างความเดือดร้อนให้ตัวละครเอกอยู่เสมอจนจบเรื่อง หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง *Enchanted* ค.ศ.2007 ที่ตัวละครร้ายถูกสร้างให้มีคุณลักษณะของตัวละครร้ายจากในเทพนิยายทั้งสามเรื่องที่นำมาศึกษารวมอยู่ในตัวเดียว ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือบทบาทของแม่เลี้ยงจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาด้วยเช่นกัน ส่วนตัวละครอีกตัวหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาก็คือ *ตัวละครพ่อของซินเดอเรลลา* ซึ่งส่วนมากมักถูกลดบทบาทลงให้ต้องอยู่ได้อำนาจ หรือต้องพึ่งพาอาศัยภรรยาใหม่อยู่เสมอ เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Cindy* ค.ศ.1978, *Cinderella* ค.ศ.1989, *Cinderella* ค.ศ.2000 และ *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 ด้วยเช่นกัน หรือบางเรื่องก็กลับสร้างให้ตัวละครมีเหตุให้เสียชีวิตตั้งแต่ต้นเรื่อง ทำให้ตัวละครเอกต้องเผชิญชะตากรรมอย่างโดดเดี่ยวมาตั้งแต่วัยเด็ก เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998 และ *A Cinderella Story* ค.ศ.2004 นอกจากนี้ตัวละครที่มองข้ามไม่ได้สำหรับเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาก็คือ *ตัวละครนางฟ้าแม่ทูนหัว* ซึ่งมักปรากฏในภาพยนตร์แนวแฟนตาซีที่ยังคงดำเนินเรื่องอยู่ในโลกเทพนิยาย เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella* ค.ศ.1997 และ *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 ส่วนในภาพยนตร์แนวดราม่า หรือภาพยนตร์ที่มีการดัดแปลงโครงเรื่องให้มีความร่วมสมัยมากขึ้น ตัวละครตัวนี้มักถูกปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นตัวละครผู้ช่วยเหลือตัวละครเอก เช่น เพื่อนสนิท หรือสัตว์ เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Cindy* ค.ศ.1978 ก็คือ ไมเคิล ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนสนิทที่คอยช่วยเหลือซินดี้ และเป็นพระเอกของเรื่องด้วยเช่นกัน หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง *A Cinderella Story* ค.ศ.2004 ตัวละครตัวนี้ก็คือ รอนด้า หญิงผิวสีที่ทำงานในร้านอาหารของพ่อแซมมาตั้งแต่แซมยังเด็ก ผู้ซึ่งให้แซมยืมชุดราตรีเพื่อใส่ไปงานเต้นรำ หรือในภาพยนตร์เรื่อง *Enchanted* ค.ศ.2007 นั้น ผู้ที่คอยช่วยปกป้องคุ้มครองตัวละครเอกก็คือ ป๊อป ตัวชิพมังก์ที่หลุดออกมาจากโลกเทพนิยาย ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง

Cinderella ค.ศ.2000 นั้น ตัวละครนางฟ้ากลับกลายเป็น นางเงือกวัยกลางคนผู้ไม่ชอบเข้าสังคม และอาศัยอยู่ในถ้ำริมหน้าผาติดกับทะเล แต่ก็ยังเป็นผู้ที่ช่วยเสกชุดราตรีให้ตัวละครเอก รวมทั้งยังช่วยส่งตัวละครเอกไปทำงานเต็มราด้วยเช่นกัน

ส่วนภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ดนั้น ตัวละครสำคัญที่ภาพยนตร์ทุกเรื่องยังคงปรากฏให้เห็นก็คือ *ตัวละครคนแคระทั้งเจ็ด* ซึ่งได้ถูกปรับเปลี่ยนบุคลิกลักษณะให้มีชั้นเชิงแตกต่างกันไป เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1987 ด้วยความเป็นภาพยนตร์แนวแฟนตาซี มีวิไลศัล ซึ่งยังคงนำเสนอให้มีความน่ารักสดใสเหมาะกับผู้ชมวัยเด็ก ตัวละครคนแคระทั้งเจ็ดจึงยังคงมีความน่ารัก ขี้เล่น และอภิยาศัยดี ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1992 ของประเทศเยอรมันกลับสร้างให้ตัวละครคนแคระทั้งเจ็ดกลายเป็น *วิศวกร* ร่างแคระทั้งเจ็ดที่มีความฉลาดหลักแหลม สามารถประดิษฐ์เครื่องจักรกลต่างๆขึ้นใช้เพื่ออำนวยความสะดวกของพวกเขาในการดำรงชีวิต นอกจากนี้ ตัวละครยังถูกสร้างให้มีสมาชิกทั้งหมด 8 คน แต่คนหนึ่งกลับตกหลุมรักตัวละครร้าย และมีเหตุให้ต้องตายในตอนท้ายเรื่อง... ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 ซึ่งเป็นภาพยนตร์แนวสยองขวัญสุดแตรก เรื่องราวความเชื่อทางศาสนาและพิธีกรรมนั้น ตัวละครถูกสร้างให้เป็นชาย 7 คน ที่มีความเชื่อทางศาสนาต่างจากสังคมส่วนใหญ่ จึงต้องหนีมาใช้ชีวิตอยู่ในโบสถ์ร้างกลางป่าและหาเลี้ยงชีพด้วยการทำเหมือง หรืออย่างในภาพยนตร์แนวโรแมนติก คอมเมดี้เรื่อง Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007 นั้น ตัวละครถูกสร้างให้เป็นชาย 7 คนที่มีบุคลิกเฉพาะตัวแตกต่างกันไป ได้แก่ ขี้โรค, ขี้เซา, อัจฉริยะสุดขั้ว, เกือบกต, หีนกาม, ขี้อาย ส่วนอีกคนหนึ่ง มีอายุสมองเท่ากับเด็กประถม โดยพวกเขาทั้ง 7 คนมักถูกมองเป็นตัวตลกในสังคม จึงมักถูกคนรอบข้างกลั่นแกล้งอยู่เสมอ

ในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 นั้น ตัวละครคนแคระทั้งเจ็ดต่างยึดอาชีพเป็นโจร โดยมีอุปกรณ์พิเศษเป็น 'ขาสปริงลม' ช่วยในการยึดหุดตัว เพื่อให้ร่างกายเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น แต่ในใจลึกๆแล้ว พวกเขาก็ยังคงฝังใจกับการถูกตัวละครร้ายเรียกว่า *ตัวประหลาด* ข้ายังสั่งเนรเทศให้ไปอยู่นอกเมือง เพียงเพราะพวกเขามีรูปลักษณ์ภายนอกที่ต่างจากคนทั่วไปเท่านั้น เช่นเดียวกับในภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 ที่เหล่าคนแคระต่างยึดอาชีพเป็นโจรดักปล้นผู้ที่ผ่านมาในป่า แต่ต่างกันตรงที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ มีตัวละครคนแคระทั้งหมด 8 คน และมีเหตุให้คนแคระคนหนึ่งเสียชีวิตจากการช่วยชีวิตตัวละครเอก (คล้ายกันกับในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1992) ในทำนองเดียวกับละครโทรทัศน์ชุด Once Upon A Time ด้วยเช่นกัน ที่ได้สร้างให้ตัวละครคนแคระมี 8 คน แต่คนแคระคนหนึ่งกลับต้องเสียชีวิตจากการช่วย 'กริมมี่' เพื่อนคนแคระอีกคนหนึ่งออกมาจากคุก และที่ที่น่าสนใจกว่านั้นคือ เหล่าคนแคระในละครเรื่องนี้เกิดจากการฟักไข่ มีหน้าที่ทำเหมืองเพชรเพื่อผลิตผงวิเศษให้แก่นางฟ้า และไม่สามารถมีความรักหรือมีครอบครัวได้ นอกจากนี้จะต้องใช้ชีวิตอยู่กับคนแคระด้วยกัน

ขณะเดียวกัน อีกหนึ่งตัวละครที่สำคัญสำหรับเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด ก็คือ *ตัวละครกระจกวิเศษ* ซึ่งจะมีเพียงภาพยนตร์บางเรื่องเท่านั้นที่สร้างให้กระจกวิเศษเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่อง เช่นในภาพยนตร์เรื่อง *Snow White and the Huntsman* ค.ศ.2012 ที่สร้างให้กระจกวิเศษหลอมออกมาจากแผ่นกระจกสีทอง แล้วจึงก่อรูปร่างเป็นคนมาเยือนพูดคุยกับตัวละครร้าย หรือในละครโทรทัศน์ชุด *Once Upon A Time* ค.ศ.2011-2012 ที่สร้างให้กระจกวิเศษแต่เดิมคือ จินี่ ยักษ์ในตะเกียงวิเศษ ที่ถูกตัวละครร้ายหลอกใช้ แต่ด้วยความรักที่จินนี่มีต่อตัวละครร้าย เขาจึงอธิษฐานขอให้ได้เห็น ได้ยิน ได้พูดคุย และได้จ้องมอง หญิงอันเป็นที่รักไปชั่วกัลปวสาน นั่นจึงทำให้เขาต้องกลายมาเป็นกระจกวิเศษในโลกเทพนิยาย ส่วนในโลกมนุษย์นั้น ตัวละครตัวนี้กลายมาเป็นนักข่าวของหนังสือพิมพ์เดลี มิลเลอร์ ชื่อ ซิดนีย์ กลาส และเขาก็ยังคงต้องทำงานรับใช้ตัวละครร้ายในโลกมนุษย์ด้วยความรักอีกเช่นเดิม ส่วนในภาพยนตร์เรื่องอื่นๆนั้น กระจกวิเศษส่วนมากอยู่ในลักษณะของฉากที่ใช้เทคนิคบางอย่างเข้ามาเสริมให้ตัวละครร้ายสามารถสื่อสารกับกระจกได้ ดังจะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 'ฉาก'

ส่วนในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา ตัวละครที่ยังปรากฏให้เห็นทั้งในภาพยนตร์เรื่อง *Sleeping Beauty* ค.ศ.1987 และ *The Sleeping Beauty* ค.ศ.2010 ก็คือ *ตัวละครนางฟ้า* ซึ่งในภาพยนตร์ปี ค.ศ.1987 นั้น ตัวละครนางฟ้าถูกสร้างให้มีทั้งหมด 9 องค์ โดยแต่ละองค์จะมีลักษณะเฉพาะแบ่งตามสัญลักษณ์ของสี และจะให้พรที่สื่อถึงความหมายของสีนั้นด้วย เช่น สีขาว สื่อถึงความสะอาดบริสุทธิ์, สีเหลือง สื่อถึงสุขภาพร่างกาย, สีส้ม สื่อถึงเขาวงกต, สีน้ำเงิน สื่อถึงความมั่งคั่ง และสีทอง สื่อถึงความเป็นกวี เป็นต้น ส่วนนางฟ้าองค์ที่ 9 ซึ่งเป็นตัวละครร้ายในภาพยนตร์เรื่องนี้ ถูกสร้างให้มีสัญลักษณ์เป็นสีแดง สื่อความหมายถึงความทรงพลัง แต่ด้วยความที่ตัวละครไม่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยง เธอจึงปรากฏกายด้วยอารมณ์กราดเกรี้ยว และสาปตัวละครเอกให้ตายตอนอายุ 16 ปีด้วยความแค้นที่เธอไม่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงนั่นเอง นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเพิ่ม *ตัวละครเอลฟ์ผู้เฒ่า* ผู้ซึ่งช่วยให้พระราชินีเฝ้ากำเนิดสมใจปรารถนา และคอยดูแลตัวละครเอกในระหว่างที่หลับไป 100 ปีด้วย ส่วนในภาพยนตร์ปี ค.ศ.2010 นั้น ตัวละครนางฟ้าถูกสร้างคล้ายกันกับในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ คือมีนางฟ้าฝ่ายดีสามองค์ ซึ่งแต่งกายโดยใช้สีเป็นสัญลักษณ์คือ สีเหลือง สีม่วง และสีชมพูบานเย็น ส่วนนางฟ้าฝ่ายมีดหนึ่งองค์ซึ่งเป็นผู้ที่ทรงพลังที่สุด แต่งกายด้วยสีดำ แต่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ นางฟ้าฝ่ายมีดกลับมารอบอบความตายให้ตัวละครเอกตั้งแต่เริ่มเรื่อง ขณะที่นางฟ้าฝ่ายดีทั้งสามกลับมาช้าเกินกว่าเวลาที่ควรจะมาถึง จึงต้องแก้คำสาปให้ตัวละครเอกแทนการให้พร

5) *ฉาก* ในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลานั้น ฉากที่ภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทุกเรื่องมักปรากฏให้เห็นก็คือ *ฉากงานเต้นรำ* ซึ่งในภาพยนตร์ที่มีการดัดแปลง

เค้าโครงเรื่องให้ต่างไปจากเทพนิยายสำนวนต้นฉบับ หรือภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ นั้น ฉากงานต้นรำจะถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นงานเลี้ยง หรืองานเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสบางอย่าง เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998 ฉากงานต้นรำถูกปรับให้เป็นงานราตรีหน้ากาก (*A Masque Ball*) เพื่อเลี้ยงต้อนรับตัวละครสีโอนาดอ ดา วินชี ที่ได้เดินทางนำภาพวาดโมนาลิซ่ามาถวายให้กับพระราชินีแห่งฝรั่งเศส และเป็นฉากที่ทำให้พระเอกได้รู้ถึงสถานภาพที่แท้จริงของตัวละครเอกจากการถูกตัวละครร้ายเปิดโปง ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 นั้น ฉากงานต้นรำถูกปรับให้เป็นพิธีบรมราชาภิเษกเจ้าชายชาร์มมิ่ง พระเอกของเรื่อง ทั้งยังเป็นฉากที่ตัวละครเอกได้เข้ามาช่วยชีวิตพระเอกให้พ้นจากการถูกลอบสังหารด้วยหรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง *A Cinderella Story* ค.ศ.2004 นั้น ก็ได้ปรับเปลี่ยนฉากงานต้นรำไปเป็นงานฮัลโลวีน แดนซ์ ซึ่งเป็นงานที่ตัวละครเอกและพระเอกนัดพบกันเพื่อเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง หลังจากที่ได้คุยกันทางโซเชียลเน็ตเวิร์กมากระยะหนึ่ง ส่วนในภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ร่วมสมัยเรื่อง *Enchanted* ค.ศ.2007 นั้น ฉากถูกปรับให้เป็นงาน *The Kings & Queens Ball* ซึ่งเป็นงานเลี้ยงสังสรรค์ที่ผู้ร่วมงานทุกคนจะต้องแต่งกายเป็นพระราชินีหรือพระราชา แต่ตัวละครเอกซึ่งหลุดออกมาจากโลกเทพนิยายกลับแต่งกายด้วยชุดราตรีธรรมดาทั่วไป อีกทั้งยังได้ตัดสินใจเป็นขึ้นไปช่วยชีวิตพระเอกจากตัวละครร้ายบนยอดตึกในตอนท้ายเรื่องอีกด้วย ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella* ค.ศ.2000 นั้น แม้ว่าฉากงานต้นรำ หรืองานรอยัล บาล จะมีความประสงค์เพื่อให้เจ้าชายได้เลือกคู่ครองเช่นเดียวกันกับในเทพนิยายหรือในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ แต่ในด้านเทคนิคแล้ว ภาพยนตร์กลับสร้างให้บรรยากาศในงานคล้ายกับบรรยากาศในคอนเสิร์ตของศิลปินร็อคแอนด์โรล โดยมีเจ้าชายเป็นศิลปินขึ้นโชว์เพลงร็อคบนเวที นอกจากนี้ในฉากทุ่งหญ้าซึ่งเป็นหลุมฝังศพของแม่ของตัวละครเอก ภาพยนตร์ยังได้ใช้เทคนิคปรับสีต้นของฉากให้ดูผิดธรรมชาติ เช่น ปรับให้ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าอมเหลือง และมีสีสดกว่าปกติ ส่วนทุ่งหญ้าก็กลับมีสีเขียวอมม่วง หรือมีสีฟ้าในบางฉาก ซึ่งเป็นเทคนิคที่มักใช้กันในยุคโพสต์โมเดิร์น (Post Modern) ที่ผู้สร้างงานศิลปะหรือสื่อต่างๆค่อนข้างใช้สีต้นโดยก้าวข้ามหลักความเป็นจริง แต่จะเน้นเพียงความแปลกใหม่ ความเป็นศิลปะ และความมีอิสระในการสร้างสรรค์ผลงานเท่านั้น

ส่วนในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ดนั้น ฉากที่มักปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ทุกเรื่องก็คือ ฉากห้องกระจกวิเศษ รวมทั้งเทคนิคการปรากฏตัวของกระจกวิเศษด้วยเช่นกัน โดยในภาพยนตร์เรื่อง *Snow White* ค.ศ.1987 นั้น ฉากห้องกระจกวิเศษถูกสร้างให้อยู่ในห้องโถงขนาดใหญ่ บานกระจกเป็นวงรี ขอบโดยรอบของกระจกเป็นสีขาว มีใบหน้าคนสีขาวล้อมรอบเป็นช่วงๆด้วยเช่นกัน แต่จะมีใบหน้าบนสุดเท่านั้นที่สามารถพูดได้ตอบกับตัวละครร้ายได้ เมื่อเปิดบานกระจกวงรีเข้าไปจะเป็นห้องปรงยาและเก็บตำราเวทมนตร์ ที่ซึ่งตัวละครร้ายได้เข้ามาทำแอปเปิ้ลอาบยาพิษในห้องนี้ตอนท้ายเรื่อง แต่ในตอนจบเรื่อง กระจกวิเศษ

ก็แตกสลายไปพร้อมกับร่างของตัวละครร้าย จากสาเหตุที่ตัวละครร้ายโมโหเมื่อถูกกระจกวิเศษเตือนให้เห็นความจริง ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1992 กลับสร้างให้กระจกวิเศษสามารถควบคุมได้โดย 'ลูกแก้วแห่งความจริง' ซึ่งคนแคะคนที่ 8 นำมามอบให้ตัวละครร้าย ด้วยการปลอมตัวเป็นอัศวินมาจากต่างเมือง แต่หลังจากที่คนแคะรู้ตัวว่าตกหลุมรักตัวละครร้าย เขาก็กลับไขลานลูกแก้วเพื่อไม่ให้ตัวละครร้ายได้ล่วงรู้ว่ แท้จริงแล้วเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในปฐพี แต่แล้วเมื่อตัวละครร้ายได้รู้ความจริง เธอจึงปล่อยพลังใส่กระจกด้วยความโมโห ทำให้กระจกซัดและระเบิดใส่หน้าเธอ จนทำให้เธอกลายเป็นคนเสี้ยมสติไปในที่สุด... หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 นั้น ภาพยนตร์สร้างให้กระจกวิเศษเป็นกระจกอาถรรพ์ที่ถูกส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่นจนมาถึงตัวละครร้าย ส่วนภาพสะท้อนในกระจกก็กลับเป็นภาพของตัวละครร้ายที่สาวและสวยกว่าในชีวิตจริง โดยกระจกวิเศษในเวอร์ชันนี้มักคอยยุ่งยงให้ตัวละครร้ายรู้สึกภูมิใจในความงามของตัวเอง และให้มองคนรอบข้างว่าเป็น 'ศัตรู' ที่คอยฉ้อฉลในความงามของเธอเสมอ แต่ท้ายสุด กระจกวิเศษก็ถูกตัวละครเอกใช้มีดมนตร์ดำแทงไปที่บานกระจก ทำให้บานกระจกแตกกระจายพุ่งเข้าไปปักที่หน้าของตัวละครร้าย จากนั้น ทั้งกระจกและตัวละครร้ายก็ถูกเผาไปพร้อมๆกัน

ในภาพยนตร์เรื่อง Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007 ด้วยความที่เป็นภาพยนตร์แนวรักโรแมนติกผสมผสานกับความร่วมสมัย ภาพยนตร์จึงดัดแปลงให้ตัวละครร้ายเปลี่ยนจากการส่องกระจกมาเป็นการเช็คอันดับความนิยมที่จ๊อบคอมพิวเตอร์ โดยการคลิกเข้าไปในเว็บไซต์ HOT or NOT ซึ่งเป็นเว็บไซต์จัดอันดับความนิยมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และทุกครั้งก็มักเป็นตัวละครร้ายที่ครองอันดับ 1 เสมอ จนกระทั่งเมื่อตัวละครเอกเริ่มได้รับความนิยมไล่เลี่ยกันมาจนขึ้นมาเป็นอันดับ 1 แทนที่ตัวละครร้าย จึงเป็นเหตุตัวละครร้ายสติแตกและหาทางชิงตำแหน่งคืนมาในที่สุด หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 ซึ่งถูกสร้างให้ผสมผสานความเป็นอาหรับเข้าไว้ด้วยนั้น จึงทำให้ฉากกระจกวิเศษถูกดัดแปลงให้มีชั้นเชิงมากขึ้น โดยการให้ตัวละครร้ายต้องไขกุญแจเข้าไปในห้องลับ ซึ่งอยู่ในห้องนอนของตน แล้วจึงเดินเข้าไปออกคำสั่งกับกระจก (Mirror Mirror on the wall, who is the fairest of them all?) คล้ายกับในภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ จากนั้นตัวละครร้ายก็เดินทะลุกระจกเข้าไปยังอีกมิติหนึ่ง โดยการไหลขึ้นจากน้ำมาบนทางเดินไม้ที่ทอดยาวไปสู่ระโงมกลางแม่น้ำ เมื่อเดินเข้าไปในระโงมก็จะพบกับภาพสะท้อนในกระจก ซึ่งเป็นภาพของตัวละครร้ายในชุดสีขาว แต่ต่างกันตรงที่ ภาพในกระจกนั้นเป็นจิตใต้สำนึกอีกด้านหนึ่งของตัวละครร้ายที่มักคอยให้คำแนะนำ และคอยเตือนให้ตัวละครยอมรับความจริงและใช้เวทมนตร์อย่างพอประมาณ แต่สุดท้าย กระจกก็ยังคงต้องทำตามความปรารถนาของตัวละครร้ายอยู่เสมอ จนท้ายที่สุด กระจกก็แตกสลายไปพร้อมกับตัวละครร้ายเช่นเดียวกัน ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 กลับสร้างให้กระจกวิเศษ

มีตัวตนแค่ในความคิดของตัวละครร้ายเท่านั้น โดยทุกครั้งที่ตัวละครร้ายออกคำสั่งกับกระจกก็จะเกิดของเหลวสีทองไหลออกมาจากแผ่นทองทรงกลม ซึ่งมีความมันเงาตรงกลางแผ่น แล้วก่อตัวเป็นรูปร่างคนยืนอยู่ต่อหน้าตัวละครร้าย และสามารถพูดโต้ตอบกับตัวละครได้เช่นเดียวกัน ส่วนในละครโทรทัศน์ชุด Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 อย่างที่ได้กล่าวไว้ในท้ายหัวข้อ 'ตัวละคร' นั้น กระจกวิเศษได้ถูกดัดแปลงให้เป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องที่ถูกตัวละครร้ายหลอกใช้จึงได้อธิษฐานเพื่อที่จะให้ได้อยู่เคียงข้างกับตัวละครร้ายไปตลอดกาล แม้ว่าตัวละครร้ายจะไม่เต็มใจก็ตาม นั่นจึงทำให้ตัวละครกลายเป็นกระจกวิเศษในโลกเทพนิยาย ส่วนในโลกมนุษย์ก็ยังคงต้องทำงานรับใช้ตัวละครร้ายด้วยความรักอีกเช่นกัน

ส่วนในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทราทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.1987, The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 และ Sleeping Beauty ค.ศ.2011 นั้น ฉากสำคัญที่ยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ก็คือ ฉากห้องนอน ซึ่งมีตัวละครเอกนอนอยู่บนเตียง โดยในภาพยนตร์ปี ค.ศ.1987 นั้น ยังคงสร้างให้ตัวละครเอกมีเหตุต้องหลับไปเป็นเวลา 100 ปี แล้วตื่นขึ้นจากการจุมพิตของเจ้าชายที่บุกฝ่าถ้ำวัลย์มากมายเข้ามาช่วยชีวิตตัวละครเอก ในทำนองเดียวกับภาพยนตร์ในปี ค.ศ.2010 ที่ตัวละครเอกมีเหตุต้องหลับไปเป็นเวลา 100 ปีเช่นกัน แต่กลับต้องตื่นขึ้นเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ และได้พบกับตัวละครชาย โดยไม่มีการกล่าวถึงที่มาที่ไปของตัวละคร นอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังเลือกใช้เทคนิคการ 'หยุด' (freeze) ภาพเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่ตัวละครเอกจะหลับไปให้ยังคงอยู่เมื่อตัวละครตื่นขึ้นมาเพื่อให้ตัวละครชายและผู้ชมได้เห็นบุคลิกลักษณะของตัวละครเอกหลังจากที่ตื่นขึ้นไปพร้อมๆกัน ขณะที่ภาพยนตร์ในปี ค.ศ.2011 กลับนำฉากห้องนอนที่มีตัวละครเอกนอนอยู่ มาใช้เล่าถึงชีวิตการทำงานของตัวละครเอกที่ต้องนอนหลับเปลือยกายอยู่ในห้องนี้เป็นเวลา 2-3 ชั่วโมงเพื่อให้ลูกค้าแต่ละรายเข้ามาใช้บริการในแต่ละครั้ง และทำที่สุด ลูกค้ารายหนึ่งก็ตัดสินใจจบชีวิตลงในห้องนอนแห่งนี้ ส่วนตัวละครเอกก็เกือบเสียชีวิตจากฤทธิ์ยาที่ตกค้างอยู่ในร่างกายมากเกินไป

6) **สัญลักษณ์** ในเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สัญลักษณ์ที่โดดเด่นและเป็นจุดจำสำหรับเทพนิยายเรื่องนี้มากที่สุดก็คือ *รองเท้าแก้ว* ที่ทำให้ภาพของชายคนหนึ่งก้มใส่รองเท้าให้ผู้หญิงคนหนึ่งกลายเป็นภาพจำ (key visual) ของเทพนิยายเรื่องนี้ไปโดยปริยาย ซึ่งส่งผลให้สัญลักษณ์ดังกล่าวนี้จึงยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาด้วยเช่นกัน อย่างเช่นในภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978 ซึ่งเป็นภาพยนตร์เสียดสีสังคมของคนผิวดำในยุคนั้น รองเท้าแก้วจึงถูกดัดแปลงให้เป็น *รองเท้าผ้าใบเก่าและขาด* ที่ตัวละครเอกมักใส่ไปไหนมาไหนอยู่เป็นประจำ และสาเหตุที่ตัวละครเอกทำรองเท้าหลุดก็เพราะความเคลิบเคลิ้มในขณะที่ได้จับกับนายทหารหนุ่มจนเผลอยกขาข้างหนึ่งขึ้นนั่นเอง ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.1989 ที่สร้างจากเทพนิยายสำนวนของพี่น้องตระกูลกริมม์นั้น

สัญลักษณ์ดังกล่าวนี้กลับกลายเป็น *รองเท้าสีทอง* ตามที่ได้ถูกเล่าไว้ในเทพนิยายสำนวนต้นฉบับ ในทำนองเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella* ค.ศ.1997 ที่มีองค์ประกอบโดยรวมคล้ายกันกับใน ภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ ดังนั้น สัญลักษณ์รองเท้าแก้ว จึงยังถูกคงไว้ตามขนบของ เทพนิยายสำนวนของชาร์ลส์ แปรโรลด์

ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998 นั้น รองเท้าแก้ว กลับมีลักษณะเป็นรองเท้าสันสูงเปิดส้น สีเทาเงิน มีลวดลายปักอยู่ด้านบนของรองเท้า ทั้งยังเป็น สมบัติที่ถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นจนกลายเป็นตำนานของซินเดอเรลลาในภาพยนตร์เรื่องนี้อีกด้วย ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง *Cinderella* ค.ศ.2000 กลับดัดแปลงให้รองเท้าแก้วกลายเป็น *รองเท้า กลีบกุหลาบ* ที่ร่วงลงมาหุ้มเท้าของตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเอกได้รับอนุญาตให้เข้าไปร่วมงาน เต้นรำได้ ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 ที่มีการสร้างเค้าโครงเรื่องใหม่ จากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลานั้น รองเท้าแก้วจึงถูกลดความสำคัญลง โดยการให้ตัวละครร้าย กลับแก้งตัวละครเอก ด้วยการออกคำสั่งให้ไปขโมยรองเท้าแก้วจากร้านขายของที่ผลิตจากแก้ว แล้วให้ตัวละครเอกวิ่งหนีทหารไปจนทั่วศูนย์การค้าก่อนที่จะถูกจับได้ในที่สุด ในทำนองเดียวกับ ภาพยนตร์เรื่อง *A Cinderella Story* ค.ศ.2004 ที่ปรากฏให้เห็นภาพตัวละครเอกในชุดราตรีสีขาว แต่กลับใส่ *รองเท้าผ้าใบ* ขณะกำลังขึ้นหลังพระเอกของเรื่อง ในภาพโปสเตอร์ของภาพยนตร์ทำนอง ส่วนเนื้อหาในภาพยนตร์ก็ได้ถูกดัดแปลงให้ตัวละครเอกทำ *'โทรศัพท์มือถือ'* ตกไว้ แทนที่จะเป็น รองเท้าแก้วเหมือนในภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง *Enchanted* ค.ศ.2007 นั้น รองเท้าแก้วถูกดัดแปลงให้เป็น *รองเท้าพลาสติกใสตามแฟชั่นในยุคนั้น* ที่ตัวละครเอกใส่มาร่วม งานเต้นรำ และในตอนท้ายเรื่อง ตัวละครเอกก็ตัดสินใจถอดรองเท้าทิ้งแล้วคว้าดาบปืนขึ้นตึก เพื่อไปช่วยชีวิตพระเอกจากการถูกตัวละครร้ายจับตัวไป แต่หลังจากนั้น แนนซี ตัวละครซึ่งเป็น แฟนเก่าของพระเอกก็กลับนั่งมองรองเท้าด้วยความเศร้า หลังจากต้องผิดหวังที่พระเอกไม่ได้รักตน ครู่หนึ่ง เจ้าชายเอ็ดเวิร์ด ตัวละครซึ่งหลุดออกมาจากโลกเทพนิยาย จึงได้หยิบรองเท้าข้างนั้น มาสวมให้กับแนนซี แล้วทั้งคู่จึงพากันกลับไปแต่งงานในโลกเทพนิยาย

สำหรับเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ดนั้น สิ่งที่ถูกกลายเป็นสัญลักษณ์ซึ่งมัก ทำให้ผู้ชมนึกถึงเทพนิยายเรื่องนี้ก็คือ *แอปเปิ้ลอาบยาพิษ* ที่ตัวละครร้ายในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่าง แทบทุกเรื่อง มักปลอมตัวเป็นหญิงชรา นำมาล่อหลอกให้ตัวละครเอกต้องเผลอกิน โดยในภาพยนตร์ เรื่อง *Snow White* ค.ศ.1987 นั้น แอปเปิ้ลอาบยาพิษถูกตัวละครร้ายใช้เวทมนตร์ทำขึ้นเป็น สองส่วน โดยส่วนหนึ่งสีส้มสวยงามแต่อาบด้วยยาพิษ ขณะที่อีกส่วนหนึ่งกลับสีซีดและมีหนอน ซึ่งสื่อความหมายของสัญลักษณ์ได้ว่า *สิ่งที่ภายนอกดูสวยงาม แต่ภายในกลับซ่อนความหายนะเอาไว้* ในทำนองเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง *Snow White* ค.ศ.1992 ที่ตัวละครร้ายได้แบ่งแอปเปิ้ลออกเป็น สองส่วน แล้วปักหัวหนอนที่มียาพิษเข้าไปในแอปเปิ้ลส่วนหนึ่งก่อนจะมอบให้ตัวละครเอก จากนั้น

ตัวละครร้ายจึงกินแอปเปิ้ล ส่วนที่เหลือเพื่อให้ตัวละครเอกรู้สึกเชื่อใจ เช่นเดียวกันกับในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 ซึ่งตัวละครร้ายได้ทำที่เป็นหยิบแอปเปิ้ลผลหนึ่งขึ้นมากัดกินอย่างเอร็ดอร่อย แล้วจึงแก้งหยิบอีกผลหนึ่งออกมาส่งให้ตัวละครเอกเป็นการแสดงน้ำใจพร้อมกับแสร้งชวนคุยเรื่องความรักจนตัวละครเอกเคลิบเคลิ้มเมื่อนึกถึงชายคนรัก จนเผลอกัดแอปเปิ้ลเข้าไปหนึ่งคำ

ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007 นั้น สัญลักษณ์นี้กลับมาในรูปแบบของ *ไวรัสในแมคบุค (MacBook)* ที่ตัวละครร้ายจ้างแฮคเกอร์ (hacker) ให้ส่งไวรัสดังกล่าวเข้ามาในโน้ตบุคยี่ห้อแอปเปิ้ล (apple) ของตัวละครเอก เพื่อทำลายข้อมูลสำคัญที่ตัวละครเอกเตรียมไว้ปราศรัยตอบโต้กับตัวละครร้าย โดยไวรัสดังกล่าวถูกส่งมาเป็นอีเมลซึ่งเป็นจดหมายข่าวสำคัญจากทางมหาวิทยาลัย แต่เมื่อตัวละครเอกคลิกเข้าไปก็กลับมีโลโก้ของบริษัท apple ปรากฏขึ้นเป็นสีแดง และขึ้นข้อความบนหน้าจอว่า กำลังล้างข้อมูลในเครื่อง หลังจากนั้น แมคบุคของตัวละครเอกก็ดับลงทันที ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 ซึ่งกลับมาดำเนินเรื่องในโลกของเทพนิยายอีกครั้ง ก็ยังคงปรากฏให้เห็นแอปเปิ้ลอาบยาพิษอยู่เช่นกัน แต่สิ่งที่ต่างออกไปจากภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ก็คือ แอปเปิ้ลอาบยาพิษกลับกลายเป็นอาวุธชิ้นสุดท้ายที่ตัวละครร้ายเหลืออยู่ หลังจากที่ตัวละครต้องสูญเสียทั้งอำนาจ ความงาม และเวทมนตร์ไปจนหมด โดยภาพยนตร์ได้สร้างให้ตัวละครร้ายในสภาพหญิงชราไร้ซึ่งเวทมนตร์ แอบลักลอบเข้ามาในงานแต่งงานของตัวละครเอกและพระเอกในตอนท้ายเรื่อง พร้อมกับยื่นแอปเปิ้ลส่งให้ตัวละครเอกเป็นของขวัญวันแต่งงาน ซึ่งตัวละครเอกก็รับแอปเปิ้ลมาทำที่ว่าจะกัด แต่ก็เกิดเปลี่ยนใจแล้วจึงหยิบกริชขึ้นมาเขี่ยแอปเปิ้ลแบ่งให้ตัวละครร้ายชิ้นหนึ่ง พร้อมกับกล่าวเป็นนัยว่า ถึงเวลาแล้วที่ตัวละครร้ายควรจะยอมแพ้... จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงทำให้เห็นความหมายของสัญลักษณ์ที่ต่างไปจากเรื่องอื่นก็คือ จากที่สโนว์ไวท์เคยต้องตายเพราะแอปเปิ้ลอาบยาพิษของราชินีแม่มด ก็กลับกลายเป็น *ราชินีแม่มดที่ต้องตายเพราะแอปเปิ้ลอาบยาพิษของตนเอง*

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 นั้น ตัวละครร้ายยังคงใช้แอปเปิ้ลอาบยาพิษในการคร่าชีวิตตัวละครเอกเช่นเดียวกันกับในภาพยนตร์ส่วนมาก แต่นอกเหนือจากนั้น แอปเปิ้ลยังถูกนำมาใช้เล่าถึงการเปลี่ยนผ่านยุคสมัยในตอนต้นเรื่อง เห็นได้จากภาพของแอปเปิ้ลผลหนึ่งซึ่งหล่นอยู่ใต้ต้น หลังจากที่ถูกตัวละครเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของตัวละครเอกในวัยเด็ก กัดกินไปหนึ่งคำแล้วเผลอทำหล่น หลังจากนั้น เมื่อตัวละครร้ายขึ้นครองบัลลังก์กษัตริย์แล้ว ภาพจึงตัดกลับมาที่บริเวณโคนต้นแอปเปิ้ลซึ่งมีแอปเปิ้ลผลนี้ตกอยู่จากนั้น สีของภาพจากที่สวยสดก็กลับค่อยๆ มืดลงจนกลายเป็นสีดำ พร้อมกับที่ผลแอปเปิ้ลก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาลงจนแห้งอยู่บนพื้นดิน แสดงให้เห็นว่า *จากสิ่งที่เคยมีชีวิตตามธรรมชาติ ก็กลับถูกทำลายลงทันตาเห็น...* ส่วนในละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012

ที่ดำเนินเรื่องสลับกันระหว่างโลกเทพนิยายและโลกชีวิตจริง สัญลักษณ์อย่างแอปเปิ้ลอาบยาพิษ ก็ยังคงเป็นอาวุธสำคัญของตัวละครร้ายเช่นเดิม โดยในโลกเทพนิยายนั้น ตัวละครร้ายได้บังคับให้สโนว์ไวท์ ซึ่งเป็นตัวละครรอง กินแอปเปิ้ลเพื่อแลกกับการรักษาชีวิตของคนอื่นๆเอาไว้ และหลังจากที่ตัวละครรองล้มลง แอปเปิ้ลก็กลิ้งลงมาจากเนินหญ้ามาหยุดอยู่ที่จุดหนึ่ง หลังจากนั้นเมื่อตัวละครร้ายในโลกมนุษย์ต้องการแอปเปิ้ลผลนี้มาจัดการกับตัวละครเอก แอปเปิ้ลจึงถูกคุดลงมายังโลกมนุษย์ แล้วจึงถูกตัวละครร้ายนำไปทำ 'พายแอปเปิ้ล (อาบยาพิษ)' ให้ตัวละครเอกกิน แต่สุดท้ายคนที่กินพายชิ้นนี้กลับกลายเป็น เฮนรี่ ตัวละครเด็กชายวัย 10 ขวบ ซึ่งเป็นลูกแท้ๆ ของตัวละครเอก และเป็นลูกบุญธรรมของตัวละครร้าย

ส่วนในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา นั้น ฉากที่มักพบเห็นได้บ่อยจนกลายเป็นสัญลักษณ์ หรือภาพจำสำหรับเทพนิยายเรื่องนี้ก็คือ ภาพผู้หญิงนอนอยู่บนเตียงในห้องนอน ซึ่งทั้งในภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.1987, The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 และ Sleeping Beauty ค.ศ.2011 ต่างก็ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่เช่นกัน แม้ว่าเค้าโครงเรื่องจะถูกตีความแตกต่างกันไปก็ตาม

นอกจากนี้ ภาพยนตร์บางเรื่องยังมักใช้ สี หรือสัตว์บางชนิด เข้ามาช่วยในการสื่อความหมายบางอย่างในภาพยนตร์ เช่น สีเงิน แสดงถึงความมั่งคั่งและความหรูหรา ซึ่งได้ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.1989 เช่นเดียวกันกับ สีทอง แสดงถึงชัยชนะ โชคลาภ และความอุดมสมบูรณ์ ซึ่งปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.1989 และภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Sleeping Beauty ค.ศ.1987 ก็ได้มีการนำสีมาใช้สร้างลักษณะเฉพาะให้กับตัวละครนางฟ้าทั้ง 9 ด้วยเช่นกัน เช่น สีเหลือง หมายถึง สุขภาพ (ในภาษาโปรตุเกส) สีม่วง หมายถึง เซอร์วิญญา (ในภาษาโปรตุเกส) หรือ สีทอง ซึ่งหมายถึง ความเป็นกวี (ในภาษาโปรตุเกส) เป็นต้น ส่วนการใช้สัตว์บางชนิดมาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายนั้น เห็นได้จากในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 ที่ให้ตัวละครแต่ละตัวแต่งกายเป็นสัตว์ในฉากงานเลี้ยงต้อนรับพระเอกของเรื่อง เช่น การให้ตัวละครเอก แต่งกายเป็น หงส์ สื่อความหมายถึง ความสง่างาม ส่วนตัวละครร้ายแต่งกายเป็น นกยูง สื่อความหมายถึง ความอสังการ หรือการอวดโฉม ส่วนพระเอกแต่งกายเป็น กระต่าย ซึ่งสื่อถึงความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เป็นต้น ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1987 นั้น ก็มีการใช้นกฮูก นำมาสื่อความหมายถึง ผู้พิทักษ์ หรือการระแวดระวัง เพื่อให้คนคอยเฝ้าร่างของสโนว์ไวท์ในใจแก้วด้วยเช่นกัน

7) มุมมองในการเล่าเรื่อง โดยพื้นฐานแล้ว ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์มักใช้การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง คือการเล่าเรื่องโดยให้ผู้ชมตัดสินใจเหตุการณ์เองจากภาพที่เห็นว่าตัวละครคือใคร กำลังทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร ส่วนมุมมองแบบรู้รอบด้านหรือ

เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าแบบพหุสูตร มักถูกนำมาใช้ในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่เป็นเรื่องราวเหนือจินตนาการ เช่นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างเรื่อง Cinderella ค.ศ.1989, Cinderella ค.ศ.2000, Ella Enchanted ค.ศ.2004, Enchanted ค.ศ.2007, Mirror Mirror ค.ศ. 2012 และ Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 เป็นต้น หรือในภาพยนตร์บางเรื่องที่ต้องการก้าวข้ามข้อจำกัดด้านเวลา สถานที่ และความสมเหตุสมผล ก็มักใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านด้วยเช่นกัน เช่นในภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978 ที่ปรากฏให้เห็นวงดนตรีแจ๊สเข้ามาบรรเลงเพลงตามสถานที่ต่างๆซึ่งดูผิดปกติจากในชีวิตประจำวัน เช่น บริเวณถนนในชนบท สถานีรถบัส ระเบียงบ้าน ภายในบ้าน โบสถ์ และห้องปฏิญาณตนในศูนย์บัญชาการทหาร เป็นต้น ในทำนองเดียวกับละครโทรทัศน์ชุด Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 ที่ดำเนินเรื่องตัดสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ในโลกเทพนิยายกับโลกมนุษย์ เพื่อสร้างอารมณ์ให้ผู้ชมรู้สึกเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคู่ขนานกันระหว่างสองโลก เช่น ในละครฤดูกาลที่ 1 ตอนที่ 11 ซึ่งตัวละครจินี้ถูกตัวละครร้ายโยนความผิดว่าเป็นผู้ที่วางแผนลอบปลงพระชนม์พระราชินีของสโนว์ไวท์ ขณะเดียวกันในโลกมนุษย์ ตัวละครซินีเย่ กลาส ก็ได้ถูกตัวละครร้ายใช้ให้มาหลอกปั่นหัวตัวละครเอกให้ต้องอับอายชาวเมืองเช่นเดียวกัน ส่วนภาพยนตร์ที่ต้องการอธิบายเรื่องราว หรือความรู้สึกนึกคิดของตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น มักใช้การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่หนึ่ง โดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องราวของตนด้วยตัวเอง เช่นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างเรื่อง A Cinderella Story ค.ศ.2004, Sydney White (and the Seven Dorks) ค.ศ.2007 และภาพยนตร์เรื่อง The Sleeping Beauty ค.ศ.2010 ส่วนการเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สามนั้น มักใช้กับภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ต้องการอธิบายเรื่องราวของตัวละครเอกผ่านตัวละครตัวหนึ่งในภาพยนตร์ เช่นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างเรื่อง Cindy ค.ศ.1978, Ever After: A Cinderella Story ค.ศ.1998, Ella Enchanted ค.ศ.2004, Mirror Mirror ค.ศ.2012 และ Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 หรือในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์บางเรื่องก็อาจไม่ปรากฏตัวละครผู้เล่าเรื่อง แต่จะมีเพียงเสียงของผู้เล่าในภาพยนตร์หรือละครเท่านั้น เช่นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างเรื่อง Cinderella ค.ศ.2000 และ Enchanted ค.ศ.2007 เป็นต้น

ปัญหานำวิจัยที่ข้อ 2 วิธีการสร้างตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา มีลักษณะอย่างไร

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นตารางแสดงคุณลักษณะและวิธีการสร้างตัวละครเอก และตัวละครร้ายไว้ในหน้าถัดไป โดยในตารางช่องขวาสุด ผู้วิจัยได้ใช้ตัวเลขเพื่อแสดงวิธีการสร้างตัวละครแต่ละวิธี ดังนี้

- เลข 1 แทนการสร้างตัวละครโดยให้เห็นปรากฏลักษณะภายนอก
- เลข 2 แทนการสร้างตัวละครผ่านบทพูด/บทสนทนา
- เลข 3 แทนการสร้างตัวละครผ่านผู้เล่าเรื่อง
- เลข 4 แทนการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายนอก
- เลข 5 แทนการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน
- เลข 6 แทนการสร้างตัวละครผ่านปฏิริยาของตัวละครอื่น
- เลข 7 แทนการสร้างตัวละครโดยใช้ลักษณะตรงข้าม ด้วยการสร้างตัวละครอื่นๆเทียบเคียง
- เลข 8 แทนการสร้างตัวละครโดยใช้ความเกินเลย หรือการทำซ้ำๆ
- เลข 9 แทนการสร้างตัวละครผ่านการเลือกชื่อ

ตารางที่ 4 แสดงคุณลักษณะของตัวละคร และวิธีการสร้างตัวละครเอก และตัวละครร้าย

ภาพยนตร์/ ละครโทรทัศน์	คุณลักษณะของตัวละคร				วิธีการสร้างตัวละคร									
	ประเภท		คุณสมบัติ		1 ปรากฏลักษณะภายนอก 2 บทพูด/บทสนทนา 3 ผู้เล่าเรื่อง 4 การกระทำภายนอก 5 การกระทำภายใน 6 ปฏิริยาตัวละครอื่น 7 เียบเคียงตัวอื่น 8 ความเกินเลย/ทำซ้ำๆ 9 การเลือกชื่อ									
	กระทำ	ถูกกระทำ	มิติเดียว	หลายมิติ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
Cinderella														
1. Cindy (1978) - ตัวเอก Cindy - ตัวร้าย Sara Hayes	✓	✓	✓	✓					✓				✓	
2. Cinderella (1989) - ตัวเอก Cinderella - ตัวร้าย แม่เลี้ยง	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓						✓
3. Cinderella (1997) - ตัวเอก Cinderella - ตัวร้าย แม่เลี้ยง	✓		✓	✓	✓			✓	✓					
4. Ever After: A Cinderella Story (1998) - ตัวเอก Danielle - ตัวร้าย Rodmilla	✓	✓		✓	✓		✓		✓				✓	

ภาพยนตร์/ ละครโทรทัศน์	คุณลักษณะของตัวละคร				วิธีการสร้างตัวละคร								
	ประเภท		คุณสมบัติ		1 ปรากฏลักษณะภายนอก 2 บทพูด/บทสนทนา 3 ผู้เล่าเรื่อง 4 การกระทำภายนอก 5 การกระทำภายใน 6 ปฏิกริยาตัวละครอื่น 7 เทียบเคียงตัวอื่น 8 ความเกินเลย/ทำซ้ำๆ 9 การเลือกชื่อ								
	กระทำ	ถูกกระทำ	มิติเดียว	หลายมิติ	1	2	3	4	5	6	7	8	9
5. Cinderella (2000) - ตัวเอก Zezolla - ตัวร้าย Claudette	✓	✓		✓	✓				✓				✓
6. Ella Enchanted (2004) - ตัวเอก Ella - ตัวร้าย Hallie	✓	✓	✓	✓			✓		✓		✓		
7. A Cinderella Story (2004) - ตัวเอก Sam - ตัวร้าย Fiona	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓				
8. Enchanted (2007) - ตัวเอก Giselle - ตัวร้าย Narissa	✓	✓	✓	✓	✓			✓		✓		✓	✓
<u>Snow White and the Seven Dwarfs</u>													
1. Snow White (1987) - ตัวเอก Snow White - ตัวร้าย Evil Queen	✓	✓	✓	✓	✓			✓	✓				✓
2. Snow White (1992) - ตัวเอก Snow White - ตัวร้าย Evil Queen	✓	✓	✓	✓	✓			✓	✓				✓
3. Snow White: A Tale of Terror (1997) - ตัวเอก Lilli - ตัวร้าย Lady Claudia	✓	✓		✓				✓	✓				
4. Sydney White (and the Seven Dorks)(2007) - ตัวเอก Sydney White - ตัวร้าย Rachel Witchburn	✓	✓		✓	✓				✓				✓
5. Mirror Mirror (2012) - ตัวเอก Snow White - ตัวร้าย Queen Clementianna	✓	✓		✓	✓				✓				✓

ภาพยนตร์/ ละครโทรทัศน์	คุณลักษณะของตัวละคร				วิธีการสร้างตัวละคร									
	ประเภท		คุณสมบัติ		1 ปรากฏลักษณะภายนอก 2 บทพูด/บทสนทนา 3 ผู้เล่าเรื่อง 4 การกระทำภายนอก 5 การกระทำภายใน 6 ปฏิกริยาตัวละครอื่น 7 เทียบเคียงตัวอื่น 8 ความเกินเลย/ท่าซ้าๆ 9 การล้อกซื้อ									
	กระทำ	ถูกกระทำ	มิติเดียว	หลายมิติ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
6. Snow White and the Huntsman (2012) - ตัวเอก Snow White - ตัวร้าย Queen Ravenna	✓	✓		✓				✓	✓					✓
7. Once Upon A Time (TV Series 2011-2012) - ตัวเอก Emma Swan - ตัวร้าย Regina - ตัวรอง Snow White / Mary Margaret	✓	✓		✓	✓				✓					
<u>Sleeping Beauty</u> 1. Sleeping Beauty (1987) - ตัวเอก Rosebud - ตัวร้าย Red Fairy	✓	✓	✓	✓	✓				✓					✓
2. The Sleeping Beauty (2010) - ตัวเอก Anastasia - ตัวร้าย Carabosse	✓	✓	✓	✓	✓					✓				
3. Sleeping Beauty (2011) - ตัวเอก Lucy				✓					✓	✓				

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 3 ระบบคิดของสังคมที่สะท้อนผ่านตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา มีลักษณะอย่างไร

จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่า ประเด็นทางสังคมที่ถูกหยิบนำมาเสนอมากที่สุดก็คือ **ชนชั้นทางสังคม หรือการแบ่งแยกสีผิวและชาติพันธุ์** โดยในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลานั้น เรื่องราวมักถูกถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกและรองเท้านางของเธอ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ค.ศ.1997 สร้างโดยบริษัท วอลท์ ดิสนีย์นั้น แม้ซินเดอเรลลาจะเคยถูกกดขี่ข่มเหงจากแม่เลี้ยงให้อยู่ในสภาพของคนรับใช้ แต่เมื่อเธอสวมรองเท้าแก้วแล้วก็กลับทำให้เธอกลายเป็นเจ้าหญิงในทันที ส่วนตัวละครซินดี้ ในภาพยนตร์เรื่อง Cindy ค.ศ.1978 นั้น นอกจากเธอจะต้องปรับตัวใช้ชีวิตให้กลมกลืนกับสังคมของผิวขาว

เช่น การไปโบสถ์ สวมหมวก สวมถุงมือ และสำรวจกริยาวาจาแล้ว พ่อของซินดีก็กลับถูกสร้างให้ต้องอยู่ใต้อาณัติของซาร่า ภรรยาของใหม่ของเขา หรือแม่เลี้ยงของซินดี นั่นก็เพราะ ในทัศนะของสตรีนิยมกลุ่มคนผิวดำมองว่า ขบวนการการต่อสู้ของผู้หญิงมักจำกัดอยู่เฉพาะแคในกลุ่มผู้หญิงผิวขาว ชนชั้นกลาง และเป็นชาวตะวันตกเท่านั้น ขณะที่ผู้หญิงผิวดำเองก็กลับเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมทั้งเรื่องเพศและสีผิวมาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ทั้งการที่ซินดีต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต และการที่แม่เลี้ยงซาร่ามีอำนาจเหนือกว่าพ่อของซินดี จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการการต่อสู้ของผู้หญิงผิวดำก็เป็นได้

โดยเฉพาะในภาพยนตร์เรื่อง *Ever After: A Cinderella Story* ค.ศ.1998 ที่นำเสนอเรื่องราวอยู่ในยุคสมัยที่ยังมีการค้าทาส ดังนั้น ตัวละครเอกอย่างดาเนียลจึงถูกสร้างให้มีสถานะไม่ต่างไปจากทาส ทั้งที่แท้จริงแล้ว เธอเองก็มีชาติกำเนิดที่มีได้ด้อยไปกว่าคนอื่น แต่ด้วยพฤติกรรมของร็อดมิลล่า ผู้เป็นแม่เลี้ยง ที่ปฏิบัติกับเธอแบบคนรับใช้ จึงทำให้เธอถูกลดคุณค่ากลายเป็นสิ่งของอย่างหนึ่ง และถูกขายให้กับพ่อค้าผู้มีอิทธิพลในตอนท้ายเรื่อง... ด้วยความที่ดาเนียลต้องเติบโตมาโดยไม่มีพ่อและแม่ที่รักเธออย่างแท้จริง เธอจึงรู้สึกผูกพันกับคนรับใช้ในบ้านมากจนเหมือนเป็นครอบครัวของเธอ ดังนั้น เมื่อหนึ่งในพวกเขากำลังถูกขายให้ไปเป็นทาสยังเมืองอื่น ดาเนียลจึงตัดสินใจปลอมตัวเป็นหญิงชนชั้นสูงเพื่อไปไถ่ตัวทาสคนนั้นกลับมา โดยการยกข้อความในหนังสือยูโทเปีย (Utopia) ที่เธออ่านมาตั้งแต่เด็กจนโตหลังจากที่ได้รับเป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อ มาพูดให้เจ้าชายเฮนรี่ พระเอกของเรื่องได้ฟัง ดาเนียลชี้ให้เห็นว่า การที่ผู้นำไม่ส่งเสริมให้คนมีการศึกษา จึงทำให้คนเหล่านั้นต้องหันไปเป็นอาชญากร จากนั้นผู้นำก็จับอาชญากรเหล่านั้นมาลงโทษ โดยไม่ทันได้มองว่า แท้จริงแล้วอาจเป็นเพราะตัวผู้นำเองที่สร้างอาชญากรเหล่านั้นขึ้นมาจากการไม่ส่งเสริมให้คนได้รับการศึกษาที่เท่าเทียมกัน นอกจากนี้ เธอยังมองว่า ‘ทาส’ ไม่ได้อยากเกิดมาเพื่อที่จะเป็นทาส แต่สังคมรอบข้างที่ปฏิบัติกับพวกเขานั้นเองที่ตอกย้ำความเป็นทาสให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ซึ่งตามหลักการของทฤษฎีโครงสร้างนิยม ได้นิยามไว้ว่า ชนชั้น เป็นการสร้างความสัมพันธ์แบบขั้วตรงข้าม (binary oppositions) หมายความว่า ความหมายของสิ่งหนึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการแยกขั้วความสัมพันธ์เชิงตรงกันข้ามกับสิ่งอื่น เช่น เรา/เขา ชาว/ดำ รวย/จน ดี/เลว เป็นต้น และเมื่อจำแนกความสัมพันธ์แล้ว ก็จะเริ่มมีการจัดวางลำดับคุณค่าเอาไว้ว่าอะไรดีกว่าอะไร เช่น เราดีกว่าเขา ชาวดีกว่าดำ และรวยดีกว่าจน เป็นต้น หรืออย่างตัวละครเอกแอลล่า ในภาพยนตร์เรื่อง *Ella Enchanted* ค.ศ.2004 ก็ได้ถูกนำเสนอให้เป็นหญิงสาวผู้มีการศึกษาและมีเพื่อนสนิทเป็นหญิงสาวต่างชนเผ่า ทั้งสองพยายามต่อต้านกฎหมายการแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ และการรุกรานเผ่าพันธุ์อื่นเพื่อจับมาเป็นทาส ซึ่งท้ายสุดแล้ว แอลล่าก็ทำให้เจ้าชายชาร์ม็อง พระเอกของเรื่องได้เห็นว่า แท้จริงแล้ว เผ่าพันธุ์ที่มีจิตใจอำมหิตและหยาบกระด้างนั้นไม่ใช่ยักษ์ ออร์ค เอลฟ์ หรือพวกอมนุษย์กลุ่มอื่นๆ แต่กลับเป็นมนุษย์เอง

ที่ไปรุกรานชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story ค.ศ.2004 นั้น ตัวละครเอกอย่างแซม มอนโกเมอรีกลับถูกสังคมหัวเราะเยาะ เพียงเพราะเธอเป็นสาวเสิร์ฟในร้านอาหาร ทั้งยังถูกแม่เลี้ยงกดขี่ใช้งานอย่างไม่ใส่ใจความรู้สึก จนเมื่อเธอไปเจอพินัยกรรมของพ่อโดยบังเอิญ เธอจึงตัดสินใจให้แม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองมาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารของเธอบ้าง เพื่อให้ได้สัมผัสความรู้สึกอย่างที่เธอเคยพบเจอ

ระบบคิดของสังคมประเด็นต่อมาก็คือ *อำนาจและความงาม* ซึ่งเป็นสิ่งที่ตัวละครร้ายในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์ต่างต้องการ อย่างเช่นในภาพยนตร์เรื่อง Snow White ค.ศ.1987 และ ค.ศ.1992 ความงามที่ราชินีแม่มดยังคงต้องการก็คือ ความงามอันเป็นที่หนึ่งในปฐพี ฉะนั้น เธอจึงพยายามใช้อำนาจของเธอกำจัดผู้ทิ้งดงามกว่าเธอ โดยมีกระจกวิเศษคอยให้คำแนะนำอยู่เสมอ ขณะที่ในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 อำนาจของเลดี้ คลอเดีย ตัวละครร้าย กลับมาจากไสยศาสตร์มนต์ดำ ที่เธอใช้ทำเสน่ห์ใส่สามี เพื่อให้เธอได้มีลูกเป็นโช่ทองคลั่งใจ และทำให้ตำแหน่งนายหญิงของบ้านมั่นคงยิ่งขึ้น แต่แล้วเมื่อมีเหตุให้เลดี้ คลอเดีย กลับคลอเคลียก่อนกำหนดและต้องสูญเสียลูกไป นี่จึงยิ่งทำให้เธอต้องดูแลความงามความสาวของตัวเองมากขึ้น ทั้งยังคิดจะกำจัดตัวละครเอก ลูกเลี้ยงของเธอที่เริ่มสาวและสวยขึ้นทุกวัน ตามคำแนะนำของกระจกผี ซึ่งเหมือนเป็นจิตใต้สำนึกด้านมืดของเธอที่สถิตย์อยู่ในกระจกบานนั้น แต่แล้ว ด้วยอำนาจของเธอที่มาจากกรังฟิงพามนต์ดำท้ายสุดแล้ว เธอจึงกลับต้องตายด้วยอำนาจมนต์ดำของตัวเอง หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Sydney White ค.ศ.2007 ซึ่งเป็นภาพยนตร์โรแมนติก คอมเมดี้ ร่วมสมัยนั้น อำนาจที่ตัวละครร้ายอย่างราเชล วิชเบิร์นต้องการก็คือ ตำแหน่งประธานสถานศึกษา และการได้ถูกจัดอันดับให้เป็นผู้ที่ได้รับความนิยมอันดับ 1 ในเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ดังนั้น ราเชลจึงต้องคอยเปิดเว็บไซต์เซคอันดับความนิยมอยู่เป็นระยะ คล้ายกับการที่ราชินีแม่มดถามกระจกวิเศษว่า ใครดงามที่สุดในปฐพี จนเมื่อซิดนีย์ ไวท์ ตัวละครเอกของเรื่องเข้ามามีบทบาทในมหาวิทยาลัยมากขึ้น โดยเฉพาะความสวยน่ารักมีสไตล์ของเธอ ซึ่งแตกต่างจากความงามในสไตล์ของสาวมบลอนด์อย่างราเชล จึงทำให้ความนิยมของซิดนีย์ดีดขึ้นมากจนแทนที่ราเชลในที่สุด ฉะนั้นเมื่อราเชลเริ่มคิดหาทางกำจัดซิดนีย์ด้วยกรงกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา ซิดนีย์จึงจำต้องลุกขึ้นต่อสู้กับราเชลด้วยการลงสมัครเป็นประธานสถานศึกษา เพื่อทวงชีวิตในมหาวิทยาลัยอันสงบสุขของเธอและเพื่อนๆ กลับคืนมา

ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน ตั้งแต่การล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี ค.ศ.1956 เป็นต้นมา ประวัติศาสตร์การต่อสู้ของผู้หญิงยุคใหม่ในโลกตะวันตกก็เริ่มปรากฏให้เห็นมากขึ้น เกิดขบวนการการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้หญิง เช่น การเรียกร้องโอกาสที่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย หรือมีการเคลื่อนไหวของแนวคิดสิทธิสตรี (women's right) ขึ้นมา

ตามแนวคิดของกลุ่มสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (Radical feminism) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากงานเขียนของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ นักทฤษฎีวิพากษ์ในสายสตรีนิมนั้น ค่อนข้างปฏิเสธสังคมแบบชายเป็นใหญ่อย่างมาก เนื่องจากในโลกของสื่อที่ความเป็นเพศชาย เข้ามากำหนดความเป็นเพศหญิงนั้นจิตสำนึก (consciousness) กับตัวตน (subjectivity) ของผู้หญิงจะถูกทำให้แยกออกจากกัน แม้ในแง่จิตใจ ผู้หญิงอาจจะมีอาการบางอย่างประการ แต่สังคมก็จะบอกว่า ด้วยความเป็นหญิง เธอจะไม่สามารถบรรลุความต้องการในจิตสำนึกของเธอได้ แต่ในภาพยนตร์เรื่อง Snow White and the Huntsman ค.ศ.2012 นั้น นอกจากตัวละครเอกอย่างเจ้าหญิงสโนว์ไวท์และตัวละครร้ายอย่างราชาสีราเวนน่า จะไม่แสดงให้เห็นว่า พวกเขา กำลังอยู่ในสังคมที่มีชายเป็นใหญ่ แต่พวกเขายังแสดงอำนาจความเป็นใหญ่ในตัวของ พวกเขาให้ผู้อื่นได้ประจักษ์อย่างเปิดเผย โดยเฉพาะเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ให้กลายเป็น ‘แม่ทัพหญิง’ พร้อมกับพูดปลุกใจเหล่าทหารและชาวเมืองให้ร่วมแรงร่วมใจกันต่อสู้กับอำนาจมืดของราชาสีราเวนน่า เพื่อให้ได้ชีวิตที่สงบสุขและอุดมสมบูรณ์กลับคืนมา หรืออย่างในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror ค.ศ.2012 และละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 ก็เช่นเดียวกัน ที่ตัวละครหญิงแต่ละตัวต่างก็แสดงให้เห็นถึงมิติความเป็นผู้นำไว้อย่างชัดเจน ทั้งการต่อสู้ตามวิถีใจของตัวละครเอกในภาพยนตร์เรื่อง Mirror Mirror โดยการนำเหล่าคนแคระไปปล้น เพื่อแย่งชิงชายคนรักมาจากตัวละครร้าย ทั้งยังช่วยจับต่อนยาเสน่ห์ให้ เจ้าชายผู้นี้กลับมาเป็นปกติตามเดิม หรืออย่างเช่น การที่ตัวละครเอกและตัวละครร้ายต่างถูกสร้างให้ต้องมาห้ำหั่นกันด้วยอำนาจความเป็นนักการเมืองท้องถิ่นอย่างในละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ก็เช่นกัน เนื่องจากโดยปกติ เรามักจะเห็นสถานการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นแต่เฉพาะกับตัวละครชายเท่านั้น ทั้งการใช้อำนาจขู่บังคับผู้ที่ด้อยกว่าและการข่มเหงตัวละครเอกให้ได้รับความเดือดร้อนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ในสื่อดังกล่าวกลับทำให้ผู้ชมเห็นอีกมิติหนึ่งของผู้หญิงได้อย่างชัดเจน เมื่อพวกเขาอยู่ในจุดที่มีอำนาจเทียบเท่ากับผู้ชาย

ระบบคิดของสังคมประเด็นที่สาม ก็คือ *บทบาทความเป็นแม่* ซึ่งในประเด็นนี้ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์กลุ่มตัวอย่างได้นำเสนอไว้ในแง่มุมที่แตกต่างกันไป โดยในภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ค.ศ.2007 นั้น จีเซล ตัวละครเอกของเรื่อง ได้หลุดออกมาจากโลกเทพนิยายซึ่งเป็นภาพการ์ตูนสองมิติ ฉะนั้น บุคลิกของจีเซลจึงมีความเป็นเจ้าหญิงในเทพนิยายอย่างแท้จริง เช่น ความเป็นกุลสตรี สุภาพ อ่อนโยน ใจดี มีเมตตา และเป็นแม่บ้านแม่เรือน ขณะเดียวกัน โรเบิร์ต พระเอกพ่อหม้ายลูกติด ก็กำลังต้องการให้ลูกสาวของเขาเติบโตขึ้นมา โดยมีแม่คอยเลี้ยงดู แต่เดิมที เขาก็กลับรู้สึกขัดแย้งในจิตใจอยู่ไม่น้อยกับบุคลิกของจีเซล เพราะแม้ว่ามอร์แกน ลูกสาวของเขาจะชื่นชอบจีเซลมาก ด้วยความที่เด็กหญิงยังคงมีจินตนาการเกี่ยวกับความรักของเจ้าหญิงและเจ้าชายตามเทพนิยายที่เธอได้อ่านอยู่ แต่สำหรับโรเบิร์ตที่เคย

บอบช้ำเพราะความรัก จึงไม่ค่อยส่งเสริมให้ลูกเชื่อเรื่องความสุขสมหวังแบบในเทพนิยาย แต่แล้วเมื่อจิตเสลสามารถปรับตัวอยู่ในโลกมนุษย์ได้มากขึ้น เรียนรู้อารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ได้มากขึ้น และเข้มแข็งขึ้น เมื่อบวกกับบุคลิกความเป็นกุลสตรีและแม่ศรีเรือนของเธอ นั่นจึงทำให้เธอกลายเป็นแม่และภรรยาที่สมบูรณ์แบบที่ไม่ได้ต้องการการปกป้องจากสามีเพียงฝ่ายเดียว

ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Snow White: A Tale of Terror ค.ศ.1997 บทบาทความเป็นแม่ถูกนำเสนอผ่านเลดี้ คลอดเดีย ตัวละครร้ายของเรื่อง ซึ่งเป็นแม่ที่ต้องสูญเสียลูกจากการ 'คลอดก่อนกำหนด' ด้วยสาเหตุมาจากความเครียด ดังนั้น เธอจึงได้เก็บซากศพลูกเอาไว้ เพื่อหาหนทางทำให้ลูกของเธอฟื้นขึ้นมาด้วยอำนาจมนต์ดำที่เธอมี โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมว่าเธอจะต้องทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนอย่างไร หรือจะต้องฆ่าคนไปมากมายเท่าไร หรือแม้จะต้องทำร้ายสามีของเธอเพื่อให้ได้เลือดมาอาบให้ลูกตามขั้นตอนของพิธีกรรม เธอก็ยอมทำ... ขณะที่ในละครโทรทัศน์เรื่อง Once Upon A Time ค.ศ.2011-2012 นั้น บทบาทความเป็นแม่ของตัวละครได้นำเสนอให้เห็นเป็น 2 รูปแบบ โดยผ่านตัวละครเอก เอ็มมา สวอน แม่บังเกิดเกล้าของเฮนรี่ ผู้มีเหตุจำเป็นให้ต้องส่งลูกไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เพราะเธอตั้งครรภ์และคลอดลูกในคุก ส่วนตัวละครร้ายเรจิน่า ได้ถูกนำเสนอในบทบาท แม่บุญธรรมของเฮนรี่ ผู้ซึ่งมีบาดแผลในจิตใจจากการถูกเลี้ยงดูในวัยเด็ก เพราะเธอมักถูกแม่ของเธอใช้อำนาจเวทมนตร์บังคับให้ทำตามคำสั่งมาโดยตลอด ทำให้เธอตั้งมั่นในใจอยู่เสมอว่า เธอจะไม่ใช่เหมือนแม่ของเธอเด็ดขาด แต่แล้ว ด้วยความกลัวจะสูญเสียลูก บวกกับอำนาจที่เธอมี เธอจึงปฏิบัติต่อเฮนรี่ไม่ต่างจากที่แม่ของเธอปฏิบัติกับเธอ เพราะแม้ว่าเฮนรี่จะได้รับสิ่งดีๆมากมาย และมีชีวิตที่สุขสบายกว่าเด็กคนอื่นๆ แต่เรจิน่าก็กลับไม่ได้ทำให้เฮนรี่รู้สึกอบอุ่นในจิตใจ เท่ากับเวลาที่เด็กชายอยู่กับเอ็มมา ซึ่งเหมือนเป็นทั้งแม่และเพื่อนในเวลาเดียวกัน ซึ่งแม้ว่าเดิมที เอ็มมาจะยังคงเกรงใจเรจิน่าในสิทธิความเป็นแม่บุญธรรม แต่เมื่อเรจิน่าเริ่มแสดงก้าวร้าวกับเธอและเฮนรี่มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เอ็มมาจึงเริ่มไม่มั่นใจว่าลูกของเธอจะยังคงมีความสุขอยู่ในบ้านหลังใหญ่ของเรจิน่าหรือไม่ จนวันหนึ่ง เธอจึงตัดสินใจประกาศกับเรจิน่าว่า เธอจะขอลูกคืน ด้วยเหตุผลที่ว่า เรจิน่าไม่มีวันเข้าใจจิตใจของเฮนรี่ได้ดีเท่าเธอ ส่วนเรจิน่าก็กลับตอกกลับเอ็มมาว่า เอ็มมาเองก็ไม่มีวันมอบชีวิตที่สุขสบายให้เฮนรี่ได้เหมือนที่เธอมอบให้เช่นกัน แต่ท้ายสุดแล้ว สิ่งที่ทำให้เรจิน่ายอมปล่อยเฮนรี่ไปก็คือ คำพูดของเฮนรี่ หลังจากที่เธอใช้เวทมนตร์เสกกิ่งไม้ให้พันตัวลูกเพื่อไม่ให้หนี เพราะเมื่อเธอและเฮนรี่ใจเย็นลงแล้ว เธอจึงเสนอว่าจะสอนเวทมนตร์ให้กับลูก แต่เฮนรี่กลับตอบว่า ไม่จำเป็น เพราะผมไม่อยากเป็นเหมือนแม่...

ประเด็นสุดท้ายสำหรับระบบคิดของสังคมก็คือ มิติเรื่อง 'เพศ' ของผู้หญิง ซึ่งในทัศนะของเวอร์จิเนีย วูล์ฟนั้น ผู้หญิงมักมีสภาพที่ตกเป็น 'เหยื่อ' เสมอ และที่สำคัญ ลักษณะสังคมเช่นนี้ไม่ได้เพียงกดขี่ทางเพศกับสตรีเท่านั้น แต่ยังมีกระบวนการสร้างความต้องการ/ความเกลียด/

ความกลัว บางอย่างให้กับผู้หญิงอีกด้วย เช่น ผู้หญิงมักถูกทำให้เกิดความต้องการที่จะมีใครสักคน (อาทิ สามีหรือชายคนรัก) มีความเกลียดการถูกแก้งแย่ง และความกลัวที่จะต้องสูญเสียซึ่งในภาพยนตร์เรื่อง *The Sleeping Beauty* ค.ศ.2010 นั้น อนาสตาเซีย ตัวละครเอกของเรื่องก็ได้ถูกนำเสนอให้มีความปรารถนาที่จะตามหาเพื่อนชายในวัยเด็กให้พบ ซึ่งเป็นเพียงเหตุการณ์ในความฝัน แต่ด้วยความชะล่าใจและไม่เท่าทันโลก อนาสตาเซียจึงแยกแยะไม่ออกว่าระหว่างชีวิตจริงและความฝันนั้น เธอควรจะใช้ชีวิตอย่างไร จนในที่สุดเธอก็ต้องตกเป็นเหยื่อของวัฒนธรรมการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป จนกลายเป็นวัยรุ่นที่ตั้งครรภก่อนวัยอันควร เพียงเพราะเธอเผลอใจไปมีเพศสัมพันธ์กับชายหนุ่มที่หน้าตาคล้ายกับผู้ชายที่เธอตามหาในฝัน ท้ายสุดแล้วตัวละครเอกตัวนี้จึงถูกประกอบสร้างให้กลายเป็นภาพตัวแทนของ *ผู้หญิงที่อ่อนต่อโลก และเป็นผู้หญิงหัวโบราณ* เห็นได้จากกรณีที่ โจฮัน ตัวละครเอกชาย ถามอนาสตาเซียว่า เธอทนอยู่ในสภาพแบบนี้ได้อย่างไร (กับการที่ต้องสวมคอร์เซ็ทรัดเอวให้รูปร่างได้สัดส่วน) วันแล้ววันเล่า อนาสตาเซียจึงตอบไปว่า มันเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้ ความสวยงามก็ต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดเสมอ ซึ่งในทัศนะของแมรี โวลล์สโตนคราฟต์ (Mary Wollstonecraft) นักเขียนและนักปราชญ์ชาวอังกฤษในยุคศตวรรษที่ 18 นั้น การให้ผู้หญิงสวมเสื้อคอร์เซ็ทเปรียบเหมือนเป็น *การกดขี่ผู้หญิงทางวัฒนธรรม* ทำให้ผู้หญิงต้องทรมานร่างกายเพื่อความสวยความงาม คล้ายกันกับการให้ผู้หญิงเงินต้องรัดเท้าให้มีขนาดเล็กเช่นกัน

ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง *Sleeping Beauty* ค.ศ.2011 นั้น กลับนำเสนอมิติเรื่องเพศที่ค่อนข้างหิวหยาและรุนแรง โดยเล่าผ่านเรื่องราวชีวิตของ ลูซี่ ตัวละครเอกที่ตัดสินใจรับจ้างทำงานรูปแบบพิสดาร โดยการดื่มยานอนหลับแล้วไปเปลื้องกายนอนบนเตียงเป็นเวลา 2-3 ชั่วโมง ในระหว่างนั้นจะมีลูกค้าเป็นชายชราคนหนึ่งเข้ามาทำบางสิ่งบางอย่างกับเธอตามความต้องการ ซึ่งแม้ว่าธุรกิจนี้จะมีกฎอยู่ว่า ห้ามสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในช่องคลอดของผู้หญิง แต่ทุกครั้งที่ลูกค้าแต่ละคนเข้ามาใช้บริการนั้น ภาพยนตร์ก็ยังคงทำให้ผู้ชมรู้สึกได้ว่า ตัวละครเอกที่นอนอยู่บนเตียงเป็นเพียงตุ๊กตาตัวหนึ่ง หรือเป็นเพียงสิ่งระบายนามณ์ของผู้ชายอย่างหนึ่ง หรือเป็นวัตถุทางเพศอย่างที่ถูกกลุ่มสตรีนิยมแนวสุดขั้วได้นิยามไว้เท่านั้น เพราะจุดยืนสำคัญด้านหนึ่งของสตรีนิยมแนวสุดขั้ว ก็คือ *การปฏิเสธการกระทำอันรุนแรงต่อสตรี (violence against women)* ทั้งกาย วาจา ใจ และสัญชญาณ (หรือโลกของสื่อต่างๆ) นอกจากนี้ ทัศนะอีกประการหนึ่งของสตรีนิยมกลุ่มนี้ก็คือ *การต่อต้านการสร้างผู้หญิงให้เป็นวัตถุทางเพศ (women as sex objects)*

อภิปรายผลการวิจัย

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการเล่าเรื่อง การสร้างตัวละครหญิง และระบบคิดของสังคมที่สะท้อนผ่านตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทราแล้ว จึงทำให้เห็นว่า นับตั้งแต่ที่เทพนิยายทั้งสามเรื่องถูกผลิตออกมาในรูปแบบของภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 19 เป็นที่น่าสังเกตว่า จนถึงปัจจุบันนี้ ชื่อของตัวละครทั้งสามตัว ทั้งซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ และออโรรา (เจ้าหญิงนิทรา) ก็ยังคงปรากฏให้เราเห็นหรือได้ยินในสื่อต่างๆ อยู่อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยเลือกมาทำการศึกษาครั้งนี้ จะพบว่า บุคลิกลักษณะของตัวละครหญิงตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบัน ได้ถูกรื้อถอนและประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ให้แตกต่างไปจากภาพของผู้หญิงในอุดมคติที่เราคุ้นเคยกัน จากในภาพยนตร์การ์ตูนของดิสนีย์อย่างมาก ซึ่งจากงานเขียนของ Nicole Sawyer เรื่อง *Feminist Outlooks at Disney Princess's* ได้สรุปประเด็นสำคัญของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ดไว้ว่า หลังจากที่ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ได้ออกเผยแพร่สู่สายตาผู้ชมอย่างกว้างขวางแล้ว ก็เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์บุคลิกลักษณะของตัวละครสโนว์ไวท์ว่า มีเป้าหมายหลักในชีวิตเพียงแค่งการรอดอกความรักและได้การแต่งงาน ซึ่งหลังจากนั้นจึงทำให้กระแสสตรีนิยมคลื่นลูกแรกก่อตัวขึ้น

จากที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้จากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่มีการดัดแปลงเค้าโครงเรื่องให้ต่างไปจากเทพนิยายสำนวนต้นฉบับ และจากภาพยนตร์การ์ตูนวอลท์ ดิสนีย์ก็คือ บทบาทของตัวละครหญิงที่เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตโดยสิ้นเชิง ด้วยพัฒนาการของตัวละครที่เริ่มเข้มแข็ง แข็งแกร่ง และเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เชื่อว่า สิ่งเหล่านี้ได้ส่งผลถึงบทบาทของผู้หญิงในสังคมในยุคสมัยนั้นๆ ด้วยเช่นกัน ทั้งเรื่องราวของซินเดอเรลลาในบทบาทของหญิงสาวที่เรียกร้องไห้ยกเลิกรูปหมายต่อต้านการแบ่งแยกชาติพันธุ์ หรือหญิงสาวผิวดำที่ตัดสินใจปฏิเสธความรักจากชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมทั้งฐานะและรูปร่างหน้าตา แต่กลับเลือกที่จะแต่งงานกับผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ที่รักและห่วงใยเธอโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน หรือในบทบาทของหญิงสาวที่ต้องอดทนทำงานเพื่อแลกเงินค่าเล่าเรียนและทำตามความฝันที่เคยคุยกันไว้กับพ่อ ก่อนที่พ่อของเธอจะเสียชีวิต ซึ่งแม้เธอจะโดนรังแก แต่เธอก็ยังคงเข้มแข็ง อดทน และต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตได้โดยไม่ต้องรอคอยความช่วยเหลือจากใคร หรือแม้กระทั่งบุคลิกลักษณะของผู้หญิงที่ถอดแบบมาจากเจ้าหญิงในเทพนิยาย เชื่อว่าก็ยังคงมีให้เห็นในสังคมปัจจุบันเช่นกัน แต่อาจจะต่างกันตรงที่ในโลกชีวิตจริงนั้น ความสงบสุขและสวยงามอย่างเช่นในเทพนิยายค่อนข้างหาได้ยาก ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นอย่างมากสำหรับผู้หญิง ก็คือ การปรับตัวให้ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน กระแสแฟชั่นที่หมุนเวียนสลับเปลี่ยนอยู่เสมอ อาชญากรที่คุกคามได้ในทุกรูปแบบ รวมทั้งในสังคมที่ศีลธรรมเริ่มลดน้อยลง เพื่อให้ผู้หญิงจะได้รู้เท่าทันตัวเอง และสามารถใช้ชีวิตใน

สังคมของชีวิตจริงได้อย่างปลอดภัย ขณะเดียวกันกับ ในปี พ.ศ.2554 ก็ได้มีการก่อตั้งองค์การเพื่อสตรีแห่งองค์การสหประชาชาติ (United Nations Entity for Gender Equality and Women-UN Women) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมกันระหว่างเพศและการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิงให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการยุติความรุนแรงต่อผู้หญิง ทั้งยังส่งเสริมความเป็นผู้นำและการมีส่วนร่วมในสังคม ซึ่งประเด็นต่างๆ เหล่านี้ก็ยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงนิทราด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่มีการดัดแปลงเค้าโครงเรื่องให้ต่างไปจากขนบของเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์ และภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์นั้น ทั้งประเด็นเรื่องความเป็นผู้นำของตัวละครหญิง การครองอำนาจ และอิทธิพลจากความงาม ได้ถูกนำเสนอออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน อีกทั้งในสังคมปัจจุบัน เราจะเห็นว่าในหลายๆ ประเทศ รวมทั้งประเทศไทยของเราก็เริ่มมีผู้หญิงเข้ามาทำหน้าที่ทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น ทั้งในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ประธานาธิบดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือแม้กระทั่งหน่วยงานอื่นๆ ในภาครัฐและเอกชน เราก็จะเริ่มเห็นผู้หญิงเข้ามามีบทบาทถึงขั้นที่เรียกว่า 'คุมบังเหียน' ในหน่วยงานนั้นๆ ด้วย

ส่วนในประเด็นเรื่องความสวยความงามนั้น สิ่งเหล่านี้มักเป็นปัญหาสำหรับตัวละครร้ายในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์อยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะพวกเขาต่างเชื่อว่าความงามจะนำมาซึ่งอำนาจ ในทำนองเดียวกับกระแสเรื่องความรักสวยรักงามที่มีความสำคัญกับผู้หญิงในสังคมปัจจุบันอย่างมาก เห็นได้จากผลสำรวจของแมคแคนเวิร์ลด์กรุ๊ป (McCan) เอเจนซีโฆษณาระดับโลก ซึ่งเปิดเผยว่า ในสังคมทุกวันนี้ ผู้หญิงไม่อายุที่จะยอมรับว่า การเป็น "คนสวย" มีประโยชน์กับพวกเขาอย่างไร ทั้งในด้านชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงาน เพราะผู้หญิงกว่า 83% เชื่อว่า ทุกวันนี้มาตรฐานความงามสูงกว่าในอดีต โดยกว่าครึ่งของผู้หญิงอายุ 16-34 ปี เริ่มให้ความสำคัญเกี่ยวกับอายุที่เพิ่มขึ้น และการรักษารูปลักษณ์ภายนอกตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 30 ปี โดยผลสำรวจได้แบ่งความงามออกเป็น 5 ประเภท ตามทัศนคติของผู้หญิง ได้แก่ 1) นกยูงทรงพลัง 15% พวกเขาให้ความสนใจกับการทดลองสิ่งใหม่ๆ และมักจะเชื่อมโยงความงามเข้ากับความสำเร็จในหน้าที่การงานและอำนาจ 2) จิ้งจอกพราวเสน่ห์ 27% เป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ชอบใช้ผลิตภัณฑ์ความงามเพื่อเสริมเสน่ห์ 3) ผีเสื้อสังคม 16% มักชอบสนทนาเรื่องความงามและได้รับแรงบันดาลใจจากผู้หญิงสวย 4) หงส์แสนสง่า 23% พวกเขาชอบเสริมความงามด้วยผลิตภัณฑ์ความงามคุณภาพดี และ 5) แมวรักสบาย 19% สาวกลุ่มนี้มีความสุขกับความงามตามธรรมชาติ นอกจากนี้ ผลสำรวจยังเปิดเผยอีกว่า ผู้หญิงไม่อายุที่จะยอมรับว่า การเป็น "คนสวย" มีประโยชน์กับพวกเขาอย่างไร ทั้งในด้านชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงาน โดย 80% ของผู้หญิงเห็นด้วยว่า รูปลักษณ์ที่สวยงามช่วยให้พวกเขาพบกับคู่ชีวิต หรือแฟน

ได้ง่ายขึ้น รวมไปถึงการหางานได้ง่ายขึ้นด้วยเช่นกัน¹ แต่อีกสิ่งหนึ่งที่มักถูกสะท้อนผ่านตัวละครร้ายมาในตอนจบของภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์เสมอ ก็คือ สัจธรรมของชีวิตที่ว่า สุดท้ายแล้ว ความงามก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน ชีวิตของพวกเขาเองก็ยังคงต้องดับสูญไปตามกาลเวลา ร่างกายที่เคยมีเวทมนตร์ สะกดไว้ให้เต็งตึงก็กลับแห้งเหี่ยวไปตามอายุขัยด้วยเช่นกัน ดังนั้น ความมั่นใจที่เกิดจากความสวยงามในวัยสาว จึงเป็นความคิดที่ไม่ผิดแปลก แต่ในขณะเดียวกัน การเผื่อใจและปลงชีวิต เพื่อให้กล้าเผชิญหน้ากับเวลาที่ล่วงเลยไปและอายุที่เพิ่มขึ้นมา จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทั้งผู้หญิงควรจะรับมือ เช่นเดียวกันกับในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา ปี ค.ศ.2011 ก็ได้นำเสนอให้เห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับอายุที่เพิ่มขึ้น และสังขารที่โรยรา นั้น ไม่ได้เกิดขึ้นแต่เฉพาะกับผู้หญิง เพราะสำหรับผู้ชาย พวกเขาก็ต้องประสบปัญหาภาวะการเสื่อมสมรรถภาพทางเพศด้วยเช่นกัน แต่ที่สำคัญคือ ภาพยนตร์กลับเลือกที่จะนำเสนอประเด็นนี้ควบคู่ไปกับการสะท้อนให้เห็นชีวิตของหญิงสาว ซึ่งเลือกทำงานที่จะต้องใช้ร่างกายและชีวิตเข้าไปเสี่ยง จนเป็นเหตุให้เกือบต้องเสียชีวิตจากการทำงานที่พิสดารไปจากงานทั่วไป ฉะนั้น สิ่งที่สามารถคิดต่อได้จากประเด็นที่ภาพยนตร์นำเสนอ ก็คือ อาจถึงเวลาแล้วที่ผู้หญิงควรจะหันมาใส่ใจดูแลตนเอง เพราะแม้ว่าผู้หญิงเราส่วนมากจะได้แต่งงานใช้ชีวิตคู่ แต่ก็ไม่ได้จำเป็นว่าสามีจะต้องเป็นฝ่ายดูแลเราไปตลอดชีวิต อาจจะเป็นสิ่งที่ดีกว่า หากเราสามารถดูแลกันและกันได้ไปจนชั่วชีวิต หรือหากผู้หญิงส่วนหนึ่งที่อาจไม่ได้เลือกเริ่มต้นอีกก้าวหนึ่งของชีวิตด้วยการแต่งงานและใช้ชีวิตคู่ ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่พวกเขาควรจะหันมาดูแลตัวเอง และหมั่นรักษาสุขภาพกายและใจให้เข้มแข็งอยู่เสมอด้วยเช่นกัน

จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้และจากสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยมองว่า ทั้งซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงนิทรา อาจจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงในสังคมเพื่อถ่ายทอดบางสิ่งบางอย่างแก่ผู้ชมและคนในสังคมว่าตอนนี้พวกเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว แต่สิ่งที่ยังคงอยู่กับพวกเขาก็คือ สัญลักษณ์ต่างๆที่บ่งบอกความเป็นเทพนิยายเรื่องนั้นๆ เช่น รองเท้าแก้ว แอปเปิ้ลอาบยาพิษ และผู้หญิงกับการนอนหลับ แต่ก็อาจถูกปรับเปลี่ยนให้มีความสำคัญกับผู้หญิงอย่างซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงนิทราในยุคสมัยใหม่ที่แตกต่างกันไป ซึ่งหลังจากนี้ในปีต่อไป เทพนิยายทั้งสามเรื่องดังกล่าวก็ยังได้รับการผลิตซ้ำในรูปแบบของสื่อภาพยนตร์อยู่ ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ตัวละครหญิงจากเทพนิยายทั้งสามเรื่อง ทั้งตัวละครเอกและตัวละครร้าย รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆในภาพยนตร์ จะถูกนำเสนอออกมาให้เราเห็นในแง่มุมที่แตกต่างไปจากที่ผ่านมาอย่างไร

¹ ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ http://www.bangkokbiznews.com/home_detail/business/media/20120519/452479/

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างบางเรื่องค่อนข้างเก่า และเป็นภาษาต่างประเทศที่นอกเหนือไปจากภาษาอังกฤษ และไม่สามารถหาซื้อได้ตามท้องตลาด ส่วนในเว็บไซต์ที่สามารถรับชมได้ก็ไม่มีคำบรรยายภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องใช้เวลาที่มากกว่าปกติในการชมภาพยนตร์บางเรื่อง เพื่อที่จะวิเคราะห์ทริควิธีการเล่าเรื่องและสิ่งต่างๆที่แฝงอยู่ในภาพยนตร์ ฉะนั้นผลการวิเคราะห์ภาพยนตร์บางเรื่องจึงอาจมีความคลาดเคลื่อนเล็กน้อย จึงขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

2. เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่ค่อนข้างเยอะ และเวลาในการวิเคราะห์วิจัยที่มีจำกัด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะนำเสนอผลการวิจัยทุกอย่างในมุมมองความคิดของผู้วิจัยเอง จึงไม่ได้สัมภาษณ์หรือสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากเทพนิยายทั้งสามเรื่อง ทั้งซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ฯ และเจ้าหญิงนิทรา ยังคงมีการนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์อยู่อย่างต่อเนื่องในปีต่อๆมา ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่น่าติดตามว่า ภาพยนตร์นำเสนอ หรือตีความตัวละครหญิงออกมาในแง่มุมไหน

2. ไม่เพียงแต่เทพนิยายทั้งสามเรื่องดังกล่าวนี้เท่านั้น ที่มีการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ โดยได้รับการตีความไปในมุมที่แปลกใหม่ แต่ยังมีเทพนิยายคลาสสิกที่มีชื่อเสียงอีกหลายเรื่อง ที่ได้ถูกนำมาสร้างและดัดแปลงไปในลักษณะเดียวกัน เช่น ฮันเซล&เกรเทล แจ็คผู้ฆ่ายักษ์ หนูน้อยหมวกแดง อลิซในแดนมหัศจรรย์ เจ้าหญิงหงส์ขาว ฟอมดแห่งออกซ และโอมงามกับเจ้าชายอสูร เป็นต้น จึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาต่อไปว่า เมื่อมาสู่ยุคปัจจุบัน เทพนิยายเหล่านี้มีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร